

Nostalgic

138

BARBARA CARTLAND



**DRAGOSTEA
ÎN VINGE**

ALCRIS



Trimisă la un pension în provincie ca să-și desăvârșească studiile, Rosina trăiește nefericirea de a-și vedea profesoara de muzică aruncându-se de la balcon pentru că dragostea nu-i fusese împărtășită.

În amintirea acesteia, tânăra își jură să nu permită bărbatului în cauză să frângă inima sau să distrugă viața altei femei.

Ocazia se ivește mult mai repede decât crezuse, întrucât bărbatul respectiv țintea o carieră politică...

Rosina reușește să-l demaște și să-și găsească totodată dragostea.

PREȚ: 8 LEI

ISBN: 978-973-580-496-1



5 948488 701758

Titlu original (eng.): Love Is Triumphant

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
CARTLAND, BARBARA

Dragostea învinge / Barbara Cartland

Traducător: Nicoleta Neagoe

București: Alcris, 2010.

ISBN 978-973-580-496-1

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „ NOSTALGIC “

BARBARA CARTLAND

A M

***Dragostea
învinge***

Traducerea și adaptarea în limba română de:
NICOLETA NEAGOE

ALCRIS
M-94

*De aceeași autoare în colecția
"NOSTALGIC" au mai apărut:*

- | | |
|--------------------------|----------------|
| 1. VISUL LĂUNTRIC vol.I | <i>Nr. 120</i> |
| 2. VISUL LĂUNTRIC vol.II | <i>Nr. 121</i> |
| 3. MÂNA PROVIDENȚEI | <i>Nr. 123</i> |
| 4. CASTELUL IUBIRII | <i>Nr. 129</i> |
| 5. FIICA SERENEI vol.I | <i>Nr. 130</i> |
| 6. FIICA SERENEI vol.II | <i>Nr. 131</i> |
| 7. CALEA SPRE PARADIS | <i>Nr. 132</i> |
| 8. PRINȚESA DIN BALCANI | <i>Nr. 133</i> |

Capitolul 1

Rosina Clarendon stătea în pat și citea o carte când auzi pe cineva bătând la ușă.

– Doamna directoare vrea să vă vadă, zise servitoarea care se ocupa cu transmiterea mesajelor în școală.

Rosina se uită în oglindă, să verifice dacă înfățișarea ei e în ordine și ajunsese la concluzia că arăta suficient de bine încât să suporte până și ochii de vultur ai domnișoarei Baxter.

Habar n-avea de ce trimisese directoarea după ea, dar nu-i era teamă pentru că n-avea de ce.

Fiind fiica domnului Elroy Clarendon, membru din partea locului în Parlament, era privilegiată. Se bucura de un tratament special din mai multe puncte de vedere, inclusiv un dormitor numai pentru ea, destul de îndepărtat de dormitoarele comune ale celorlalte fete.

Nu încercase niciodată să obțină avantaje de pe urma acestui favoritism, dar nu fu deloc surprinsă când, intrând în biroul domnișoarei Baxter, fu întâmpinată cu zâmbetul pe buze.

– Ce bine că ai venit, Rosina ! Am trimis după tine pentru că ai un vizitator. A trecut pe aici domnul John Crosby, trimis de distinsul tău tată.

Auzind numele domnului Crosby, fu luată pe nepregătite și câteva clipe aproape nu reuși să-și controleze zâmbetul care i se ivise în colțul buzelor.

Domnul John Crosby era un tânăr foarte chipeș, iar ea visase în taină la el, evident fără ca acesta să aibă habar.

– Domnul John Crosby? repetă ea cu un aer nevinovat. Mă întreb ce caută aici.

– O să-ți spună el însuși, zise domnișoara Baxter ridicându-se de la birou. E în spatele tău.

Rosina se întoarse și văzu fața zâmbitoare a domnului John.

– Ăăă... nu v-am văzut, se bâlbâi ea.

Își dădu seama că se înroșise, de parcă toate gândurile tainice îi puteau fi citite pe chip. Îl întâmpină totuși cu un aer destul de stăpânit.

– S-a întâmplat ceva cu tata sau cu mama ? întrebă ea cu neliniște. Aveți vești proaste ?

– Absolut nimic. Totul e bine. Pur și simplu eram în drum spre circumscripția electorală și m-am oferit să vin cu niște scrisori de la părinții tăi.

– Ce drăguț din partea dumneavoastră! exclamă ea.

Domnul John se întoarse cu fața spre domnișoara Baxter, privind-o cu zâmbetul cel mai fermecător de care era în stare.

– Domnișoară Baxter, știu că e împotriva regulamentului, dar pot vorbi între patru ochi cu domnișoara Clarendon?

– Păi... începu domnișoara Baxter cu un aer șovăielnic, conștientă că Rosina nu mai era un copil și că-și va face cât de curând intrarea în lume.

– Ce-ar fi să facem o plimbare prin grădină ? propuse domnul John. Evident, promitem să nu ne îndepărtăm prea mult ca să putem fi văzuți din școală.

– În cazul ăsta, da. Sunt convinsă că înțelegeți, domnule John, că trebuie să dăm dovadă de foarte multă prudență cu privire la această tânără... pe punctul de-a intra în societate..

– Sigur că înțeleg și vă puteți bizui pe mine că am să-i protejez reputația.

Cum ar putea o femeie să reziste zâmbetului său, se întrebă Rosina, comportamentului său cald, tonului vibrant al vocii și felului său de a se purta... ca și cum viața ar fi fost un fruct care trebuie devorat și de care se va bucura?

După câte se părea, nici directoarea nu era în stare să-i reziste.

– Atunci, puteți merge în grădină. Dar să nu vă îndepărtați prea mult.

Cu un aer rezervat, Rosina îl urmă pe domnul John în grădina însorită, încercând să nu-și arate plăcerea că e cu el.

Termină cu prostiile, se muștră ea. Pentru el, nu ești decât o școlăriță.

Nu peste multă vreme va împlini optsprezece ani și va avea balul de ieșire în lume. Va putea atunci să poarte satin roz și alb, boboci de trandafir în păr și perlele mamei sale la gât.

Ce matură va părea !

În visele ei frumoase era o apariție extraordinară cu părul -ei

blond și ochii albaștri, cu trupul ei zvelt și tenul de piersică.

Iar domnul John, care va fi cu siguranță la bal, va rămâne fără glas și se va îndrăgosti de ea.

Și-l imaginează fascinat, subjugat când își va face intrarea în sala de bal, întrebându-se de ce nu remarcase până atunci această frumusețe răpitoare.

Dar asta era pentru viitor. Deocamdată, era nevoită să poarte o uniformă albastră, care o făcea să pară mai mică de statură. În loc să-i fie ridicat în sus, într-o coafură impunătoare, părul îi era prins într-o coadă.

– O s-o luăm pe marginea râului, zise domnul John. Așa, n-o să ieșim din raza de vizibilitate a doamnei directoare.

Ce minunat ar fi dacă ar lua-o de mână și ar merge cu ea prin pădure !

Ce grozav ar fi dacă ar vrea să fie numai cu ea și să-i fure un sărut!

Dar cum era clar că lui nici prin gând nu-i trecea așa ceva, se mărgini să dea din cap în semn de încuviințare și zise :

– Ce idee minunată !

Pe malul apei căzuse un trunchi de copac și cum era curat, putură să se așeze pe el.

– Lucrurile se precipită la Londra, după cum probabil ți-ai dat deja seama, zise domnul John.

– Păi... știi că primului-ministru, domnul Disraeli, i-a fost respins un proiect de lege, zise Rosina. Așadar, vor avea loc alegeri generale, iar tata e foarte încântat de situație, întrucât crede că va putea deveni ministru în viitorul cabinet. Știu asta pentru că mi-a scris-o el însuși într-una din epistolele pe care mi le-a trimis. Aici nu ni se permite să

citim ziare.

– Sunt convins că această interdicție nu ți se aplică și ție, zise domnul John, făcându-i cu ochiul.

– Sigur că nu. Cumpăr unele ziare din sat, iar domnișoara Draycott îmi dă voie să le citesc pe ale ei. Dar să nu spunei cuiva despre asta pentru că ar putea da de necaz.

– Cine e domnișoara Draycott ?

– Profesoara de muzică. E tânără și foarte drăguță.

– Adică nu-i scandalizată de interesul tău, cât se poate de nefeminin, pentru politică ? o tachină el.

– Cunoscându-l pe tata, mă înțelege. Dincolo de asta, bărbatul pe care-l iubește e tot în politică, sau cel puțin intenționează.

– O, Doamne ! Despre cine-i vorba ?

Dar Rosina clătină din cap.

– Nu vă pot spune. Nu-i secretul meu. Nici măcar numele ei n-ar fi trebuit să-l rostesc și n-aș fi făcut-o dacă m-aș fi gândit mai bine. Să uităm de asta!

– Prea bine ! Dar sper că, pentru binele ei, acest bărbat are bani.

– Nu are, zise Rosina, scoțând un oftat.

– Păi, atunci din ce vor trăi? o întrebă el. Chiar dacă obține un loc în parlament, n-o să fie plătit. Acolo nu se dau bani. Așa încât, are nevoie de o altă slujbă. E avocat sau ce ?

Tatăl Rosinei era un avocat prosper care, de ani buni, îmbinase în mod fericit avocatura și locul în Camera Comunelor. Iar domnul John era un prosper proprietar de pământuri și nu era nevoit să câștige bani.

– Nu e avocat, zise Rosina, suspinând din nou. A vrut, dar n-a luat

examele de intrare în barou. Nu se simțea prea bine atunci, se grăbi ea să adauge și n-a fost numai vina lui.

– Nu contează a cui e vina, îi replică imediat domnul John. Adevărul e că n-are niciun venit și nicio modalitate de a câștiga bani dacă nu ia examenele. Le mai poate da?

Rosina clătină din cap.

– A dat-o în bară rău de tot, zise ea. I-au spus să nu mai revină.

– Are rude înstărite ?

– Unchiul lui are ceva avere, dar e supărat pe el.

– Nu mă surprinde. Pare o fire slabă.

– Câtă nedreptate! exclamă indignată Rosina. Cum ați putea dumneavoastră, care n-ați fost niciodată bolnav sau sărac, să-i înțelegeți situația?

El îi aruncă o privire curioasă.

– Credeam că domnișoara Draycott e îndrăgostită de el, nu tu.

– Cum îndrăzniți să roștiți astfel de vorbe ? Nici măcar nu-l cunosc.

– Iartă-mă ! N-ar fi trebuit să spun așa ceva.

– Nu, n-ar fi trebuit, răspunse ea, furioasă.

Nu înțelegea de ce, de fiecare dată când discuta cu domnul John, sfârșea prin a se înfuria. Când lipsea, îi visa frumosul chip. Dar când se găsea în fața lui, se enerva.

– Să lăsăm deoparte păcatele mele, zise el pe un ton aproape împăciuitor, și să ne întoarcem la acest bărbat și la felul în care va câștiga bani ca s-o ia de soție pe prietena ta. Nu că așa crede că o femeie destupată la minte ar vrea să se lege de un asemenea... bine, bine, se grăbi el să spună, văzându-i dezaprobarea din priviri.

– Poate va găsi un patron cu dare de mână, zise Rosina, de-abia reușind să se controleze.

– A găsit pe cineva până acum?

– Nu prea cred.

– Atunci, va trebui să se căsătorească pentru bani.

– Ce groaznic să spuneți așa ceva, izbunci iar Rosina.

– Draga mea, încerc numai să-ți deschid ochii. Dacă această domniță la care ții atât speră că acest bărbat se va căsători cu ea, trebuie să vă avertizez pe amândouă că e foarte puțin probabil să se întâmple așa.

– Dar se iubesc! strigă ea. Ar trebui să vedeți ce-i scrie.

– Mi-ar plăcea tare mult, zise domnul John. Mie, unul, mi se pare că-i un nemernic.

– Dar nu știți nimic despre el, zise Rosina furioasă. o iubește cu pasiune, cu devoțiune, cu sinceritate.

– Suficient de mult încât să renunțe la ambiții ? Pentru că va trebui s-o facă, dacă nu obține ajutor financiar de la cineva.

– Nu se va ajunge la așa ceva, replică ea cu fermitate. Se vor căsători, iar el își va găsi un stăpân...

– Și o zână bună va apărea cu bagheta magică, iar ei vor trăi fericiți până la adânci bătrâneți, zise domnul John, dând semne de nerăbdare. Dragă copilă, se vede treaba că trăiești într-o lume imaginară. Lumea reală e foarte dură și tare mi-e teamă că prietena ta va suferi.

– Dar v-am spus că se iubesc, zise ea cu fermitate.

– O, iubirea... zise el nepăsător.

– De ce trebuie să fiți disprețuitor?

– Nu sunt disprețuitor, dar cred că punem prea multe pe seama iubirii, iar ea săraca nu prea poate să le ducă. O vreme dragostea-i frumoasă, dar bărbatul care se bazează pe ea e un prost.

Zise asta cu amărăciune, iar Rosina îl privi uimită.

– Dar vorbeam de o femeie, zise ea încetișor.

El păru că-și revine.

– Bărbat sau femeie, nu contează, se grăbi el să adauge. Una e iubirea, alta realitatea. Nu e bine să le confundăm.

Rosina tăcu, luată prin surprindere de aluzia pe care-o făcuse la propria lui experiență. Pentru câteva clipe, vocea lui trădase suferința.

– Nu cred că trebuie să porniți de la premisa că experiența tuturor e ca a dumneavoastră, zise ea cu prudență.

– Ca a mea ? repetă el cu asprime. Ce tot spui acolo? Că doar nu despre mine vorbeam.

– Ba eu cred că da.

– Ești o neobrăzată! zise el furios. Ce știi tu la vârsta pe care o ai?

– Pot să-mi dau seama când un bărbat vorbește despre el însuși...

– Copila mea dragă...

– Ia nu-mi mai vorbiți așa, răspunse ea, la fel de furioasă. Nu sunt copil, nu sunt a dumneavoastră și nu sunt " dragă "

– Așa cred și eu. O ființă ca tine e ultima fată pe care... Ar trebui să fii mai atentă cum vorbești cu bărbații, Rosina. Când o să-ți faci intrarea în lume, vei dori ca ei să te placă. Iar asta nu se va întâmpla dacă îi calci în picioare, așa cum procedezi cu mine.

– Există unii bărbați cărora le place o astfel de poziție, replică ea. Cât despre vină, aceasta le aparține în întregime.

– Sunt și eu pe această listă ? întrebă el pe un ton mai îndulcit.

– Ar trebui să fiți ?

Pentru câteva clipe, crezu că o să explodeze. El se întoarse, ridică mâinile și privi spre cer.

– O, Doamne ! Dă-mi răbdare ! Îl compătimesc pe bărbatul care o să devină soțul tău, Rosina. N-o să apuce să zică mai nimic.

– Iar asta mă va scuti să aud o mulțime de prostii, îi replică ea.

– Dacă stau bine să mă gândesc, o să ajungi fată bătrână.

– Ceea ce-mi convine de minune.

Urmără câteva clipe de tăcere apăsătoare.

Apoi, el oftă și veni să se așeze lângă ea, din nou vesel.

– Ce-ar fi să vorbim și despre lucruri frumoase? întrebă el, prinzând-o de mână. N-am vrut să fiu nepoliticos în privința domnișoara Draycott. Voiam numai să vă previn.

– Știu, oftă ea. Îmi pare rău. Totul e atât de nedrept. Locul din parlament ar trebui plătit. Atunci, ar putea câștiga un loc și și-ar putea permite să se căsătorească.

– Problema e ca ei să fie suficient de înstăriți încât să fie independenți, îi explică domnul John. Numai așa sunt ținuți la distanță cei care nu sunt considerați "suficient de buni".

– Dar e scandalos !

– Sunt de acord. Într-o bună zi, situația asta va trebui să se schimbe. Oameni ca tatăl tău și ca mine luptăm pentru schimbare. La fel și conducătorul nostru, domnul Gladstone. Iată de ce e atât de important ca liberalii să câștige viitoarele alegeri. Dar mă tem că nu la timp pentru a ajuta acest cuplu.

– Ar trebui să li se acorde femeilor drept de vot, zise Rosina. De

fapt, ar trebui să ni se dea voie să pătrundem în parlament.

– Cine știe? Poate se va întâmpla și asta, într-o bună zi.

– Mă ironizați? Îl întrebă ea, simțind că o să fie iar cuprinsă de furie.

– N-aș îndrăzni. Mă bagi în sperieți. Ești cea mai înspăimântător de inteligentă tânără pe care-o cunosc.

Rosina scoase un oftat, dar neauzit. N-avea niciun rost să mai viseze că l-ar putea zăpăci cu frumusețea ei. Era inteligentă. Îl îngrozea.

– În privința inteligenței n-am ce face, zise ea oftând.

– Dar ești nu numai inteligentă, ci și bine informată.

– Ceea ce e o altă crimă în cazul unei femei, îi aminti ea.

– Având în vedere familia din care provii, nici nu putea fi altfel. Cred că tatăl tău era deja în parlament când te-ai născut, nu ?

– Da. Și-a câștigat locul în '46, iar eu m-am născut abia peste patru ani. La a doua aniversare a zilei mele de naștere, aproape nu l-am văzut pe tata, întrucât a coincis cu noaptea alegerilor. Iar în casa noastră nu s-a vorbit despre altceva decât despre politică, continuă ea. Iar unchiul William este prietenul tatei.

Bărbatul pe care-l numea "unchiul William" era de fapt William Ewart Gladstone, liderul Partidului Liberal.

– Iar "unchiul William" va câștiga viitoarele alegeri și va deveni prim-ministru, adăugă domnul John. Cel puțin, asta ne dorim cu toții și obiectivul pentru care luptăm. E un om de valoare și un mare reformator. Vede ce nu merge în țara asta și crede...

O, Doamne! gândi Rosina. Nu asta dorea să audă în clipa aceea.

Dar cum vedea că domnul John se entuziasmasa și voia să mai

petreacă alături de el câteva clipe, îl ascultă cu atenție și făcu niște observații interesante.

– Ce draguț din partea ta că m-ai ascultat. Am reușit chiar să-mi limpezesc unele gânduri în minte.

– Mă bucur, zise ea politicos.

În sinea ei, oftă. Și-ar fi dorit mai degrabă să-i spună că e frumoasă și că are ochii ca stelele.

Dar se va petrece și asta, mai târziu : când o să aibă optsprezece ani.

– De-abia aștept să termin școala și să particip și eu la toată povestea asta.

– Ne așteaptă vremuri grozave, admise el. Uite scrisorile de la părinții tăi. Cred că vei afla multe despre planurile pe care și le-au făcut pentru vară. Mama ta îmi spunea că vă gândeați să plecați în Italia.

– O, nu cred că planul-ăsta mai stă în picioare, zise ea cu voioșie. Cine mai vrea să se ducă în Italia când ar putea bine mersi să stea pe estradă, iar oamenii să arunce cu pietre ?

– Așa te vreau, zise el, bătând-o pe umăr. Trebuie să plec. Cred c-o să ne mai vedem în timpul campaniei electorale.

– Și eu sunt sigură, zise ea cu politețe. Altminteri, nici nu v-ați mai gândi la mine până ce nu vor câștiga liberalii. Iar apoi o să lucrați la guvern și o să vă gândiți și mai puțin la mine.

La întoarcere, trecură prin fața aripii unde Rosina își avea dormitorul. Era la etajul doi.

Când își ridică privirea, o văzu pe domnișoara Draycott stând pe balcon și făcându-i cu mâna. Arătă spre ceas.

– Ea e domnișoara Draycott, îl informă Rosina. Îmi amintește că ora de pian începe în aproximativ cinci minute.

– Atunci, te părăsesc aici. Te rog să transmiți salutările mele directoarei.

Făcu o ușoară plecăciune și plecă.

Rosina se uită iar la domnișoara Draycott, o salută și se grăbi să intre înăuntru.

Domnișoara Draycott nu era ca restul profesoarelor. Era drăguță și n-avea mai mult de douăzeci și cinci de ani. Camera ei era chiar lângă a Rosinei. Se împrieteniseră cu mare ușurință.

Frau tot mai apropiate, iar doamnișoara Draycott i se confesase Rosinei, vorbindu-i despre bărbatul pe care-l iubea. Îl chema Arthur Woodward și țintea să intre în politică și să ajungă în vârf.

Ținerei Rosina, toată această poveste i se părea incredibil de romantică. Dar și mai emoționant era că-i dădea voie să citească unele din scrisorile primite de la el, scrisori în care-și exprima iubirea și pasiunea.

O, ce mult mi-aș dori ca într-o bună zi un bărbat să-mi scrie astfel de scrisori, cugetă ea.

În clipa aceea, nu se gândea în mod deosebit la domnul John. Îi plăcea pasiunea trecătoare pe care o simțea pentru el, dar știa că nu e marea iubire pe care spera s-o găsească într-o bună zi.

Într-o asemenea zi, o femeie nu putea decât să fie foarte fericită.

Era clar că și domnișoara Draycott părea că simte la fel. În ziua aceea avea o strălucire în priviri, iar Rosina știa de unde vine.

– A scris iar ? șopti ea.

Profesoara încuviință, cu un aer fericit.

Cum la ora respectivă mai participau încă trei fete nu mai putură să discute.

După ce se termină și ora de geografie, urcă în grabă scările și bătu în ușa domnișoarei Draycott.

– Intră !

Profesoara stătea la fereastră și avea o scrisoare în mână. Părea nespus de fericită.

– Cine era tânărul ăla chipeș cu care te-am văzut ? o tachină ea.

– O, te referi la domnul John Crosby ? răspunse Rosina, ridicând din umeri. N-aș zice că e chiar atât de chipeș.

– Nu ?

– Păi, cum ai putea spune de aici ? Era foarte departe.

Domnișoara Draycott râse.

– Pot spune pentru că erai foarte absorbită de el.

– Ba nu-i adevărat.

Se uită la pământul și la pietrele de sub balcon, apoi la gazon, iar înălțimea aproape o ameți.

– Hai să plecăm de aici, zise domnișoara Draycott. Balcoanele astea nu sunt suficient de înalte pentru noi.

Se întoarseră în cameră.

– Ce vrea să-ți spună domnul Woodward ? o întrebă Rosina.

– Ies cu el diseară. O să mergem să mâncăm într-un restaurant frumos. Pe care dintre astea crezi că ar trebui s-o îmbrac ? zise ea, arătând spre două rochii, una albastră și una roz.

– O, cred că pe cea roz.

– Da, sunt sigură că Arthur mă va admira în roz, mai ales că am purtat albastru când am cinat cu el săptămâna trecută.

– Știi, nu prea cred că-i pasă ce anume porți, zise Rosina. Tot ce contează e să te iubească din tot sufletul.

– O, dar mă iubește. Știu că mă iubește, se grăbi să spună domnișoara Draycott. Iar eu îl iubesc din tot sufletul. Sper și mă rog să mă ceară în căsătorie.

– Ce grozav o să fie, replică Rosina. Când o să fie ales în parlament, va trebui să ai o casă la Londra. Te vei duce în fiecare seară la petreceri, la teatru și la alte evenimente de genul ăsta. O să fie de-a dreptul grozav.

Domnișoara Draycott zâmbi.

– O să fie minunat să stau cu bărbatul pe care-l iubesc și care mă iubește, îi răspunse ea.

Vorbea foarte încet, de parcă ar fi vorbit cu ea însăși.

Rosina tăcu o vreme. Îi era cu neputință să nu se gândească la avertismentul domnului John, care-i spusese că iubitul domnișoarei Draycott avea nevoie fie de un patron bogat, fie de o soție înstărită.

Dar o iubește, încercă să se liniștească Rosina. Ce-ar putea face ambiția pe lângă dragostea adevărată ?

Domnișoara Draycott ofta fericită, furată de perspectiva de a deveni mireasă.

– Cred că o să-mi fac rochia de mireasă la Londra, zise ea. La urma urmei, nunta este cea mai importantă zi din viața unei femei. Vreau ca soțul meu să-și amintească de mine ca fiind mai frumoasă ca oricând.

– Sunt convinsă că așa va crede, zise Rosina.

Domnișoara Draycott oftă.

– Ce mult mi-aș dori să fiu bogată, zise ea. Atunci, l-aș putea ajuta

pe Arthur în fel și chip.

– Poate că o să câștige niște bani sau o să moară vreo rudă care să-ți lase o avere, sugeră Rosina.

– Asta se întâmplă numai în cărți, zise domnișoara Draycott cu amărăciune. În viața reală, te lupți să ții capul deasupra apei, dar fără bani e foarte probabil să ajungi la fund și nimeni nu te va regreta.

Dar se luminează iar, întrucât nimic n-o putea întrista prea mult atâta vreme cât urma să-și întâlnească iubitul.

– Vrei să vezi scrisorile pe care le-am primit de la el ?

Rosina luă scrisoarea care sosise în ziua aceea și citi :

"O să număr orele până diseară, când o să ne vedem. Din păcate, mâine trebuie să plec în vizită la niște prieteni, dar am să încep iar să număr ceasurile până o să te revăd.

De-abia aștept să te văd diseară și să-ți spun cât de mult te iubesc. O să-mi ia foarte multă vreme. La revedere, draga mea, și gândește-te la mine până o să ne vedem. "

– Ce frumos! exclamă Rosina. Mi-ar plăcea să primesc și eu astfel de scrisori frumoase.

– O să-ți vină și ție rândul, cât de curând.

– Trebuie să păstrezi o astfel de scrisoare frumoasă.

– Sigur că am s-o păstrez. Păstrez toate scrisorile primite de la el și când mă simt deprimată și nefericită, le recitesc la nesfârșit.

Rosina o ajută să se îmbrace, după care-și luă rămas-bun.

Când se culcă, rămase multă vreme trează, întinsă pe pat, gândindu-se cât de îndrăgostită era prietena ei.

Apoi, gândul îi zbură la domnul John, și parcă auzi din nou amărăciunea bruscă din vocea lui când vorbise despre dragoste.

Oare ce însemna asta ?

Fusese îndrăgostit de o fată care nu-i împărtășise iubirea ?

Își dădu seama că existența lui de dinainte îi era necunoscută. În realitate, nu știa aproape nimic despre el.

Se întrebă cum va arăta iubitul ei și când va apărea în viața ei. Va fi fermecător, chipeș și profund credincios?

Încercă să și-l imagineze, stând îngenuncheat în fața ei și oferindu-i inima lui și un inel cu diamant.

Dar nu-l văzu decât pe domnul John uitându-se la ea și făcând-o prostituță.

Se întoarse pe partea cealaltă și lovi perna din cauza frustrării.

Capitolul 2

Pe măsură ce timpul trecea, Rosina se gândea tot mai mult la domnișoara Draycott și la iubitul ei. Ce se întâmpla acum? O ceruse în căsătorie? Sărbătoreau oare fericirea care-i aștepta?

Îi văzuse o dată împreună, deși nici măcar domnișoara Draycott n-avea habar de asta. Cumpăra ceva în sat, fiind însoțită de vreo două colege, întrucât fetelor nu li se permitea să iasă singure.

Plănuiau să intre într-o ceainărie, iar Rosina își aruncă ochii într-una care le ieșise în cale. Acolo îi văzuse pe domnișoara Draycott și un bărbat foarte chipeș, stând de vorbă într-un colț. Păreau că nu văd pe nimeni în jurul lor.

Arthur Woodward zâmbea atât de frumos, încât îl făcea și mai atrăgător. Dar cea care-i atrăsese atenția era chiar domnișoara Draycott. Felul în care-și ținea iubitul de mână, pasiunea cu care-l privea, îi arătau că-l iubește cu pasiune. Bărbatul acesta era viața ei, lumea ei. Nu-și dorea un alt bărbat și nu putea avea altul. Fără el, ea n-însemna nimic.

Cât despre el, era plin de atenție, dar nu se pierdea în ochii ei, așa cum se întâmpla cu domnișoara Draycott. Contrastul între ce simțea ea pentru el și ce simțea el pentru ea era cât se poate de evident.

Rosina se întoarse cu fața spre celelalte fete.

– Nu aici, zise ea. Nu-mi place.

– Dar vrem să bem niște ceai, protestaseră ei.

– O să mergem în altă parte, zise ea cu fermitate, hotărâtă s-o apere pe domnișoara Draycott de privirile indiscrete ale colegelor sale.

Intenționase să-i vorbească despre acest episod domnișoarei Draycott și să râdă împreună de întâmplare. Dar, în mod ciudat, nu găsisese forța s-o facă. Văzuse ceva ce n-ar fi trebuit să vadă, ceva foarte privat, foarte secret. Știa că trebuie să tacă.

Dar nu putuse uita ce văzuse. Acum știa cum arată o femeie care iubește cu trup și suflet, mai presus decât propria viață, de parcă n-ar fi existat altceva pe lume. Intensitatea era aproape înspăimântătoare.

Toate astea îi veniră în minte pe când domnișoara Draycott se întorcea. Rosina își dădu imediat seama că iubitul ei n-o ceruse în căsătorie. Prietena ei mergea foarte încet, de parcă o apăsa ceva pe inimă. Acest ceva o opri pe Rosina să se ducă la ea, lăsând-o să-și rumege suferința singură.

În următoarea perioadă, Rosina constată că, deși domnișoara Draycott se întâlnea cu iubitul ei ori de câte ori avea ocazia, totuși se întâmpla să nu-l vadă cu zilele.

Dar scrisorile de la el soseau aproape în fiecare dimineață.

De fapt, acesta era și motivul pentru care era fericită, deși Rosina

își dădea seama că viitorul părea în mod inevitabil obscur și gol, de vreme ce el nu pomenea nimic de căsătorie.

– De m-aș putea întâlni cu el, gândea Rosina, i-aș spune că ar trebui s-o ia în căsătorie pe domnișoara Draycott. Or să se descurce ei cumva, oricât de dificil le-ar părea acum.

Apoi, într-o seară, pe când se schimba să se culce, auzi pe cineva apropiindu-se de aripa clădirii unde locuiau ele.

Uitându-se pe fereastră, văzu un bărbat strecurând o scrisoare în cutia poștală. Îi era greu să-și dea seama de la o asemenea înălțime și fiind întuneric despre cine era vorba, însă mai ar fi băgat mâna-n foc că bărbatul era Arthur Woodward.

Dar de ce punea scrisoarea pe ascuns și la o asemenea oră?

Rosina își puse repede halatul de noapte pe ea și coborî scările.

Scrisoarea era înăuntru și-i era adresată domnișoarei Draycott. O luă imediat și urcă la fel de repede scările.

Când ajunse în hol, domnișoara Draycott deschise ușa și o întrebă:

– Unde-ai fost la ora asta ?

– Să iau ceva care îți este destinat, răspunse Rosina, întinzându-i scrisoarea.

– Care mi-este destinat? exclamă domnișoara Draycott.

Luă scrisoarea și intră în cameră. Rosina o urmă.

– Ce ciudat că mi-a scris la o asemenea oră. De obicei, scrisorile de la el sosesc dimineața.

Aprinse lampa, iar Rosina văzu că ochii îi străluceau.

– Cred că e ceva special, cugetă profesoara. Ceva care nu suportă amânare. O, Rosina, crezi că... după atâta vreme...?

– Poate. Citește-o repede !

– Nu pleca! Așteaptă puțin, ca să împărtășesc cu tine vestea cea bună. Apoi, o să poți pleca liniștită la culcare. O să fii fericită, la fel ca mine.

Rosina îi zâmbi.

– Trebuie să recunosc că sunt curioasă, zise ea. Vreau să știu care e conținutul scrisorii.

Mult mai corect ar fi fost să spună că avea inima strânsă. Avea senzația că s-a întâmplat ceva, iar acest ceva nu era de bun augur.

Domnișoara Draycott se așază pe marginea patului și începu să citească.

Rosina nu se mișcă și nu scoase o vorbă. Aștepta, cu privirea fixată asupra prietenei sale.

După ce domnișoara Draycott întoarse prima pagină ca s-o citească pe a doua, Rosina o întrebă încet:

– E de bine?

Domnișoara Draycott nu-i răspunse.

La sfârșit, împături scrisoarea. O puse în poală și se uită pe perete, de parcă ar fi văzut ceva.

Nu spuse nimic.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Rosina cu blândețe, după câteva minute.

Pentru câteva clipe, domnișoara Draycott nu-i răspunse. Apoi, rosti cu o voce care parcă nu era a ei:

– Păi... ne-am despărțit pe cale amiabilă. Mi-a trimis scrisoarea asta ca să mă anunțe că se căsătorește... dar nu cu mine.

– Nu-mi vine să cred! exclamă Rosina.

Dar în adâncul sufletului ei, credea. Domnul John avusese dreptate de la bun început, iar ea îl ura pentru asta.

– S-a gândit la această chestiune, zise încet domnișoara Draycott și crede că nu avem un viitor împreună. Vrea să... se întrerupse ea, cuprinsă parcă de un fior, vrea să-i înapoiez scrisorile.

– Cu cine se căsătorește? o întreabă Rosina cu încordare.

– Nu spune. Probabil crede că dacă o să-mi spună, am să fac scandal, zise ea cu un zâmbet în colțul gurii. Dar n-are de ce să-și facă griji. Nu i-aș face niciodată rău. Sper să fie foarte fericit și să obțină tot ce-și dorește de la viață.

Vorbea cu o voce atât de sfârșită încât Rosina se îngrozi. Apoi, groaza se transformă în furie.

– Sper să nu fie fericit, zise ea scrâșnind din dinți. Sper să fie atât de nefericit pe cât merită.

– Nu spune așa ceva. Nu-i dori răul. Îți interzic, înțelegi?

– Dar de ce să fie fericit, având în vedere felul în care te-a tratat? strigă Rosina. Ce drepturi are?

– Are toate drepturile. Dacă și-a dat seama că nu mă iubește, are toate drepturile să mă părăsească. Poate ajunge un om mare, politician, lider... nimic nu trebuie să-i stea în cale. Dacă trebuie să mă retrag pentru ca lui să-i meargă bine... am s-o fac bucuroasă.

– Dar felul în care te-a tratat...

– A făcut ce trebuia să facă, zise domnișoara Draycott cu voce tremurândă, iar eu îl respect pentru asta. N-o să-i fac niciun rău sau scandal. Înțelegi, nu ? zise ea, întorcându-și fața răvășită spre Rosina. Tot ce sper, e să nu-i fac niciun rău.

– Cum poți să afirmi așa ceva? strigă Rosina. E un laș egoist. De

ce nu-l urăști?

— Pentru că-l iubesc. Chiar și acum îl iubesc. N-am ~~ce~~ face în privința asta. Va veni o zi când vei iubi un bărbat atât de mult, încât binele lui va fi mai presus de propria ta viață. Când va veni ~~ace~~ zi, vei înțelege.

— Sper să nu încerc niciodată un astfel de simțământ, zise Rosina cu amărăciune. Dacă iubirea transformă o femeie într-o sclavă, sper să nu simt niciodată așa ceva.

— Dacă nu cunoști dragostea, ești demnă de compătimire.

— Dacă n-o să cunosc dragostea, n-am să cunosc niciodată durerea, zise Rosina cu asprime.

— Și n-ai să cunoști niciodată fericirea, zise domnișoara Graycott. Acum, dacă nu te deranjează, aș vrea să rămân singură.

De data asta, vocea nu-i mai tremura, ci era fermă și hotărâtă. Rosina nu putea decât să-i îndeplinească dorința.

Când ajunsese în pragul ușii, se uită în urmă. Domnișoara Graycott era în același loc.

— Amintește-ți, zise Rosina, că sunt prietena ta. O să fac tot ce-mi ceri.

— Mulțumesc.

Îi răspunsese peste umăr. După câteva clipe, Rosina închise ușa în urma ei.

Așteptă câteva clipe, în caz că va fi din nou chemată, dar ~~am~~ nu auzi nimic se duse la ea în cameră și se așeză în pat.

Era uimită de intensitatea propriilor emoții. Cât de mult iura pe bărbatul care câștigase iubirea prietenei sale, ca s-o pășească pentru a-și urma ambițiile.

Începu să măsoare camera-n lung și-n lat, știind că nu va reuși să doarmă în noaptea aceea. Uneori, se oprea și asculta, dar totul părea cufundat în tăcere.

În cele din urmă, nu mai rezistă și ieși pe coridor. La capătul scărilor, găsi o ușă lăturalnică deschisă. Ieși afară. Ocolind, va putea vedea balconul de la odaia domnișoarei Draycott.

O luă de-a lungul gazonului și se pierdu în umbra copacilor. Dar se opri brusc, alarmată de ceea ce vedea.

Domnișoara Draycott stătea în fața ferestrei deschise. Peste câteva clipe, păși în balcon.

Se uita la stele, pierdută parcă într-un vis și neluând în seamă ce se petrecea în jurul ei. Ridică mâinile, de parcă s-ar fi adresat lunii și se aruncă în gol.

Timpul părea că s-a oprit.

Rosina scoase un țipăt când o văzu prăbușindu-se de la etajul doi și căzând pe pietrele de jos.

Se forță să se pună în mișcare, gonind pe gazon și rugându-se să ajungă la timp ca s-o salveze pe domnișoara Draycott, chiar dacă știa că e zadarnic.

Când ajunse lângă ea, văzu că-i curgea sânge de la rana pe care și-o făcuse la cap. Ca și cum ar fi simțit-o pe Rosina, domnișoara Draycott deschise ochii.

– Îmi pare rău, șopti ea. Nu puteam să înfrunt viața fără el.

– O, Doamne! suspină Rosina.

– Dar nu trebuie să i se întâmple nimic rău. Îmi promiți? Nimic rău.

– Îți promit, zise ea cu mare greutate.

– Am încredere în tine, draga mea prietenă.

Închise ochii.

– Nu! strigă Rosina. Nu așa.

Undeva în depărtare auzi niște strigăte. Oamenii auziseră țipătul ei și alergau să vadă ce se întâmplase.

– Doamnișoară Draycott... nu pleca...

Dar domnișoara Draycott nu se mișca, iar Rosina știa că nu se va mai mișca niciodată.

De parcă ar fi fost luminată, Rosina văzu scrisoarea pe care moarta o strânsese între degete. Era scrisoarea primită de la el, scrisoarea care o trimisese la moarte. Dacă o vedea cineva, se va isca un mare scandal. Toată lumea și-ar da seama că s-a sinucis și din ce cauză.

Rosina se repezi imediat s-o ia. Îi fu foarte greu, întrucât degetele îi erau atât de închețate de parcă n-ar fi vrut să dea drumul ultimului lucru care-o lega de el. Reuși totuși s-o ia la timp și s-o ascundă sub mânecă înainte de apariția domnișoarei Baxter.

– ‘O, Doamne ! Ce s-a întâmplat ? strigă ea.

– A avut loc un accident teribil, zise Rosina cu mult calm. Domnișoara Draycott a căzut de la balcon. Ar trebui să trimită cineva după doctor, zise ea pe un ton atât de calm încât și ea era uimită.

Nimănui nu i se păru ciudat că ea e cea care dă ordine. În clipa aceea, avea ceva autoritar, iar domnișoara Baxter se conformă sugestiei sale.

Rosina se uită la halatul pe care-l purta și care se umpluse de sânge.

– Mă duc să mă schimb, zise ea.

Se retrase înainte să i se pună vreo întrebare.

Când ajunse sus, se duse chiar în camera domnișoarei Draycott, deschise dulapul și scoase scrisorile de la Arthur Woodward.

Erau toate acolo, legate cu o panglică albastră, ca și cele câteva daruri pe care i le oferise și la care ținea atât de mult. Rosina le luă pe toate.

Un singur lucru îi mai rămânea de făcut. Lângă pat găsi geanta domnișoarei Draycott, unde ținea poza iubitului ei Arthur.

O luă și pe aceasta, iar când ajunse în pragul ușii, se opri și-și întoarse ochii ca să arunce o ultimă privire spre locul unde trăise multe clipe frumoase.

– Am făcut tot ce mi-a stat în putință, șopti ea.

Auzi cum cineva se apropie. Închise repede ușa și se întoarse la ea în cameră. Ascunse totul în dulapul ei, până ce va găsi un loc mai bun. Nimeni nu va găsi aceste obiecte rămase din viața jalnică a prietenei sale. Reputația ei va rămâne intactă.

– Măcar atât pot să fac pentru ea. M-a rugat să-i protejez reputația. Mă întreb dacă am să reușesc. Evident că o să reușesc, își spuse ea imediat. I-am promis. I-am spus că-i sunt prietenă și am să mă țin de cuvânt, indiferent de ce trebuie să fac.

Schimbă halatul cu o toaletă de zi. Își dădu părul pe spate și-l strânse într-o coadă.

Persoana care o privea din oglindă era o necunoscută: nu mai era vorba de o școlăriță, ci de o femeie furioasă, plină de amărăciune și foarte hotărâtă.

De la fereastră, se uită la locul accidentului. Sosise doctorul, iar trupul domnișoarei Draycott era ridicat și dus de acolo.

Trăgând adânc aer în piept, Rosina ieși din cameră și se duse jos,

unde se afla, nenorocită, directoarea.

– Doctorul tocmai a anunțat moartea domnișoarei Draycott, zise ea printre lacrimi.

– Știu, zise Rosina. Murise înainte s-o părăsesc.

– A, da, ai fost prima care a ajuns la ea, nu? Dar cum s-a petrecut?

– Eram în grădină. Luam aer. Am văzut totul.

– Ai văzut-o căzând ? o întrebă domnișoara Baxter. Nu-i așa că a fost un accident?

– Da, a fost un accident, răspunse Rosina pe un ton calm. A strigat, încercând să se salveze, dar a fost zadarnic.

– Slavă Cerului! exclamă domnișoara Baxter. Adică, slavă Cerului că a fost un accident. Un scandal ar fi îngrozitor pentru școală.

– Și pentru domnișoara Draycott, remarcă Rosina cu răceală. Gândiți-vă la reputația ei.

– E moartă și nu i se mai poate întâmpla nimic rău. Oamenii n-ar uita niciodată un scandal, însă cu puțin noroc o vor uita pe domnișoara Draycott.

Domnișoara Baxter se grăbi să plece, agitată peste măsură, și lăsând-o pe Rosina în plata Domnului.

– N-am s-o uit, își spuse în sinea ei. Niciodată. Am s-o răzbun. Nu știu cum, dar jur că am s-o fac.

Zgomotul de afară o făcu să se apropie de fereastră. La timp ca să vadă un călăreț galopând prin curtea școlii. Se întinse imediat în pat și ciuli urechile.

Se auziră pași pe hol și cineva intră în camera domnișoarei Draycott. Cineva pătrunsese înăuntru ca să caute indicii care ar putea explica tragedia.

Dar n-o să găsești nimic, zise Rosina. Măcar atâta am putut face ca s-o protejez.

Dar numai atât putuse face pentru biata ființă cu inima frântă. Înfundându-și capul în pernă, începu să-și plângă în hohote prietena care nu mai cunoștea nici suferința, nici bucuria.

În dimineața zilei următoare, Rosina fu chemată în biroul domnișoarei Baxter. Înainte de a coborî, încercă să deschidă ușa de la odaia domnișoarei Draycott, însă așa cum era de așteptat aceasta era încuiată.

Coborî treptele cu un aer nefericit.

– Vreau să știi că le-am trimis aseară o scrisoare prietenilor tăi, spunându-le că, după întâmplările nefericite care au avut loc aici, vrei să te duci acasă.

– Dar părinții mei sunt la Londra, zise Rosina.

– Asta am aflat și eu, dar am primit un mesaj în care se spunea că va veni cineva să te ia, în dimineața asta.

De-abia aștepți să scapi de mine, gândi Rosina. Am văzut prea multe, iar asta nu-ți convine. Dar, oricum, nu-mi mai doresc să revăd locul ăsta niciodată.

Cu voce tare, zise:

– Mă duc să-mi fac bagajele.

Fu ajutată și de o slujnică la împachetat, așa încât reuși să strângă totul până în clipa când își făcu apariția o trăsură închisă. Rosina se întrebă cine venise după ea.

Din trăsură coborî un bărbat. Recunoscându-l, rămase cu respirația tăiată.

Era domnul John.

Își aminti ultima lor conversație, mai ales faptul că-i povestise o parte din povestea domnișoarei Draycott. Ce aspru și nesimțitor fusese!

Era ultima persoană de pe lume pe care și-ar fi dorit s-o vadă în clipa aceea. Însă peste câteva clipe, când coborî, încercă să-și ascundă sentimentele adevărate.

– Bună dimineța, zise el cu gravitate. Domnișoara Baxter mi-a povestit ce s-a întâmplat aseară, iar eu sunt de acord cu ea că acesta nu e un loc în care să mai stai.

– Dar tata ce zice ?

– E la Londra. S-a întâmplat să rămân peste noapte la voi acasă, pentru a studia unele documente și pentru a primi corespondența. Eram acolo când a sosit mesagerul și mi-a spus ce s-a întâmplat. Eu mă întorc azi la Londra și m-am gândit că vrei să vii cu mine, ca să-ți întâlnești părinții.

– Mulțumesc, așa e.

Când se întoarse în odaie ca să-și ia pălăria și pardesiul, bagajele sale fuseseră deja luate. Înainte de a coborî, încercă din nou ușa domnișoarei Draycott. De data asta, era deschisă.

Așa cum era de așteptat, camera arăta de parcă n-ar fi locuit nimeni în ea. Cearșafurile fuseseră luate, dulapurile erau larg deschise și goale. Orice urmă a domnișoarei Draycott dispăruse ca prin minune.

– De parcă nici n-ar fi existat, cugetă Rosina.

– Da, e șocant, auzi în spatele ei vocea domnului John.

Se întoarse repede.

– Am venit să văd dacă te pot ajuta cu ceva.

- Prea târziu pentru ajutor. Am încercat, dar a fost în zădar.
- Probabil nimeni n-ar fi putut s-o ajute, zise el cu blândețe.
- N-o să știm niciodată, nu ?
- Nu, cred că nu. Dacă ești gata, putem pleca.

Despărțirea de domnișoara Baxter nu fu cordială. Imediat după aceea, plecară.

O vreme, niciunul nu deschise gura.

– Așadar, cea care a murit e domnișoara Draycott, profesoara despre care mi-ai povestit... deschise el vorba.

– Da, zise ea cu voce stinsă. Și a murit din cauza lui.

– Am înțeles de la doamna directoare că a fost un accident și că tu ai confirmat.

– I-am spus domnișoarei Baxter ce voia să audă. Adevărul e că și-a pus capăt zilelor. Am văzut-o.

– O, Doamne! exclamă el, impresionat.

– S-a sinucis din cauza bărbatului pe care l-ai apărât...

– Bărbatul pe care...

– Mi-ai spus că încrederea ei în el era curată prostie.

– Nu l-am apărât, ci am încercat numai să previn o tragedie, avertizând-o asupra riscurilor cărora li se expune. Din păcate, a fost prea târziu, dar cinstit vorbind, draga mea, speranțele ei erau nerealiste.

– Sigur că da, zise ea zâmbitoare. E întotdeauna lipsit de realism să ai prea multă încredere într-un bărbat.

– Mai exact, ce s-a întâmplat? întrebă el, refuzând să răspundă provocării.

– I-a trimis o scrisoare în care i-a spus că totul se sfârșise între ei

și că se pregătea pentru o căsătorie cu o persoană înstărită. Voia să-i returneze scrisorile. N-a pomenit numele viitoarei soții. A insultat-o suficient de mult, insinuând că ar putea să-i creeze probleme. Ei bine, acum n-o să-i mai facă nicio problemă, nu?

Vocea îi tremura cu putere și-și acoperi fața cu mâinile ca să nu se vadă că plânge.

– Rosina, zise el, punându-și mâinile în jurul gâtului ei, ai trecut prin momente foarte grele, biata de tine.

– Nu eu, ea. A trecut prin clipe groaznice și a murit din cauza lui. Iar când era să-și dea răsuflarea, nu se gândea decât la el: să nu i se facă niciun rău. Nu se gândea deloc la ea, ci numai la el. O, am să-l fac să plătească !

– Rosina, dar cine e acest bărbat?

Se desprinsese de el, privindu-l cu ochi strălucitori.

– Credeți că am să vă spun ?

– Aș vrea s-o faci. Dacă te gândești singură la un plan de răzbunare, te rog să n-o faci.

– E politician, cu siguranță. Sunt convinsă că vrei să-l avertizați. Dar n-o s-o faceți, pentru că n-am să vă spun nimic.

– Pentru binele tău, te implor să...

Ea ridică bărbia și-l privi cu răceală.

– Nu cred că are rost să mai discutăm despre asta, domnule John. Sper să ajung cât mai repede acasă.

– Ar fi trebuit să-ți explic, începu el. Nu mai mergem la tine acasă, ci direct la gară, ca să luăm trenul spre Londra. Mi-am permis s-o rog pe una din slujnice să-ți împacheteze lucrurile. Toate bagajele sunt la noi.

Rosina era dezamăgită. Ar fi vrut să se ducă mai întâi acasă și să ascundă lucrurile domnișoarei Draycott într-un loc sigur.

Dar, dacă stătea să se gândească mai bine, probabil era mai bine așa.

Apoi, deveni din nou veselă la gândul că va ajunge la Londra, își va revedea părinții și se va lăsa prinsă în vârtejul alegerilor. Se vor întâmpla multe și poate așa i se vor mai alina suferințele.

Capitolul 3

În timpul călătoriei, evită subiectele dureroase, limitându-se la subiecte ca politica.

– Mai exact, când vor avea loc alegerile? întrebă Rosina.

– În câteva luni.

– În câteva luni ? Așa mult? Dar dacă parlamentul a fost dizolvat...

– Dar nu s-a întâmplat asta. După ce a fost înfrânt, primul-ministru Disraeli se agată de funcție pentru că actul legislativ e foarte important pentru reforma parlamentară. Vor avea drept de vot și bărbații care n-au avut până acum, iar unele dintre circumscripțiile electorale vor fi împărțite în unele mai mici.

– Schimbă circumscripțiile electorale? repetă ea, alarmată. Pe a dumneavoastră și pe a tatei?

– După cum știi, el are Gradleyul de est, iar eu pe cel de vest. Acum, va exista și un Gradley la sud, care va lua o parte de la mine și una de la tatăl tău.

– Dar nu-i niciun pericol pentru noi. Zona ține în majoritate cu

partidul nostru și, indiferent de cel nominalizat în sud, n-avem a ne teme pentru locurile din parlament.

– Ideea pe care voiam s-o sugerez este că amândouă părțile vor ca acest proiect legislativ să treacă. Prin urmare, parlamentul nu va fi dizolvat până nu va adopta această lege. După aceea, alegerile vor avea loc după alte reguli.

– Ce plictisitor că trebuie să așteptăm.

– Ai puțină răbdare. Până la toamnă se va rezolva totul. Tatăl tău se bucură de această întârziere, întrucât ne oferă răgazul de a pune totul la punct din vreme în loc să facem totul în trei săptămâni, așa cum se întâmpla cu toate alegerile.

După o scurtă pauză, domnul John adăugă :

– Întrucât circumscripțiile noastre electorale sunt apropiate și lucrăm la strategie împreună, tatăl tău m-a invitat să stau la el până la sfârșitul alegerilor. Sper că n-ai nimic împotriva.

Altădată, Rosina ar fi fost încântată să-l vadă în fiecare zi. Acum însă, îl percepea ca pe un dușman, ca pe ucigașul prietenei sale.

Dar cum decizia nu-i aparținea, zise pe un ton politicos :

– N-aș pune niciodată la îndoială aranjamentele tatălui meu. Sunt convinsă că a luat o decizie înțeleaptă.

– O, Doamne! oftă domnul John. Prevăd o vară foarte rece.

Ea nu-i răspunse, iar peste câteva minute, trenul intră în Londra. După ce găsiră o trăsură, nu mai discutară nimic până ajunseră acasă la Rosina.

Peste o oră, poposeau în fața unei case imense, situată într-un cartier elegant al Londrei, cartier numit Belgravia. Aici locuia familia Clarendon.

După ce-și reveniră din uimire, părinții Rosinei se arătară încântați că o văd.

Sir John se mărgini să spună că fusese nevoită să asiste la școală la un incident neplăcut și fusese trimisă acasă pentru a-și reveni.

După aceea, se scuză și se duse la el în cameră.

O slujnică aduse din bucătărie ceai și prăjituri pe care Rosina le devoră cu poftă.

– Domnul John va sta o perioadă la noi, draga mea, o informă tatăl ei.

– Da, tată. Mi-a spus-o deja.

– Sunt convins că-ți face plăcere, insinuă tatăl ei, care era un foarte bun observator.

Acum, era însă nevoit să constate că nu mai avea de-a face cu copilul de altădată. Locul acestuia fusese luat de o tânără femeie demnă care-l privi cu o uimire rece.

– O, da? Și de ce crezi asta?

– Păi... știu că ți-a plăcut întotdeauna de el.

– Eu cred că am fost întotdeauna politicoasă cu el.

– O, nu-mi spune că n-ai observat că e un bărbat foarte chipeș, zise domnul Elroy.

– Consider că are o înfățișare neinteresantă.

Confruntat cu această ființă jignită, începuse să-și dea seama că greșise, deși nu putea să-și dea seama cu exactitate cum anume.

– Spuneam numai că atunci când o tânără...

Tăcu, încurcat. Rosina îl prinse de mâini.

– Dragul meu tată, nu vreau să te mai aud vorbind astfel. Dacă te aude domnul John vorbind astfel, poziția mea ar deveni intolerabilă.

– Și nu s-ar cuveni, zise mama ei. Domnul John e un tânăr excelent și extraordinar din multe puncte de vedere, dar...

Încruntarea ei arăta că avea ambiții mari cu privire la fiica ei. În același timp, clătină ușor din cap, indicându-i astfel Rosinei că trebuie să se descurce cu tatăl ei.

Domnul Elroy, care fusese pus la punct atât de mamă, cât și de fiică, amuți.

După ce băură ceaiul și mâncară fursecuri, vorbiră din nou.

– Următoarele luni vor fi foarte interesante, iar eu mă bucur că ești acasă. O să ni te alături în campanie.

– Domnul John mi-a explicat deja că votul va avea loc abia la toamnă, din cauza legii reformei, zise Rosina.

– Așa e. Vor avea drept de vot mult mai mulți oameni, așa încât totul trebuie regândit. John a stabilit un plan de acțiune care va fi foarte solicitant. E un moment crucial, așa încât în următoarele luni nu va mai fi vreme să ne gândim la altceva.

– Ba da, zise soția lui cu indignare. Rosina va participa la balul de intrare în lume, iar asta e la fel de important ca alegerile și cine va conduce țara.

Domnul Elroy își ceru iertare și făgădui să nu mai uite.

– Chiar crezi că o să câștigăm, tată? îl întreabă Rosina cu patimă.

Prin "o să câștigăm" se referea la Partidul Liberal. Tatăl său era un membru proeminent al acestuia și deținea un loc în parlament ca reprezentant al său.

Dar la fel de bine se referea la mama ei și la ea. Politica era o chestiune de familie.

De când făcuse ochi, numai despre politică se discuta în familia

ei. La fiecare masă acesta era singurul subiect de discuție. La vârsta când alte fete se jucau cu păpușile, ea știa cine intrase în politică, cine ieșise și cine constituia o speranță. Cine pe cine jignise, al cui proiect de lege va trece și al cui n-avea nicio șansă.

– O să câștigăm cu siguranță, draga mea. Am avut mai multe întâlniri interesante cu domnul Gladstone...

– O, dragul unchi William ! Ce mai face?

– Arde de nerăbdare să se-apuice de treabă. Și, fie vorba-ntre noi, au existat unele sugestii...

Se opri, cuprins brusc de timiditate.

– O să fii ministru în noul guvern ? îl întreabă Rosina, nerăbdătoare.

El își duse degetul la gură.

– Să nu ne bucurăm înainte de vreme, draga mea.

– Dar ce, nu-i o chestiune aproape sigură?

Dar el nu mai zise nimic, făcându-i doar complice cu ochiul.

În următoarele zile, Rosina se bucură că e acasă. Se duse la cumpărături împreună cu mama ei și se întoarse cu o cutie elegantă, dotată cu o cheie care garanta siguranța.

– Și eu aveam o astfel de cutie, zise doamna Clarendon. Țineam în ea scrisori de la admiratori.

– Sunt sigură că le-ai distrus când te-ai căsătorit cu tata, zise

Rosina.

– Uite un magazin foarte bun de pălării, zise femeia. Hai să intrăm în el.

Și Rosina voia să utilizeze cutia cumpărată tot pentru scrisori de dragoste, dar pentru acelea ale domnișoarei Draycott. Tot ceea ce luase din camera prietenei sale, inclusiv portretul lui Arthur Woodward și o șuviță din părul lui, va intra în acea cutie.

După ce îndeplini această operațiune, încuie cutia și o puse în fundul dulapului. Acolo va rămâne până când va fi gata să-l distrugă pe Arthur Woodward.

Singurul lucru care-i umbrea plăcerea de a fi acasă era absența fratelui său, Charles. Era cu șase ani mai mare decât ea. Era un tânăr chipeș, mereu vesel, căruia-i plăcea să trăiască printre oameni, nu retras.

Respinsese cu groază planurile tatălui său de a-l determina să studieze dreptul, alegând să urmeze o carieră în marină. Stăpânindu-și dezamăgirea, domnul Elroy era acum foarte mândru de fiul lui care promovase foarte repede și pe merit, devenind locotenent.

Se afla departe, peste mări și țări, dar toată familia spera imposibilul : ca acesta să vină la balul de ieșire în lume al Rosinei. Era greu de crezut că se va întâmpla una ca asta.

În pofida diferenței de vârstă, fuseseră foarte apropiați. Îi plăcea s-o asculte și nu se plictisea niciodată când aceasta îi mărturisea temerile și speranțele ei copilărești.

Dacă s-ar fi aflat în momentul acela la Londra, i-ar fi vorbit cu siguranță despre domnișoara Draycott. Din păcate, numai domnul

John se afla sub același acoperiș cu ea, dar lui nu i se putea destăinui.

Își dădu seama treptat că acesta dăduse dovadă de decență și că n-o deranja prin prezența lui. Apărea uneori la micul dejun, era absent în cursul zilei, iar seara venea rar la cină.

— E tot mai popular în partid, zise domnul Elroy. Toată lumea știe că țintește sus, iar femeile întorc capul după el. Sunt unii bărbați care pariază care e trofeul cu care se va duce acasă.

— Te rog, dragul meu ! Fără vulgarități.

— Nu-i nimic vulgar în asta, protestă soțul ei. Toată lumea știe că un tânăr care arată ca el și are o minte sclipitoare, e făcut pentru succes... Așa că toată lumea își face socoteli.

— Sunt de acord cu mama, zise Rosina. E vulgar. Domnul John nu e sărac. N-are de ce să se căsătorească din interes. E dizgrațios.

Tatăl ei făcu ochii mari de uimire.

— Dizgrațios ? Nu ți se pare că ești cam dură cu el ?

— Se pare că astăzi nimănui nu-i mai pasă de dragoste, zise Rosina cu patimă. Eu cred că e lucrul cel mai important de pe lumea asta.

— Sigur că e, îi replică mama ei cu un aer împăciuitor. Dar trebuie să te gândești și la aspectul material. După cum bine ai spus, domnul John nu e sărac, dar politica e foarte scumpă.

Păru că-i vine brusc o idee.

— Știu cine ar fi potrivită pentru el. Lettice Holden. Tatăl ei e putred de bogat. E mare păcat că nu-i decât comerciant, dar în viață nu le poți avea pe toate.

— E unul dintre cei mai înstăriți industriași din țară, protestă domnul Elroy.

— Și ce altceva este un industriaș decât un comerciant foarte

prosper? îl întrebă soția lui. Dacă e s-o spun pe-a dreaptă, cu toți banii pe care-i are și-ar putea cumpăra un titlu. Apoi, ar putea intra în Camera Lorzilor și în acest fel, în viața politică.

– Ai dreptate, zise el tot mai uimit. Fata lui ar putea fi o partidă foarte bună pentru John.

– Trebuie să facem tot ce ne stă în putință să punem această idee în practică, zise doamna Clarendon.

Rosina îi privi consternată. Cum pot oare părinții ei vorbi în acest fel, de parcă numai banii și influența ar conta?

După plecarea tatălui ei din încăpere, i se adresă mamei sale.

– Nu-mi vine să cred ce-am auzit. Cred că există și oameni care se căsătoresc din dragoste. Așa s-a întâmplat cu tine și cu tata, nu?

– O, da, draga mea, dar dacă n-aș fi dispus de o avere mare, s-ar fi putut să nici nu ne fi întâlnit. Era un avocat tânăr și strălucitor, dar nu foarte prosper și care avea nevoie de o moștenitoare. Asta e cât se poate de clar.

– Mamă! Ce groaznic! Cum ți-ai dat seama că te iubește?

Doamna Clarendon îi făcu, într-un gest de complicitate, cu ochiul.

– Pentru că, draga mea, mai erau două tinere cu averi mult mai mari decât a mea și care ar fi vrut să-l aibă. Iar el a renunțat la ele pentru că se îndrăgostise de mine.

Rosina oftă, gândindu-se că asta însemna pentru mama ei o căsătorie din dragoste.

– Dar trebuie să-ți mărturisesc că mai există și un alt motiv pentru care vreau să-l promovez pe John pe lângă domnișoara Holden, continuă mama ei. Tatăl tău are în cap o idee sentimentală cum că tu

și John... mă rog, nu contează. Sunt sigură că ești foarte sensibilă.

Rosina trase adânc aer în piept și se uită într-o parte, conștientă că se îmbujorase la față.

– Mult prea sensibilă, mamă. Sper să reușești să-l convingi pe tata să renunțe la o astfel de idee.

– Te poți baza pe mine în privința asta. Cu frumusețea și cu educația ta poți să țintești cât de sus poțfești.

– Asta însemnând că ar trebui să mă căsătoresc din motive materiale, din interes?

– Cu siguranță nu, zise mama ei, părând șocată. Sper să te căsătorești din dragoste. Sigur, nu știi niciodată cum te lovește dragostea, zise ea făcându-i iar complice cu ochiul. Să sperăm că în cazul tău va lovi acolo unde e bunăstare și putere. Și să facem tot ce ne stă în putință să atingem acest scop.

– Și cum o să facem asta, mamă?

– Cu rânduri întregi de haine noi, răspunse doamna Clarendon cu un aer fericit.

O bună bucată de vreme, trăiră parcă într-un vis frumos, făcând vizite la croitorese și prin magazine. Acum, când Rosina nu mai era școlărită, aproape toate hainele ei trebuia să fie schimbate.

Mama ei îi cumpăra rochii peste rochii. Pardesiuri, bluze, corsete... toate făcute din mătase și cu funde din satin. Nu lipseau nici pălărioare pentru părul ei auriu, ca și pantofi și evantaie.

Toată garderoba ei era modernă și plină de stil, transformându-o peste noapte într-o femeie elegantă din înalta societate.

Înțelegea exact care erau planurile mamei sale.

Doamna Clarendon voia ca fiica ei să facă o partidă bună, nefiind

pregătită s-o vadă irosindu-se lângă domnul John, un simplu cavaler. Iar faptul că domnul Elroy era tot un simplu cavaler nu făcea decât să fie și mai hotărâtă.

Într-o dimineață, cam la o săptămână după ce se întorsese acasă, coborî îmbrăcată într-un costum de călărie care-i pune în evidență talia. Purta o pălărie albastră care se potrivea cu ochii.

Domnul John lucra în bibliotecă în momentul când ea intră și o privi admirativ.

– Ești perfectă, zise el. O să frângi inimi peste tot pe unde ai să treci.

– Ce comentariu vulgar, remarcă ea pe un ton lejer. Singurul meu scop e să mă bucur de o plimbare pe calul meu. Nu încerc să frâng inimi și nici nu m-ar interesa așa ceva.

– Prostii! Toate femeile își doresc să frângă inimi, îi răspunse el pe un ton la fel de vesel. Pentru asta e făcută inima unui bărbat : mai întâi să fie cucerită, apoi târâtă prin praf și strivită de talpa unei femei.

Ea îl fixă cu privirea.

– Uitați, domnule John, că am văzut ce înseamnă o inimă frântă ca să mi se mai pară un subiect de glume. N-aș vrea să-i fac niciodată unui bărbat ceea ce i s-a făcut prietenei mele. Nu că inima unui bărbat ar putea fi atât de frântă.

El deveni imediat serios.

– Îmi pare rău. N-a fost intenția mea să râd de prietena ta. Uitasem de ea.

– Eu nu pot uita. Urăsc tot cercul ăsta al pieței căsătoriei.

– O, da? Și, cu toate astea, ai devenit o parte din el, zise el pe un ton ușor ironic.

– Cum îndrăzniți să-mi vorbiți astfel?

– Dar e adevărat. Ești educată pentru prada cea mare. Inteligentă cum te știu, ar fi trebuit să-ți dai seama de asta.

Ochii ei străluciră.

– De ce nu, la urma urmei ? Umblatul după prăzi e ocupația zilnică a bărbaților. Și, după cum știți, cred în egalitatea sexelor. Cine spune că n-ar trebui să fac la fel?

– În niciun caz eu, zise el pe un ton liniștit. Sigur, ai fost crescută să devii o doamnă din înalta societate. Dă-mi voie să-ți spun acum ceva care o să te amuze. Mama ta crede că sunt o amenințare pentru planurile ei. Mi-a și spus-o, de altfel.

Rosina roși.

– Îmi pare rău, zise ea. N-ar fi trebuit să facă așa ceva. Am asigurat-o că...

Se opri confuză.

– Ai asigurat-o că... repetă el, privind-o zâmbitor.

– Că nici unul, nici altul nu se gândește la celălalt și că asta nu s-a întâmplat niciodată. Ne cunoaștem de prea multă vreme, suntem ca frații.

– Când te-am cunoscut, erai o școlăriță răutăcioasă. Impresia asta persistă și astăzi. Cred că n-am să te pot vedea ca pe o doamnă din înalta societate nici măcar când o să devii ducesă. O să-mi amintesc întotdeauna momentul când ai intrat într-o baltă să salvezi o pisicuță și te-ai întors plină de buruieni.

– Chiar trebuia să vă amintiți de asta, nu? Oricum, asta n-are nimic de-a face cu a fi școlăriță. La fel aș face și acum, dacă ar trebui să salvez o pisică.

– Da, sunt convins, zise el pe un ton cald. Ai avut în suflet bun. Sper că suntem amândoi de acord că nu se amenințare pentru planurile mamei tale.

– Aș vrea să nu mai vorbești în acest fel, zise ea. De parcă mama ar fi cea mai rea făptură de pe lumea asta.

– Nu vreau să fiu nedrept cu ea, dar nu-i place să ne vadă discutând împreună. Vezi, se apropie de noi.

Prin ușa deschisă, doamna Clarendon putea fi văzută îndreptându-se spre bibliotecă. Rosina luă o hotărâre bruscă.

– Mamă, mă duc la plimbare și încerc să-l conving pe domnul John să mă însoțească. Își petrece prea multă vreme cu nasul în hârtii și are nevoie să facă mișcare.

– Sunt sigură că tatăl tău...

– Tata e plecat. N-o să aibă nimic de obiectat. Dar domnul John se încăpățânează să mă refuze, ceea ce e cât se poate de nepoliticos. Poruncește-i să accepte.

– Draga mea, comportamentul tău lasă de dorit. E o chestiune de bună-cuviință.

– Dar mi-e practic ca un frate și mă pot distra cu el mai mult decât cu oricine altcineva.

Manipulată, doamna Clarendon se văzu nevoită să cedeze.

– Dacă domnul John poate să-și rupă din timp, ar fi foarte frumos din partea lui să te însoțească.

– Sunt la serviciile domnișoarei Clarendon, declară el, cu o sclipire jucăușă în priviri. Mă schimb imediat.

– Nu știu ce-o fi în capul tău, zise doamna Clarendon, după plecarea domnului John.

– Nu vreau decât să-ți arăt că temerile tale nu sunt întemeiate. Atâta vreme cât nu mi-am făcut intrarea în lume, e o escortă acceptabilă și nu văd de ce nu m-aș folosi de el.

Ridică din umeri cu un aer cât se poate de nepăsător.

Doamna Clarendon fu liniștită de o asemenea dovadă de bun-simț și nu mai făcu niciun comentariu, amintindu-i numai să nu se întoarcă prea târziu.

Rămasă singură în bibliotecă, Rosina își lovea ușor piciorul cu biciul, mulțumită de felul în care rezolvase situația.

Cândva, pe când era îndrăgostită ca o școlăriță de domnul John, s-ar fi bucurat să afle că tatăl ei îl place. Dar acum se dovedea a fi un bărbat fără inimă, un bărbat care ar fi condamnat-o oricând la moarte pe biata domnișoară Draycott.

Acum, erau pe baricade diferite, chiar dacă el nu-și dăduse încă seama.

Totuși, când îl văzu pe domnul John apărând în costumul de călărie, fu nevoită să admită că arăta grozav. În plus, zâmbea, iar asta, îl făcea acceptabil.

– Ce inteligentă ești de reușești să obții tot ce vrei, zise el, și ce viață de infern va avea nefericitul cu care o să te căsătorești, o tachină el. Amintește-mi să nu te cer cumva în căsătorie.

– Amintiți-mi să vă refuz dacă o faceți, îi replică Rosina.

Izbucniră amândoi în râs și se îndreptară spre Hyde Park.

– Sper că nu v-am luat de la ceva cu adevărat important.

– Nimic care să nu poată fi făcut în această după-amiază. Îmi e de mare folos faptul că pot folosi biblioteca tatălui tău.

– Faceți planuri pentru viitor ? îl întrebă ea.

– Într-un fel sau altul, da, zise el pe un ton enigmatic.

Când intrară în Hyde Park, o întrebă:

– Dar planul tău de răzbunare cum merge ? Ai făcut ceva în acest sens ?

– Nu mă grăbesc, zise ea. Până acum, bărbatul acela nu și-a încrucișat calea cu a mea.

– Și sper să n-o facă. Zic asta nu pentru că aș vrea să-l protejez pe el, ci pe tine.

– Atunci, vă faceți griji pentru cine nu trebuie, replică ea. Rolul meu e acela al îngerului răzbunător.

– Te pot vedea în rol de înger, dar nu unul răzbunător.

– Asta pentru că nu mă cunoașteți.

Cum el nu-i răspunse, întoarse capul și-l văzu privind în depărtare. În fața lor, se aflau două femei călare, iar una dintre ele îi făcea cu mâna.

– Le cunoașteți pe doamnele acelea ? îl întrebă Rosina.

– Cea care mi-a făcut cu mâna e domnișoara Lettice Holden, iar cealaltă e Doreen Blakemore.

Domnul John răspunse la salut și se îndreptară amândoi spre ele, urmați la o oarecare distanță de un grăjdar.

Rosina se uită la domnișoara Holden cu interes. Așadar, aceasta era femeia pe care pusese ochii mama ei ca să-i fie soție domnului John.

Era cât se poate de evident că e foarte bogată. Stătea dovadă nu numai calul, ci și costumul pe care-l purta. Pe unul din umeri, avea prinsă o broșă cu diamant. Era ceva valoros numai că, purtată cu un asemenea costum și la o asemenea oră, efectul era ușor vulgar.

Cea care o însoțea era îmbrăcată mult mai discret și mai elegant. Era fiica unui conte, însă nu asta o recomanda, ci manierele.

Domnul John făcu prezentările, iar domnișoara Doreen strânse imediat mâna Rosinei.

– Îmi pare bine să te cunosc, zise ea. Am auzit atâtea despre tine.

– Despre mine?

– Tata e foarte interesat de politică și-l admiră foarte mult pe domnul Elroy. Știu că au luat de mai multe ori cina la Cameră.

Prin "Cameră" se referea la palatul Westminster de pe malurile Tamisei, acolo unde își aveau sediul Camera Comunelor și Camera Lorzilor.

Cum și ea respirase toată viața o atmosferă politică, folosea termenul pe un ton la fel de neglijent ca Rosina. Asta avu menirea de a creea o punte de legătură imediată între cele două.

Rosina vorbea cu domnișoara Doreen, iar domnișoara Holden i se alătură domnului John, în spate.

Rosina îi auzea râzând și trase concluzia că se simțeau foarte bine împreună. Pe domnișoara Doreen o găsea fermecătoare.

Până atunci, prietenele ei cele mai apropiate și le făcuse la școală. Dar acum școala fusese lăsată în urmă, iar ea trebuia să învețe să se comporte în societate.

Domnișoara Doreen își făcuse intrarea în lume tot anul acela, dar mai devreme și era nerăbdătoare să-i dea tot felul de sfaturi Rosinei.

– Vei vedea că viața ți se va schimba, îi mărturisi ea. Baluri, petreceri, haine frumoase. Și tineri bărbați, adăugă ea mai încet. Sigur, n-ar fi trebuit să spun asta. Dacă m-ar auzi mama, ar fi șocată. Chiar și după ce-și face oficial intrarea în lume, o fată trebuie să-și

plece ochii în timp ce bărbatii o studiază cu un aer critic.

– Dar de ce nu i-am studia și noi critic? vru Rosina să știe.

– Asta ziceam și eu. Și noi avem păreri și n-ar trebui să decidă numai tatăl, indiferent ce-ar putea crede, adăugă ea pe un ton sumbru.

– Tatăl tău vrea să devii soția unui bărbat de care nu-ți place? o întrebă Rosina, șocată.

– Nu chiar. M-a prezentat mai multor bărbați care-i plac, iar acum speră să aleg pe unul dintre ei. Dar e prea bun să mă oblige să-l accept pe unul sau pe altul. De curând, l-a încurajat pe un tânăr nătâng, dar bogat și mi-a dat de înțeles că vrea să-l accept. Dar pur și simplu n-am putut și i-am spus-o. A fost neplăcut surprins și voi fi nevoită să aștept până-i trece supărarea ca să-i spun că... ei bine...

Se opri și roși.

– Există cineva la care ții? o întrebă Rosina cu delicatețe.

Domnișoara Doreen încuviință, iar roșeața ei deveni și mai accentuată.

– De fapt, n-a... noi nu... sunt unele greutăți, iar delicatețea îl împiedică să vorbească. Dar fiecare dintre noi știe ce simte celălalt.

– Sper ca totul să meargă bine, zise Rosina cu afecțiune. Sunt ferm convinsă că iubirea este singurul lucru care contează, mult mai important decât bunăstarea sau avansarea în carieră.

– O, la fel cred și eu, răspunse domnișoara Doreen cu fervoare. Ce minunat că înțelegi! Presimt că o să fim prietene la cataramă.

– Cred că ar trebui să plecăm, se auzi din spate vocea domnului John. N-o să fim iertați dacă întârziem la prânz.

– Nici noi, zise râzând domnișoara Doreen.

Își luară rămas-bun, iar pe măsură ce se îndepărtau unii de alții, domnișoara Holden strigă :

– De obicei, asta-i ora la care vin prin Hyde Park la plimbare.

– O să mai vin și eu, o asigură domnul John.

– Așa să faci, îi răspunse ea. Contez pe dumneata.

Rosina își spuse în sinea ei că nu-i place deloc de Lettice Holden.

Capitolul 4

Era uimitor să vezi cât se schimbase atitudinea doamnei Clarendon când află de întâlnirea din timpul plimbării. La întoarcerea acasă, Rosina îi povesti totul, inclusiv cât de mult o simpatizase pe domnișoara Doreen, chiar dacă unele dintre detaliile conversației le trecu sub tăcere, găsimdu-le nepotrivite pentru urechile mamei sale.

– Așadar, crezi că domnul John o place foarte mult pe domnișoara Holden, nu ? o întrebă ea.

– Era cu siguranță fericit că se plimbă alături de ea, zise Rosina.

– Excelent ! E o partidă minunată. Va trebui să ieșiți iar la plimbare, și cu siguranță o veți întâlni din nou.

– Cu siguranță. I-a și spus că-și dorește asta într-un mod pe care l-am găsit cât se poate de nepotrivit.

– Așa ți s-o fi părut ție, dar depinde foarte mult de cât de mult a încurajat-o el, dacă i-a dat speranțe. Trebuie să mai ieși cu el.

– Credeam că-ți e teamă pentru mine, remarcă Rosina, nu tocmai

încântată de felul în care se desfășura conversația.

– O, dar asta e ceva ce ține de domeniul trecutului. Se va căsători cu domnișoara Holden. Trebuie să facem tot ce ne stă în putință ca să grăbim lucrurile.

Dar înainte de a acționa, se întâmplă ceva.

În dimineața zilei următoare, când Rosina coborî, o găsi pe mama ei vorbind cu domnul John, încântată de ceea ce-i sosise prin poștă.

– O invitație, mamă? o întrebă Rosina zâmbitoare. Dar noi primim multe invitații. Ce-i atât de grozav la asta?

– E de la contele Blakemore, exclamă mama ei. Dă o petrecere și suntem cu toții invitați. Probabil ai impresionat-o foarte tare pe fiica lui ieri, iar invitația e rezultatul fericit al acelei întâlniri. Mi-am dorit întotdeauna să-l cunoaștem mai bine. E un personaj foarte important în Camera Lorzilor și l-ar putea ajuta foarte mult pe tatăl tău.

– Atunci, trebuie neapărat să mergem la petrecere ca să-l cunoaștem mai bine, acceptă Rosina. Nu-i nimic mai important decât ca tata să-și câștige locul în parlament, liberalii să câștige alegerile, iar unchiul William să-l facă ministru pe tata.

– O, draga mea ! Cu fiecare zi care trece, vorbești tot mai mult ca un politician.

– Nu prea am cum să mă comport altfel, având în vedere familia în care trăiesc, replică Rosina pe un ton voios.

– Știu, draga mea, dar e destul de neliniștitor să auzi o tânără vorbind în acest fel. Ar trebui să te gândești la balul tău de ieșire în lume și să întocmești o listă cu invitați.

– Dar asta și fac. Trebuie să ne asigurăm că pe listă figurează toți cei care i-ar putea fi de ajutor tatei.

– Iar după alegeri, trebuie să-ți găsim un soț, adăugă doamna Clarendon.

– Mamă, protestă ea chicotind, nu-i nevoie să afirmi așa ceva, ca și cum aș fi deja o fată bătrână care nu mai are nicio speranță.

– Nu cred că ar putea crede cineva așa ceva, interveni domnul John.

– N-o lua în seamă, John, zise doamna Clarendon zâmbitoare. Vrea să fie complimentată.

– Păi... dacă tata ajunge ministru, n-o să-ți fie greu să-mi găsești un soț, zise Rosina pe un ton sec. Bărbații o să mișune în jurul meu.

– Ești atât de cinică, iubito.

– Dar e adevărat. Nu există magnet mai puternic pentru o fată decât un tată puternic. Nu-i așa, domnule John ?

Îl privi provocator, știind că numai el putea înțelege la ce anume se referă.

– Nu sunt persoana în măsură să răspundă la o astfel de întrebare, zise el cu nepăsare. N-am căutat niciodată un soț.

– Că bine zici! exclamă doamna Clarendon. Sper că o vei face și pe Rosina să înțeleagă că nu astfel se vorbește în societate.

– O, dar acum nu suntem în societate! În fața domnului John pot să spun tot ce-mi trece prin cap.

– Ar fi mai bine să n-o faci, zise mama ei, făcând ochii mari.

– De ce nu ? Suntem prieteni vechi, nu încerc să mă căsătoresc cu el și nu contează dacă-l șochez.

– N-o luați în seamă, doamnă, zise domnul John zâbind. Încearcă să ne sperie, dar n-o să-i oferim o astfel de satisfacție.

– Mă sperie tot timpul, zise doamna Clarendon, aruncând o

privire plină de neliniște fiicei sale.

Petrecerea urma să aibă loc peste trei zile, așa încât era clar că fuseseră invitați în pripă.

Rosina nu putea decât să fie de acord cu mama ei, înțelegând că întâlnirea cu domnișoara Doreen avea într-un fel sau altul legătură cu invitația trimisă.

Bănuiala ei fu întărită când află că și domnul John primise o invitație de ultim moment. Fără îndoială, și domnișoara Holden va fi prezentă.

Era pentru prima dată când Rosina participa la o petrecere cu adevărat importantă. Dat fiind că nu-și făcuse intrarea oficială în lume, în mod normal n-ar fi trebuit să fie invitată într-o companie atât de aleasă. Pe de altă parte, era normal ca o tânără să iasă în lume înainte de balul oficial ca să se familiarizeze.

Rochia ei era o minunăție din tul și satin de un roz-pal. Ce distanță era între școlărița din urmă cu câteva săptămâni și fata de acum. Putea în sfârșit să-și arate talia zveltă și pieptul frumos.

Dar nu numai veșmintele o schimbaseră, ci și privirea devenită tristă și uneori furioasă. Erau lucruri pe care o tânără de vârsta ei n-ar fi trebuit să le cunoască.

Iată că-s gata să-mi fac intarea pe piața căsătoriilor, cugetă ea. Mama are gânduri mari cu mine. I se pare că domnul John nu e suficient de bun. Nu că l-aș vrea, mai ales acum că umblă după o moștenitoare. Aveam o părere mai bună despre el, dar se pare că-i o brută. Iar familia Blakemore vrea ca domnișoara Doreen să devină soția unui bărbat cu un rang mai înalt decât al ei. Dar ea măcar acordă iubirii locul ce i se cuvine și le ține piept. Trebuie să fac tot

ce-mi stă în putință s-o susțin. Biata domnișoară Draycott, exclamă ea scoțând un oftat. Ce șansă puteai avea în lumea asta nebună?

Plecă la Blakemore House împreună cu părinții. Domnul John întârzia din cauza unei întâlniri, urmând să ajungă mai târziu.

În timp ce trăsură mergea pe străzile Londrei, doamna Clarendon spuse :

– Nici nu știi cât mă bucur că ai reușit să te împrietenești cu fiica lordului Blakemore.

– Ar fi cu neputință să nu te împrietenești cu ea. E o ființă încântătoare.

– Mare noroc! Și, chiar de n-ar fi fost încântătoare, tot ar fi fost înțelept să te împrietenești cu ea.

– Mamă! exclamă fata, jumătate râzând, jumătate protestând. Aș vrea ca măcar cinci minute să nu mai faci planuri.

– Mamă fiind, să faci planuri e o necesitate, insistă doamna Clarendon pe un ton imperturbabil. Într-o bună zi, o să mă înțelegi.

Trăsura ajunsese la destinație. Aruncându-și ochii pe fereastră, Rosina văzu că reședința familiei Blakemore era extraordinară. Auzise vorbindu-se despre ea ca despre una dintre cele mai somptuoase reședințe din Londra.

Contele era un om foarte important, iar ajutorul lui le putea fi de mare folos. Era pentru prima dată când îl invitase pe domnul Elroy și familia acestuia.

Chiar dacă erau înstăriți, totuși familia lor n-avea o poziție socială foarte înaltă. Dar acum, când tatăl ei era în cărți pentru a deveni ministru, valoarea lui crescuse.

Când pătrunseră pe ușa din față, străjuită de doi lei din piatră,

Rosina făcu ochii mari de uimire. Nu încăpea nicio îndoială că și împrejurimile erau la fel de frumoase.

Fură întâmpinați de majordom, care-i conduse printr-un hol imens cu picturi pe pereți.

Deschise ușa și anunță pe un ton solemn :

– Domnul Elroy și doamna Clarendon, precum și domnișoara Rosina Clarendon, Înălțimea Voastră.

Urmându-și părinții în salon, Rosina se gândi că nu mai văzuse o încăpere atât de frumoasă.

Mai multe ferestre dădeau spre grădină. Numeroase flori umpleau încăperea, înfrumusețând-o și parfumând-o.

Contele le ieși în întâmpinare. Era un bărbat trecut de jumătatea vieții, cu părul cărunț și un aer impunător.

– Mă bucur să te văd, Clarendon. Draga mea, dă-mi voie să ți-i prezint pe...

După ce schimbă amabilitățile de rigoare, Rosina își roti ochii prin încăpere. Constată că gazda lor strălucea de atâtea diamante și bijuterii.

Începu să-și dea seama că atât mama ei, cât și ea, erau îmbrăcate inadecvat. Fiecare purta câte un lăntșor și o broșă, în contrast cu soția contelui care părea îmbrăcată în bijuterii.

Tatăl Rosinei era un bărbat prosper. Chiar dacă la început bunăstarea lor se datora averii mamei, între timp se dovedise a fi unul dintre cei mai buni avocați, câștigând foarte mulți bani.

Totuși, prosperitatea familiei Blakemore era de un cu totul alt nivel.

Înainte ca vreunul să mai apuce să zică ceva, se deschise ușa și

înăuntru dădu buzna domnișoara Doreen. Eră micuță de statură și îmbrăcată cu mult rafinament într-o rochie la modă din mătase de un albastru-pal. Părul, ridicat în sus, părea o coroniță, iar bijuteriile pe care le purta valorau cu siguranță o avere.

– Iat-o și pe fiica mea care întârzie întotdeauna, zise contele pe un ton afectuos.

– Îmi pare rău, tată, dar mă plimbam cu calul și nu mi-am dat seama cum trece timpul, se scuză tânăra fermecătoare.

– Fiica mea e o foarte bună călăreată. Ar putea întrece pe orice bărbat. Și poate uita de orice când se plimbă.

– La fel stau lucrurile și cu fata mea, zise domnul Elroy, aducându-și fiica în față. Dar, din câte am înțeles, v-ați cunoscut deja chiar la plimbare.

– Da, așa e, zise domnișoara Doreen, îmbrățișând-o pe Rosina. Mă bucur să te văd din nou. Ne-a împrietenit deja, le spuse ea celorlalți.

– Sunt convinsă, începu contesa, că aveți multe să vă povestiți. Cei care iubesc caii pot să stea până dimineața de vorbă.

Râseră cu toții, iar domnișoara Doreen o trase într-o parte pe Rosina.

– Nu-i așa că am făcut o mișcare inteligentă, invitându-vă? De-acum, putem să ne vedem mai des. Am știut de la bun început că o să ne înțelegem, că o să fim ca niște surori care-și fac confidențe.

– Dar domnișoara Holden ? nu se putu împiedica Rosina s-o întrebe. Ei nu i te confesezi?

Prietena ei se strâmbă.

– Îmi place foarte mult de ea, dar vedem lucrurile diferit. E mult

mai impresionată de oamenii cu titluri înalte și ar considera dorința mea de a mă căsători cu un tânăr sărac și cinstit ca o nebunie.

– Dar o interesează domnul John, care n-are un titlu așa de mare? insistă Rosina.

– Da, dar e foarte chipeș, o tachină fata.

– Nu sunt de acord. Cred că are o înfățișare comună.

– Ei bine, domnișoara Holden îl găsește extrem de chipeș.

– Atunci, nimic nu-i stă în cale, zise Rosina. Dar ar trebui să știe că nu-i decât un biet calaver, cum îi place mamei mele să spună.

Domnișoara Doreen îi făcu complice cu ochiul.

– Aha! dacă înțeleg bine, mamei tale îi e teamă să nu te lași sedusă de el.

– Nu înțeleg ce vrei să spui, zise Rosina, confuză.

– Încearcă să te țină departe de el. Plănuiește ea ceva. Probabil are planuri mari cu tine. Dar care sunt dorințele tale? O femeie trebuie să aibă părerile ei, altminteri este o pradă ușoară pentru mașinațiuniile părinților.

– Sunt de acord cu tine, zise ea cu fermitate.

– Așadar, spune-mi! Care-ți sunt planurile? O, iartă-mă. Nu ți-ai făcut încă intrarea oficială în lume.

– Așa e, zise Rosina. O să-mi fac debutul în societate peste câteva săptămâni.

– Atunci, bărbații vor roi în jurul tău și vei avea de unde alege. O să-l scoți pe domnul John de pe listă...

– N-a fost niciodată pe lista mea.

– Oricum, umblă după domnișoara Holden.

– Iar asta îmi convine de minune, zise ea pe un ton rece.

– O să vină în seara asta ? Știu că a fost invitat, dar nu-l văd.

– Avea o întâlnire, dar a promis că o să vină mai târziu, îi explică Rosina pe un ton răspicat, un ton ce arăta cât se poate de limpede că nu-i pasă dacă vine sau nu la petrecere.

Salonul era tot mai aglomerat. Între timp, sosise și Lettice Holden cu părinții ei. Erau cu toții îmbrăcați extravagant, cu toalete care să le pună în evidență opulența. Lettice, în special, purta mult prea multe bijuterii, iar asta nu se potrivea deloc unei fete.

Un tânăr apărură lângă ei. Deși nu era o frumusețe, era totuși draguț și vesel, iar asta o făcu pe Rosina să-l placă imediat. Domnișoara Doreen i-l prezintă ca fiind fratele ei mai mare, George.

Acesta se uită la Rosina cu vădită admirație.

Când George a plecat să întâmpine alți invitați, Rosina o întreabă pe domnișoara Doreen:

– Dar bărbatul despre care mi-ai vorbit? Nu vine și el?

– O, ba da. A fost secretarul tatei, iar acum a fost nominalizat să lupte pentru unul din noile locuri apărute pentru alegerile de anul ăsta. A fost invitat pentru că tata îl consideră un bărbat foarte înzestrat, un bărbat care trebuie încurajat.

– Nu și când vine vorba de tine, după câte se pare.

Domnișoara Doreen chicoti.

– Pot să-l încurajez și singură. O, Rosina, îl iubesc atât de mult! Evident, nu i-o spun. Îl țin pe jar, dar aștept cu nerăbdare ziua când o să ne putem declara public iubirea.

Se opri brusc și-și duse mâinile la gură.

– Iată-l ! O, uită-te la el ! Nu-i așa că e minunat ?

Zâmbitoare, Rosina se întoarse cu fața spre ușa de la intrare, acolo

unde apăruse un tânăr îmbrăcat într-un costum splendid de seară.

Dar zâmbetul îi dispăru imediat de pe față.

Rămase cu privirea fixată într-acolo, îngrozită și dorindu-și să nu fie decât un vis urât..

Bărbatul era Arthur Woodward.

Nu era cu puțință. N-avea cum să fie adevărat.

Dar era adevărat. Acesta era bărbatul pe care-l văzuse în ceainărie, bărbatul care-i făcuse prietena să-l idolatrizeze și pe care o trădase foarte repede.

Acum, reușise să seducă o altă femeie care habar n-avea că domnișoara Draycott murise din cauza cruzimii acestui bărbat.

Arăta bine, constată Rosina cu amărăciune. Aparent părea timid, dar nu se mișcase din ușă până nu constatasese că toată lumea își întorsese cu admirație ochii spre el.

Era chipeș, elegant, și avea un aer autoritar și o mândrie fățișă care-l făcea să se integreze perfect mediului.

Numai ea știa că era un intrigant crud și nemilos.

Îl urmări cu privirea când lordul Blakemore îl chemă să-l prezinte cuiva de vază și observă cât de nerecunoscător este. Îl urî pentru asta.

După ce făcu turul tuturor celor prezenți, ajunse în sfârșit și la cea care-l iubea și-l aștepta.

– Iartă-mă, zise el cu un aer spășit. Dacă ar fi fost după mine, aș fi venit imediat la tine...

– Dar trebuia mai întâi să-ți îndeplinești obligațiile, zise ea. Arthur, dă-mi voie să ți-o prezint pe prietena mea, domnișoara Rosina Clarendon. Rosina, el e Arthur Woodward.

Se înclină, iar ea avu nevoie de toată forța să nu-și retragă

dezgustată mâna.

– Ce onoare, domnișoară Clarendon! Îl admir foarte mult pe tatăl dumneavoastră. De fapt, cred că toți cei care-l cunosc îl admiră.

Mai că-i venea să-i arunce în față cât de mult îl urăște și-l disprețuiește. Dar cum era imposibil, spuse câteva vorbe convenționale de mulțumire.

Avea ceva în priviri care-i dădea fiori. Era clar că o măsura din priviri și că o găsea destul de atractivă.

Îi zâmbi într-un fel care-i dădea apă la moară să-l plesnească.

– Sper că vă dați seama că o să candidez în Gradley de sud, noua circumscripție electorală care se află chiar lângă aceea a domnului Elroy, zise el, vorbind de parcă toată lumea ar fi trebuit să fie interesată de persoana lui. Nu e la fel de mare ca a tatălui dumneavoastră, continuă el zâmbitor, dar sper – o speranță nesăbuită – să câștig locul cu ajutorul domnișoarei Doreen.

– Cred că e interesant să fiți primul într-o nouă circumscripție electorală, zise Rosina. Și evident, sunteți foarte norocos să aveți de partea dumneavoastră puterea și influența familiei Blakemore.

I se adresase pe un ton ușor emfatic și amar, dar el nu-și dădu seama. Nu că s-ar fi așteptat la așa ceva din partea lui. Era un bărbat orbit de vanitate și care considera că toată lumea îl vede așa cum se vede el însuși.

– Sunt într-adevăr norocos s-o am pe domnișoara Doreen de partea mea, răspunse el. Mi-a promis să meargă la fața locului să-mi facă propagandă și știu că se va descurca de minune.

Îi aruncă un zâmbet domnișoarei Doreen.

" Mă ascuți ? " părea el s-o întrebe. "Te laud".

– Așa sper și eu, răspunse ea imediat. Altminteri, m-aș duce să lucrez pentru opoziție.

– Ești minunată, zise Arthur, privind-o.

Când ochii li se întâlniră, Rosina știu cu precizie ce simte domnișoara Doreen. Reacția ei era aceeași ca a domnișoarei Draycott înainte de a primi scrisoarea fatală. Era îngrozitor să surprinzi un astfel de moment.

Întoarse capul, mușcându-și buzele ca să nu-i arunce în față acestui bărbat ce crede despre el.

În clipa aceea, interveni doamna Blakemore.

– Sper că nu vorbiți iar de politică. Știi, domnișoară Clarendon, fiica mea încearcă întotdeauna să-l atragă pe domnul Woodward în discuții politice, deși eu sunt sigură că-i sunt de-ajuns cele pe care le are cu soțul meu.

Domnișoara Doreen chicoti, iar Rosina își dădu seama că discutau despre orice altceva numai despre politică nu.

– Domnul John Crosby, anunță majordomul.

Domnul John intră în încăpere fără a face zărvă și fu primit cu brațele deschise de familia Blakemore. După ce-și îndeplini îndatoririle, se îndreptă spre grupulețul din colț, zâmbindu-i Rosinei, înclinându-se cât se poate de mult deasupra mâinii domnișoarei Doreen, dar și a domnișoarei Holden, care oftă.

După câte se părea, pe domnul Woodward îl mai întâlnise, întrucât făcură plecăciuni unul în fața celuilalt.

Dintr-o dată, în salon se făcu tăcere. Toate capetele se întoarseră spre ușa de la intrare ca să vadă cine venise. Era un bărbat trecut bine de cincizeci de ani, cu o față de om puternic și cu niște ochi

pătrunzători. Lângă el se afla o femeie agreabilă.

– Domnul și doamna William Gladstone, anunță majordomul.

Doamna Blakemore se grăbi să-l întâmpine pe cel care conducea Partidul Liberal și care era considerat ca fiind viitorul prim-ministru.

Sala începu din nou să zumzăie.

Familia Gladstone avu nevoie de ceva vreme să dea mâna cu toți cei prezenți, întrucât fiecare dorea să i se acorde timp. Când ajunseră la familia Clarendon stătură mai mult de vorbă, fapt cât se poate de semnificativ pentru toată lumea.

Când o zări pe Rosina, privirea domnului Gladstone se împlânzi.

– Ce mai face fina mea ? o întrebă el, îmbrățișând-o.

– Cât se poate de bine, acum că te-am văzut, unchiule William, zise ea, îmbrățișându-l atât pe ea, cât și pe domana Gladstone.

Și domnișoara Doreen îl mai întâlnise pe domnul Gladstone, dar nu era fina lui. Căldura cu care o întâmpinară cei doi oaspeți de seamă pe Rosina era clar că nu scăpase ochilor pătrunzători ai lui Arthur Woodward.

Între timp, fură invitați la masă. Rosina fu așezată între doi bărbați pe care nu-i cunoștea, dar în compania cărora se simți imediat în largul ei.

De cealaltă parte a mesei, o vedea pe Lettice Holden flirtând fără rușine cu domnul John.

Rosina era sigură că toate eforturile ei erau zadarnice. Domnul John era prea delicat să fie atras de o tânără atât de vulgară.

La fel de bine îl vedea pe Arthur Woodward care, stând lângă doamna Gladstone, îi acorda atenție numai ei, ignorând-o complet pe cealaltă femeie de lângă el.

După cină, doamnele se retraseră în sufragerie să-și bea cafeaua, fiind urmate ceva mai târziu de bărbați. Arthur veni săgeată la domnișoara Doreen.

Probabil că acum avea o mulțime de mici secrete pe care să i le împărtășească.

Îl urăsc, își spuse Rosina în sinea ei cu fermitate. Îl urăsc și nu m-aș putea niciodată, dar niciodată îndrăgosti de un astfel de bărbat. Nu se gândește decât la ce beneficii o să-i aducă.

Gândindu-se la scrisorile de dragoste pe care i le scrisese domnișoarei Draycott, aproape îi venea să se ridice și să-l plesnească, iar apoi să spună tuturor ce om corupt și cu două fețe este.

Dar nu putea s-o facă aici. Tatăl ei avea nevoie de prietenia domnului Blakemore.

Dar numai de prietenia lui, își spuse ea furioasă. Tata își plătește întotdeauna cheltuielile pentru alegeri, în vreme ce acelea ale domnului Woodward vor fi plătite de familia Blakemore.

În clipa aceea, el ridică privirea și o zări. Se apropie zâmbitor de ea.

– Mai vreți cafea? o întrebă el.

– Da, mulțumesc, acceptă ea pe un ton cât putu de plăcut.

Consideră că sosise vremea să-l cunoască mai bine pe domnul Woodward.

Iar el își dorea cu siguranță s-o cunoască mai bine pe fata celui care va deține cât de curând o poziție atât de înaltă.

– N-am avut plăcerea de a vă mai întâlni, zise el când se întoarse cu cafeaua.

– Nu mi-am făcut oficial ieșirea în societate, îi explică ea. De fapt,

am fost până de curând la școală.

– Îmi e greu să vă văd într-o asemenea postură. Păreți atât de încrezătoare și de sofisticată.

– Sunteți foarte amabil. În ultimul an petrecut la Laine Hall am învățat cum să ne comportăm în societate.

Mâna cu care ținea ceașca îi tremură imperceptibil, amănunt imediat înregistrat de ea cu satisfacție.

– A... ați spus Laine Hall?

– Exact E o școală care se află la marginea circumscripției electorale a tatălui meu. Ați auzit de ea ?

– Cred că da.

– Ați fost recent pe acolo ?

– Păi... da, îngăimă el. E lângă circumscripția mea electorală... mă rog, cea care sper să fie a mea...

Era palid la față.

– E clar că ați făcut vizite frecvente pe acolo, zise Rosina zâmbind implacabil, ca să vă familiarizați cu locul.

– Aceasta este... una din îndatoririle mele.

– În clipa asta, ar fi trebuit să fiu la școală, dar am fost nevoită să plec mai devreme, dat fiind că am trecut printr-o experiență supărătoare.

– Îmi pare rău să aud una ca asta, zise el, recăpătându-și în mare parte stăpânirea de sine.

– Experiența la care mă refer n-a fost a mea, ci a unei foarte bune prietene, o profesoară... domnișoara Draycott.

Bărbatul rămase nemișcat și fără grai, dar fața lui era de o paloare cadaverică.

– Ați cunoscut-o cumva, domnule Woodward ?

– Nu, zise el de parcă i-ar fi ieșit pe gură un glonț dintr-o pușcă. De ce credeți că... nu cred că am avut o astfel de plăcere.

– Aproape v-aș crede, dacă nu v-aș fi văzut cu ea într-o ceainărie, ținând-o de mână și privind-o în ochi.

– Nu, repetă el, n-am cunoscut-o pe această doamnă, dar îmi amintesc că am auzit spunându-se că a părăsit școala fără a da vreo explicație. Prietenilor care i-au scris li s-a spus că plecase pe neașteptate.

Sigur, cugetă ea, după ce-am plecat, ai devenit nervos pentru că nu-ți înapoiase lucrurile pe care i le-ai cerut. Presupun că i-ai scris, amintindu-i ce trebuia să facă, dar scrisoarea s-a întors însoțită de o notă în care se menționa că domnișoara Draycott plecase fără a lăsa vreo adresă. de atunci ești pe jar, întrebându-te unde e și ce-a făcut cu scrisorile compromițătoare pe care i le-ai trimis.

– Da, așa e, rosti ea cu voce tare. A plecat într-adevăr pe neașteptate.

– Știți cumva unde s-a dus? zise el pe un ton dorit nepăsător.

Rosina trase adânc aer în piept și-l privi drept în ochi.

– A murit, domnule Woodward.

Expresia întipărită pe chipul lui o făcu să se simtă mai bine.

O teroare fără margini se putea citi pe fața lui.

Capitolul 5

Rosina petrecu restul serii într-un fel de emoție furioasă. Înregistrase o victorie în contul domnișoarei Draycott, iar experiența i se părea grozavă.

Acum, după ce-l cunoscuse cu adevărat pe Arthur Woodward, îl ura și mai mult. Siguranța și încrederea în sine de care dădea dovadă n-o făcea decât să se gândească și mai mult la prietena ei moartă.

La puțină vreme după discuția cu Arthur Woodward, se duse lângă tatăl ei și-i spuse în șoaptă:

– Cred că ar trebui să plecăm acasă. Măine ai multe de făcut, și dacă ești obosit îți va fi foarte greu să te urnești.

El îi zâmbi.

– Ai dreptate. Trebuie să plecăm acasă. Mi-a făcut plăcere să vin în seara asta aici și sper să rămâi prietenă cu fata contelui. Am auzit că dau petreceri aproape în fiecare săptămână, zise el încet. Cred că o să-ți faci plăcere să vii la baluri.

– De fapt, îmi face plăcere să stau cu tine, replică Rosina. Cred că'

ne va fi foarte greu să ne concentrăm asupra altor lucruri în afara politicii înainte de sfârșitul alegerilor.

Tatăl ei râse.

– Ai dreptate, draga mea. Dar cred că în ultima vreme ai avut parte de întâmplări neplăcute și vreau să te mai și distrezi. Așadar, dacă vei mai fi invitată, trebuie să accepți.

Înainte de plecare, Arthur Woodward o căută. După scurta lor conversație, se îndepărtase de el, nelăsându-i răgazul să-i răspundă. Își dăduse seama că fusese agitat.

Rosti vorbele convenționale de rămas-bun, dar ochii îi erau neliștiți și fixați asupra ei, de parcă ar fi încercat să afle adevărul.

Rosina trebui să facă mari eforturi ca să-i strângă mâna.

– A fost o adevărată plăcere să vă cunosc, pe dumneavoastră și părinții dumneavoastră, îi zise el. Îi doresc tatălui dumneavoastră același succes după care tânjesc și eu.

Făcu o pauză.

Rosina știa că așteapă ca ea să-l încurajeze și să-l flateze.

În schimb, se răsuci pe călcâie și se îndepărtă fără să mai spună ceva. Parcă-i vedea expresia de uimire întipărită pe chip, întrebându-se de ce farmecul lui nu mai funcționa. Sau poate de teama ca nu cumva motivul să fie cel pe care-l bănuia.

– Domnul John nu vine cu noi? Își întrebă ea părinții când urcară în trăsură.

– L-am văzut prins în conversație cu familia Holden, răspunse doamna Clarendon. E limpede că va veni cu ei.

Așadar, familia Holden era ferm hotărâtă să pună mâna pe el.

Pe de altă parte, resimțea și o ușurare, întrucât dorea să vorbească

despre domnul Woodward fără să-l alerteze pe domnul John.

– Crezi că domnul Woodward o să câștige în Gradleyul de sud? își întrebă ea tatăl.

– Cred că va întâmpina numeroase dificultăți, îi răspunse tatăl ei. E foarte greu să lupți într-o circumscripție electorală nouă. Să nu-mi spui că-ți place de el. Mi s-a părut că ai fost destul de rece la plecare.

– Cu siguranță, nu-mi place de el. Nu doresc să-l mai întâlnesc.

– Mi se pare normal, conchise mama ei.

Rosina era obosită și se duse la culcare de îndată ce ajunseră acasă. Dar nu adormi imediat, așa cum se aștepta. Rămase trează până aproape de ora două noaptea, când auzi o trăsură oprind în fața casei. Coborî din pat, se duse la fereastră și privi în jos. La timp ca să-l vadă pe domnul John pătrunzând pe ușă.

Și mai ciudat era că acum îi venea și mai greu să adoarmă.

A doua zi dimineață, Rosina și mama ei începură să se gândească la balul de intrare în lume. Lista cu oaspeți era strălucitoare, dat fiind că domnul Clarendon îl cunoștea nu numai pe domnul Blakemore, ci pe toți cei care aveau titluri de noblețe în Camera Lorzilor.

– O să vină și ducele de Allion cu fiul cel mare, a cărui logodnă tocmai a fost ruptă, zise doamna Clarendon cu satisfacție.

– Mamă, cred că mergi prea departe, zise Rosina râzând. Nu mă poți căsători cu un duce. Cel puțin până n-am banii pe care-i are familia Holden.

– A, da! familia Holden... trebuie s-o invităm de dragul lui John. Să-mi reamintești s-o fac.

– Dar n-am vrut să...

– Iar familia Blakemore va veni cu fiul cel mare, pe care l-ai

cunoscut deja...

Rosina se dădu bătută, convinsă că mama ei cam sărise calul.

– În după-amiaza asta o să vină domnișoara Kennington să discutăm despre rochie și... da, Amesbury, ce-i?

– A sosit domnul Woodward, o informă majordomul.

– O, da? zise doamna Clarendon, deloc încântată de vizita unui om fără o lețcaie. Prea bine, pofește-l înăuntru.

– Sper că nu l-ai încurajat, nu? o întrebă ea pe Rosina după ce ieși majordomul.

– Nu, mamă. Îmi displace profund. Dar se străduiește atât de mult să fie primit în lumea bună încât presupun că se duce peste tot.

– Să sperăm că numai de asta e vorba.

Noul-venit intră zâmbitor, sigur pe el, degajând un farmec bine exersat, mulțumindu-le celor care fuseseră " atât de drăguți " cu el în seara anterioară.

Rosina nu se lăsă păcălită. Remarcă imediat paloarea de pe chipul acestuia, ca și dorința de a-i vorbi ca să afle mai multe. Însă nu putea s-o facă decât între patru ochi.

Doamna Clarendon se arătă politicoasă și atât, neoferindu-i o gustare sau ceva de băut.

Rosina îi răspunse la întrebări cât se poate de scurt.

Deveni și mai palid în clipa când își dădu seama că nu va putea să-i vorbească între patru ochi.

Dar în clipa când se părea că nu mai avea altceva de făcut decât să plece, apărură domnul Elroy și-l întâmpină călduros.

– Woodward! exclamă el, strângându-i mâna. Am aflat multe lucruri frumoase despre tine de la lordul Blakemore. Cred că o să ne

vedem la balul fiicei mele, nu? Chiar așa. Toată lumea bună o să vină.

– Vă mulțumesc, domnule. Ard de nerăbdare să vin.

Înfrântă, doamna Clarendon murmură:

– O să vă trimit o invitație, domnule Woodward.

– Aștept cu nerăbdare, doamnă Clarendon.

– Vino să stăm de vorbă, tinere, zise domnul Elroy cu jovialitate, scoțându-l de acolo.

Doamna Clarendon așteptă ca ei să nu se mai vadă și abia apoi spuse, alegându-și bine vorbele:

– N-am decât admirație și respect pentru tatăl tău care va deveni cu siguranță un mare om de stat. Numai că uneori tare mult mi-aș dori să-și vadă de treburile lui.

Rochia de bal a Rosinei era extraordinar de frumoasă, confecționată din mătase albă și cu muguri mici de trandafir, tot albi.

Bijuteriile pe care le purta erau ale mamei sale și fuseseră special scoase de la bancă, unde erau depuse pentru a fi în siguranță. Nu avea doar un lăntșor în jurul gâtului, ci și cercei și brățări.

Lista cu invitați se lungise foarte mult. Pe lângă familia Blakemore, mai veneau și alte familii nobile, inclusiv din partidul de opoziție. Domnul Elroy era popular în ambele camere ale parlamentului și, așa cum spunea el însuși :

– Aceasta e o petrecere, nu o reuniune politică. O să-mi invit toți prietenii, indiferent de convingerile lor politice.

– Umblă vorba că o să vină însuși domnul Disraeli în persoană, spuse domnul John Rosinei.

– Greu de crezut una ca asta.

– Domnului Disraeli îi place să participe la petreceri frumoase, iar

asta a devenit petrecerea la care toată lumea își dorește să ajungă. Toți cei excluși nu vor mai putea ține capul sus de-acum încolo. O să fii frumoasa Londrei.

– Mi se pare normal, zise ea cu nepăsare. La un așa tată...

– Nu, zise domnul John, cu mult calm. Nu datorită lui, ci grație ție. Știi că unii bărbați vor umbla după tine pentru câștig. Așa merg lucrurile pe lumea asta. Dar majoritatea bărbaților te vor admira pentru onestitate și pentru firea ta cea bună.

Era ceva în tonul vocii lui ce nu-l mai sesizase până atunci. Faptul o tulbură, și de aceea se grăbi să spună:

– Nu-mi faceți deloc complimente, domnule. Nu mi-ați spus că m-ați admira pentru frumusețe...

– Credeam că asta se înțelege de la sine, zise el zâmbitor.

– Iată ceva cât se poate de eronat, îl tachină ea. Femeile își doresc ca bărbații să le spună mereu că sunt frumoase.

– Într-adevăr, unele femei doresc să fie lăudate întruna pentru frumusețea lor. Nu cred că faci parte din această categorie. Ești inteligentă și inimoasă și n-ăr trebui să te căsătorești până nu găsești un bărbat care să prețuiască aceste calități mai mult decât înfățișarea, poziția socială sau banii.

Ceva din tonul vocii lui o mișcă și, pentru câteva clipe, aproape se îmblânzi.

Dar când pomeni de bani, se gândi instantaneu la Lettice Holden și se închise iar în sine ei.

– Atunci, presupun că n-am să mă căsătoresc niciodată, zise ea ridicând nepăsătoare din umeri. Unde aş putea găsi un asemenea bărbat? Nicăieri, nu ?

– Te rog să nu vorbești pe acest ton, zise el cu ardoare.

– O să vorbesc așa cum doresc. Cum îndrăzniți să-mi dați ordine?

– Nu-ți dau ordine, te implor. O să intri într-o lume unde totul e de vânzare, iar scara de valori e răsturnată.

– Credeți că mai era nevoie să mi-o spuneți? Eu n-am minte să gândesc?

– Ba da, și exact de asta mă tem. Ești atât de plină de furie și de neîncredătoare, și de aceea te rog să ai grijă să nu devii rea și bănuitoare.

– Nu, ar trebui să fiu proastă și încredătoare ca toate celelalte fete și să cred tot ce-mi spune un bărbat.

– Sigur că nu. E bine că-ți amintești de prietena ta, dar nu permite acestei întâmplări nefericite din viața ta să te transforme într-un om rău. Ești dulce și blândă, iar asta te face adorabilă, nu...

Luat de val, îi prinse mâinile între ale sale. Ochii voiau parcă să-l citească în adâncul sufletului.

Lucrul acesta o sperie. Cum îndrăznește să pătrundă atât de mult în mintea ei și să-i citească fiecare gând?

Cum de o înțelegea?

Se desprinse din brațele lui și se îndepărtă.

– Iartă-mă, zise el. N-am vrut să... nu mă privește ce faci.

– Într-adevăr, zise ea cu voce tremurătoare.

– Îți doresc să ai parte numai de succese, domnișoară Clarendon.

Meriți ce-i mai bun pe lumea asta.

Rosina era cât pe ce să izbucnească în plâns. Avu nevoie de câteva clipe ca să se stăpânească. Abia după aceea se întoarse zâmbitoare cu fața spre el.

Însă el dispăruse.

Sosi în cele din urmă și balul de intrare în lume al Rosinei. Sala de bal era decorată cu flori, iar orchestra își acorda instrumentele.

Rosina se privi în oglindă și trase adânc aer în piept, străduindu-se să creadă că acea apariție era chiar ea.

– Draga mea, ești splendidă ! exclamă mama ei în extaz. Toți bărbații se vor îndrăgosti de tine.

– Nu sunt foarte pretentioasă, mamă. Cinci sau șase sunt de-ajuns.

Apăru și domnul Elroy, sărutând-o imediat.

– Arăți minunat, draga mea.

– O, tată! Ce bine-ar fi fost de-ar fi ajuns și Charles!

– Știu. În ultima scrisoare zicea că o să facă tot posibilul să ajungă, dar se pare că nu s-a putut. Acum trebuie să coborâm ca să ne întâmpinăm oaspeții. Cât de curând vor începe să sosească.

Tocmai ieșiseră pe coridor când din camera lui apăru domnul John. Se opri și se uită la ea ca și cum nu și-ar fi putut crede ochilor.

– Domnișoară Clarendon, pot să-ți spun că ești răpitor de frumoasă?

– Vă mulțumesc foarte mult, domnule. Și dumneavoastră arătați perfect.

Era îmbrăcat în alb și arăta într-adevăr splendid.

– Mulțumesc, zise el înclinându-se ușor.

Ea se adună pentru că nu voia în ruptul capului să-și dea seama că-l găsește grozav.

– Sunt convinsă că domnișoara Holden va fi de acord cu mine, zise ea.

– Domnișoara Holden? repetă domnul Elroy care nu era la curent cu ultimele evenimente. E...?

– Să nu ne mai pierdem vremea pălăvrăgind, îl întrerupse soția lui zâmbind. Oaspeții ne așteaptă.

Cei patru ajunseră jos chiar în clipa când majordomul deschise ușa și-l anunță pe primul venit.

În scurtă vreme, sala de bal se umplu cu oamenii cei mai de seamă, fie din politică, fie din aristocrație, fie din amândouă.

Pentru Rosina, persoana cea mai importantă de acolo era "unchiul William", întrucât era sigură că William Gladstone va deveni prim-ministru peste câteva săptămâni.

Dar cum domnul Disraeli era încă primul-ministru în funcțiune, prezența acestuia la bal era o adevărată lovitură. Trecuse de șaizeci de ani și era tare urât. Era însoțit de soția lui, cu douăzeci de ani mai tânără.

Ca toți ceilalți, Rosina era fermecată de ei și de faptul că-și erau credincioși unul altuia.

– Toată lumea știe că s-a căsătorit cu ea pentru bani, îi murmură domnului John.

– E adevărat, dar l-am auzit de nenumărate ori spunând că ar face-o din nou, de data asta din dragoste. Indiferent cum a fost la început, e dragoste la mijloc. Și la urma urmei, nu încerci să mă

căsătorești cu o femeie bogată? adăugă el pe un ton sec.

Înainte ca ea să răspundă, el zise :

– Iat-o! Scuză-mă!

Îl urmări furioasă cu privirea cum se îndreaptă spre familia Holden și-i sărută mâna Letticei.

În clipa aceea, se produse o oarecare agitație la ușă. Rosina întoarse capul și, la fel ca mama ei, scoase un strigăt de bucurie. Se năpustiră spre ușă să-l întâmpine pe noul-venit.

– Charles, băiatul meu drag ! strigă doamna Clarendon. Ai reușit până la urmă să ajungi.

– Nu mi s-au dat decât câteva zile libere, dar nu puteam să lipsesc de la balul de intrare în lume al Rosinei.

Își sărută mama, strânse mâna tatălui și o strânse în brațe pe Rosina.

– Grozav mai arăți, surioară, zise el cu afecțiune.

– Și tu la fel, îi răspunse ea cu sinceritate, întrucât Charles era îmbrăcat în uniforma de locotenent de marină și-i stătea foarte bine.

Toată lumea vru să-l cunoască, mai ales doamnele care-l găseau incredibil de chipeș.

Seara era cu adevărat una de succes.

Domnul Disraeli însuși fu cel care o rugă pe Rosina să-i acorde primul dans. Următorul fu rezervat unchiului William.

Nici să fi plănuit să-și facă relații în politica înaltă și tot nu i-ar fi ieșit atât de bine.

Tinerii se înghesuiau s-o invite la dans.

Așa se face că dansă cu fii de duci, marchizi și conți. Dansă de două ori și cu fratele domnișoarei Doreen, George, tânărul acela

plăcut pe care-l cunoscuse deja.

În timp ce se învăteau pe ringul de dans, trase cu ochiul la ceilalți dansatori și-l văzu pe domnul John dansând cu domnișoara Holden, iar pe domnișoara Doreen cu Arthur Woodward.

Când trecură unul pe lângă altul, privirile li se întâlniră. Aceeași spaimă ca mai devreme se citea în ochii lui.

– Îmi acordați onoarea de a dansa cu mine, domnișoară Clarendon ? o întrebă el.

– Desigur, zise ea, ridicându-se și întinzându-i mâna.

În timpul dansului, se încăpățână să rămână tăcută, făcându-l să se simtă și mai prost. Până la urmă, acesta zise cu disperare :

– M-a preocupat foarte mult ce mi-ați spus despre Laine Hall, domnișoară Clarendon.

– Vă referiți la moartea prietenei mele, domnișoara Draycott?

– Păi... da. Am fost foarte nefericit să aflu că s-a prăpădit.

– O, da? Deci, o cunoșteți?

El păli.

– N-o cunoșteam personal...

– Chiar așa ? Dar scrisorile spun cu totul altceva.

De data asta, fu cât pe ce să leșine.

– Habar n-am despre ce vorbiți.

– "Cred că înțelegi că sunt nevoit să fac asta", zise ea, citând din ultima lui scrisoare, cea care se dovedise a fi fatală pentru prietena ei. Sunt convinsă că recunoașteți aceste cuvinte.

– Eu... păi... îngăimă el.

– Dar de asta ce ziceți? "Te rog să-mi înapoezi scrisorile. Acum nu mai au nicio semnificație pentru tine."

Ochii Rosinei scoteau parcă scânteii.

– Nicio semnificație, domnule Woodward ? Ceea ce s-a petrecut poate n-a avut nicio semnificație pentru dumneavoastră, dar ea v-a iubit din tot sufletul și din cauza asta a și murit.

– Dar... moarea ei a fost un accident, nu?

– Asta crede toată lumea pentru că i-am protejat reputația, eliminând orice dovadă rămasă de la dumneavoastră.

Pentru câteva clipe, el aproape răsuflă ușurat, dar ea îl lovi din nou, spunând:

– N-o să primești `niciodată scrisorile înapoi, domnule Woodward. La fel cum nu vei primi nici portretul, darurile pe care i le-ai făcut sau șuvița de păr.

– O, Doamne ! Domnișoară Clarendon...

– Cred că am vorbit cât se poate de clar.

– Dar nu înțelegeți. N-am vrut să-i fac rău. A fost ceva trecător, însă ea a interpretat totul greșit. A văzut mai mult decât i-am dat eu de înțeles.

– Nu mă obligați, vă rog, să repet vorbele pe care le-ați folosit.

– N-am vrut să-i fac niciun rău. Totul a fost o neînțelegere. Trebuie să-mi croiesc un drum în viață. Că doar nu-i o crimă să fii ambițios, nu ? Știu că aveți o părere proastă despre mine, dar eu simt că am vocație să pot deveni cineva, numai să am șansa unui început. Vreau să-mi servesc țara.

Vorbea foarte repede, încercând s-o atragă de partea lui. Rosina îl ascultă, disprețuitoare.

– Și vrei să aveți șansa unui început alături de prietena mea, domnișoara Doreen, nu-i așa? îl întreabă ea drăgălaș. Nu cred că-i o

idee bună.

Fața lui deveni brusc aspră și crudă.

– Domnișoară Clarendon, dacă vrei să mă dați la o parte, vă sfătuiesc să n-o faceți. Mi-am făcut și eu niște planuri și n-am să dau acum înapoi.

– Mă amenințați? îl întrebă ea, nepăsătoare. Ce gest nesăbuit! Că doar nu sunt domnișoara Draycott, singură pe lume.

Își dădu seama că greșise și încercă să recupereze.

– M-ați înțeles greșit. Nu voiam decât să spun că intențiile mele sunt bune, iar țara nu va avea decât de câștigat dacă mi se permite s-o servesc și... domnișoară Clarendon, aș face orice numai să-mi înapoiati scrisorile.

– Dar n-am să vi le înapoiez.

– Trebuie, zise el fără înconjur.

În tulburarea care-l cuprinsese, ridică vocea, făcând ca unii oameni să-și întoarcă fața spre el.

– Dansul s-a sfârșit, zise ea. A fost o adevărată plăcere să vorbesc cu dumneavoastră, domnule Woodward.

– Dar...

– Domnișoară Clarendon, auzi în spatele ei o voce familiară.

Era domnul John, care se ivi lângă ea, ignorându-l cu desăvârșire pe Arthur Woodward.

– Cred că dansul ăsta o să mi-l acorzi mie, nu ? zise el, întinzând brațele.

– Exact, zise ea, îndepărtându-se de Arthur Woodward.

– De ce era Woodward atât de agitat ? o întrebă el. Trebuie cumva... să te căsătorești cu el ?

– În niciun caz.

– Atunci, despre ce discutați ?

– Nu vă privește. Ce-ar fi ca și eu să vă întreb despre ce discutați cu domnișoara Holden ?

– Păi... ca să fiu sincer, despre bani, zise el pe un ton calm.

– Ce ?

– În fiecare discuție aduce vorba despre acest subiect. Cred că am ajuns să știu cât valorează fiecare diamant și câte alte bijuterii și-ar fi putut pune, dar n-a făcut-o.

– Ce vulgar!

– Dar tu ai fost ce-a care m-a împins în brațele ei, zise el pe un ton nevinovat. Și, ca să fiu sincer, îți sunt foarte recunoscător. La urma urmei, un bărbat trebuie să-ți croiască un drum în viață, continuă el imperturbabil, iar din punctul ăsta de vedere domnul Woodward este un exemplu pentru noi toți.

– Ce vreți să spuneți ?

– Uită-te la el!

Urmărindu-i direcția privirii, îl văzu pe domnul Woodward discutând cu primul-ministru și stând într-o poziție de parcă îi sorbea vorbele.

– Dar domnul Disraeli este conservator, protestă Rosina. Încercăm să-l scoatem de la putere.

– Se pare că domnul Woodward vrea să aibă relații în ambele tabere, zise domnul John.

– Doar nu vreți să spuneți că...

– De ce nu? Poziția lui e una precară. Deocamdată, nici n-a fost nominalizat pentru circumscripția Gradley de sud. Și, chiar dacă o să

fie nominalizat, cine spune că o să câștige? E o circumscripție nouă, iar victoria poate merge spre oricare dintre părți. Eu nu pot deveni ca Woodward. Cred că ar fi în stare de orice, inclusiv să se dea pe lângă tine, datorită poziției tatălui tău. Să nu-l iei în seamă.

– Nu se dă pe lângă mine.

– Ești sigură ?

– Cât se poate de sigură.

Îi aruncă o privire ciudată și o întrebă pe un ton potolit :

– El e, nu ?

– Ce vreți să spuneți ?

– El e bărbatul pe care l-a iubit domnișoara Draycott, nu?

Rosina ridică din umeri.

– Îl amenințai? O, Doamne! Nu-mi vine să cred. Chiar nu-ți dai seama căruia pericol te expui?

– De ce să fie un pericol? Nu-mi poate face nimic, dar eu pot să-i fac multe.

– Rosina, renunță, te rog, la această idee.

– N-am să renunț în ruptul capului. N-ați văzut-o pe prietena mea căzând. Am ținut-o în brațe înainte să moară. O asemenea experiență nu poate fi uitată, iar pe el n-am cum să-l iert. Îl urăsc și așa va fi întotdeauna.

– Rosina, te rog...

Ceva în tonul vocii lui o tulbură. Îi rostise numele atât de frumos, de dulce.

Se întrebă dacă la fel îl rostea și pe acela al domnișoarei Holden.

– Nu, zise ea. Nu vreau să mai aud nimic.

– Ai dreptate. Vorbitul e periculos. E mai bine să dansăm.

Avea dreptate, cugetă ea. Cui îi păsa de vorbe câtă vreme se afla în brațele unui asemenea dansator superb ?

Ce minunat ar fi dacă acest simțământ de care fusese invadată ar putea ține o veșnicie.

Dar când dansul se sfârși, reveni cu picioarele pe pământ.

Bărbatul acesta nu era decât domnul John, iar ea hotărâse că îi e dușman.

Numai că uneori îi venea foarte greu să-și amintească.

Capitolul 6

A doua zi dimineată, i se bătea întruna în ușă. Rosina primea buchete de flori și daruri la fiecare cinci minute, ca și o mulțime de invitații.

– Ești senzația sezonului, exclamă mama ei cu încântare.

Plecă într-o plimbare prin Hyde Park împreună cu Charles. Se întâlnește cu domnișoara Doreen și cu fratele ei.

Charles se duse lângă domnișoara Doreen, iar George lângă Rosina. George nu era într-o dispoziție tocmai grozavă.

– Datorii, murmură el. Se tot adună.

– Vrei să spui... că ești cheltuitor? îl tachină ea.

– Pe deasupra, mai și joc cărți, se confesă el. Sume destul de mari. Tata e furios, chiar dacă nu știe tot adevărul.

– Mai multe datorii la jocul de cărți ?

– Și în alte câteva locuri, mărturisi el stânjenit.

– În cazul ăsta, tot ce poți face este să te căsătorești cu o femeie plină de bani, cu o moștenitoare.

– Ai dreptate, zise el scoțând un oftat. Te-aș cere în căsătorie pentru că, asemenea altor bărbați, sunt îndrăgostit de tine, dar nu cred că ai suficient de mulți bani.

Auzind una ca asta, Rosina râse atât de tare încât ceilalți doi se întoarseră și se uitară la ea. Domnișoara Doreen nu se putu abține să-i spună lui Charles cât de bine se înțelegea Rosina cu fratele ei.

– Vreau să cred că are o slăbiciune pentru el, zise ea.

Într-un anume sens, așa și era. Rosina avea o slăbiciune pentru George, dar numai una frățească. Aprecia în mod deosebit felul onest în care-i vorbise despre situația în care se afla. Această franchețe nu lăsa loc niciunei neînțelegeri între ei.

Deveniră cei mai buni prieteni, mărturisindu-i lucruri pe care n-ar fi îndrăznit să le spună nici măcar surorii sale.

Se întâlneau în mod frecvent la petreceri, baluri sau cu alte ocazii care făceau să meargă piața măritişului. Dispreţuia genul ăsta de reuniuni din cauza domnișoarei Draycott, dar în același timp unele evenimente i se păreau plăcute.

Din când în când, îl întâlnea pe Arthur Woodward la diferite reuniuni sociale. Era popular și cunoscut ca un bărbat cu un viitor promițător. Existau mai multe familii cu fiice, unde era binevenit.

De fiecare dată când se afla prin preajma Rosinei, încerca să fie protocolar, încercând totuși de fiecare dată să-i vorbească între patru ochi. Uneori îl evita, uneori îi permitea să-i adreseze două-trei vorbe.

Domnul John venea și el de cele mai multe ori la aceste petreceri. Când se apropia Arthur de ea, era foarte vigilent.

Într-o seară, pe când oaspeții se distrau în grădină la lumina lămpilor, se trezi cu domnul Woodward lângă ea.

– Trebuie să vă vorbesc, șopti el.

– N-am ce discuta cu dumeavoastră, domnule Woodward.

– Dar eu am multe să vă spun. Nu voi tolera să mi se agite întruna o sabie deasupra capului.

– Iar eu n-am să tolerez faptul că vă creați intrarea în lumea bună declarându-le o iubire pe care n-o aveți unor femei inocente. Stați departe de tinere și comportați-vă ca un gentleman.

Putea să-și dea seama că e cât se poate de furios, dar făcu un efort să vorbească tot în șoaptă.

– Aveți ceva ce-mi aparține. Vreau să mi le înapoiati, zise el scrâșnind din dinți.

– Ba n-am nimic care vă aparține.

– Scrisorile...

– Scrisorile aparțin destinatarului, adică domnișoarei Draycott. Ea mi le-a încredințat mie. Mă puteți considera executorul ei testamentar.

Scos din minți, acesta o prinse de mână și o trase într-un loc mai întunecos, undeva pe sub copaci.

– Fără jocuri, îi aruncă el.

– Dar eu nu mă joc, îl asigură ea. Dacă sunteți atât de sigur că aceste lucruri vă aparțin, de ce nu faceți o plângere? O să ne vedem la tribunal.

Chiar dacă era întuneric, putea să-i vadă paloarea de pe față. Știa că nu poate risca să facă public conținutul scrisorilor.

– Lăsați-mi prietena în pace, zise ea. Altminteri, o să vă distrug.

– Nu e chiar atât de simplu. I-am făcut unele promisiuni domnișoarei Doreen și dacă... mă rog...

– Și dacă o s-o jigniți acum, s-ar putea plânge tatălui ei, care v-ar retrace imediat sprijinul, îl completă Rosina. Va trebui să vă asumați acest risc, întrucât n-am să permit unui bărbat ca dumneavoastră s-o ia de soție. Acum, vă rog să-mi dați drumul.

Se descotorosi de el și fugi spre lumină, aterizând aproape în brațele domnului John.

– O, Doamne ! Dar ce s-a întâmplat ? o întrebă el.

În timp ce vorbea, o prinse de mână. Atingerea lui îi făcu mult mai bine decât aceea a domnului Woodward.

– Duceți-mă acasă, îl imploră ea. Vă rog să mă duceți acasă.

El făcu imediat întocmai.

Niciunul dintre ei nu băgă de seamă că domnișoara Doreen îi privea plecând cu o față extrem de dezamăgită.

A doua zi dimineată, Rosina era singură când majordomul anunță:

– Domnișoara Blakemore.

Persoana care pătrunse pe ușă era de nerecunoscut. Exuberanța tinerească se dusese pe apa sâmbetei. Avea un chip trist și părea măcinată de ceva.

– Cum ai putut să faci una ca asta, Rosina? o întrebă ea cu ochii plini de lacrimi. Credeam că suntem prietene. Am avut încredere în tine, iar tu ai încercat să mi-l iei pe Arthur.

– Eu? Să ți-l iau? repetă ea, uluită.

– Te-am văzut aseară fugind printre copaci, iar Arthur era după tine. Ați fost împreună. Nu încerca să negi.

– Nu, dar...

– Am vorbit cu el și mi-a mărturisit totul.

– Da?

– Mi-a spus că ai încercat să ne desparti pentru că-l voiai numai pentru tine.

– Cum a îndrăznit să spună așa ceva? explodează Rosina. Eu să-l vreau pe mincinosul ăla ticălos și lipsit de inimă? Eu?

În pofida durerii resimțite, domnișoara Doreen o privi uimită, impresionată de reacția ei.

– E adevărat că am încercat să vă despart și n-am să mă las până nu-mi reușește, dar asta nu pentru că l-aș vrea pentru mine. E ultimul bărbat pe care mi l-aș putea dori.

– Nu cred că te înțeleg, zise domnișoara Doreen.

– Domnul Woodward nu e naivul rănit, așa cum pretinde. Nu cu multă vreme în urmă îi scria scrisori pasionale de dragoste altcuiva, jurând credință veșnică, spunând că nicio altă femeie pe lume nu mai exista pentru el. Tânăra se îndrăgostise nebunește de el și se aștepta de la o zi la alta s-o ceară în căsătorie. El, în schimb, i-a scris o scrisoare în care o anunța că se desparte de ea, întrucât găsisse pe altcineva, o partidă mai bună.

Domnișoara Doreen își recăpătase între timp cumpătul.

– Presupun că acea femeie ești tu, nu?

– O, nu! protestă Rosina, cu un aer trist. O chema Elizabeth Draycott și era prietena mea.

Domnișoara Doreen făcu ochii mari.

– Era ?

– Da, era. E moartă.

– Nu te cred, astea-s minciuni.

Rosina scoase un oftat.

– În cazul ăsta, vino sus. Trebuie să-ți arăt ceva.

Domnișoara Doreen o urmă cu șovăială, stând cât mai departe de ea.

Rosina scoase cutia din dulap, o deschise și luă scrisorile.

– Iată scrisorile pe care i le-a scris, zise ea, întinzându-i-le.

Prietena ei citi în liniște câteva minute, după care spuse :

– E scrisul lui și folosește exact aceleași fraze ca în scrisorile trimise mie. Iar asta...

Ținea în mână ultima scrisoare, cea care-o dusesese pe domnișoara Draycott la moarte.

– Asta a fost scrisă la o săptămână după ce ne-am cunoscut. Îmi vorbea încă de pe atunci de iubire. Se pare că-și făcuse deja planul să mă ia de soție din motive mercantile, nu?

– Mă tem că da, răspunse Rosina cu blândețe.

– Nu înțeleg. Cum ai ajuns în posesia acestor scrisori?

– După cum ți-am spus, domnișoara Draycott a murit. S-a aruncat de la balcon și a murit în brațele mele. Am luat lucrurile astea din camera ei ca să-i salvez reputația. Nu se gândea decât la el în ultimele clipe de viață. Nu voia să i se facă rău, așa încât n-am încercat s-o răzbun. Nu i-am spus decât să te lase în pace, pentru că altminteri o să se expună anumitor riscuri. N-aș fi făcut nimic, dacă s-ar fi retras la timp. Acum, mințindu-te cu atâta sfruntare, am fost nevoită să le

scot la lumină.

– A murit, murmură domnișoara Doreen. A murit din dragoste pentru el. Oribil !

– Veștile proaste sunt întotdeauna îngrozitoare, zise Rosina. Iartă-mă pentru că-ți pricinuiesc atâta durere, dar dacă te-ai fi căsătorit cu el, ai fi fost nefericită.

– Tare mult aş vrea să nu te cred, dar nu pot să ignor aceste scrisori.

– Îți jur că tot ce ți-am spus e adevărat, răspunse Rosina. Nu vreau să fii prinsă în ghearele unui astfel de bărbat. E egoist și periculos.

– Ai făcut bine că mi-ai spus, admise domnișoara Doreen, dar sunt în stare de șoc. Am fost atât de proastă încât să cred că n-a mai făcut nimănui astfel de declarații. Că eu eram aleasa.

Cuprinsă de tristețe, amuți. Rosina o privi cu simpatie și spuse în cele din urmă :

– Mă tem că acest comportament face parte din jocul lui. E un foarte bun actor. Sunt sigură că domnișoara Draycott nu e prima femeie pe care a făcut-o să se îndrăgostească de el, și nici ultima.

– Ce mă fac eu acum? I-am făgăduit să-l ajut în campanie, dacă e ales candidat. Nu mai pot s-o fac, iar tata o să se întrebe de ce. Poate aş putea să-i spun că m-am decis să-l ajut pe tatăl tău, dat fiind că suntem prietene atât de bune.

– Suntem prietene, nu?

– Cu siguranță. Iartă-mă dacă te-au rănit vorbele mele, dar ar fi fost și mai rău dacă ai fi aflat adevărul mai târziu.

– Ai dreptate.

– Să nu lași tristețea să te copleșească. Nu merită, iar experiența

avută cu el te va ajuta în relația cu alți bărbați. Ai atât de multe de oferit, încât un bărbat nepotrivit va crede întotdeauna că ești o pradă ușoară.

– Și va descoperi pe propria piele că s-a înșelat, zise prietena ei pe un ton hotărât. Am să aștept bărbatul potrivit.

– Mă bucur că spui asta, zise Rosina. Trebuie să te iubească, pentru că ești persoana perfectă. Cum ești atât de drăguță și de inteligentă, cred că, mai devreme decât te aștepți, o să găsești persoana potrivită pe care s-o iubești și care să te iubească până la sfârșitul zilelor. Asta ne dorim toate, adăugă ea după o scurtă pauză. Și eu îmi doresc asta, dar... nu știu dacă o să am parte de așa ceva, zise ea oftând.

– Dar toți bărbații suspină după tine, zise domnișoara Doreen.

– Dar eu nu suspin după ei, zise ea râzând.

– Și eu care credeam că vrei să mi-l furi pe Arthur.

– Voiam, dar numai ca să-l așez acolo unde-i e locul, glumi ea.

Până și domnișoara Doreen râse la această replică.

– Trebuie să-ți mulțumesc că ai fost suficient de curajoasă încât să acționezi împotriva lui, zise ea. Nu l-aș fi bănuț de așa ceva. L-am crezut pe Arthur când mi-a spus că sunt prima persoană care i-a subjugat inima. Acum înțeleg că nu se gândea decât la câștigul personal.

– Din păcate, e adevărat, admise Rosina. Dar nu toți bărbații sunt la fel și, mai devreme sau mai târziu, o să găsim bărbați care să ne iubească pentru noi înșine și nu pentru că am avea altceva de oferit.

– Și de unde să știm ? Cum am putea fi sigure ?

– Instinctiv, cred că putem să ne dăm seama, răspunse Rosina. O

să vezi iubirea în ochii celuilalt și o să-i simți bătăile inimii. Nu ceea ce spun contează, ci ceea ce gândesc și simt. Asta trebuie să înțelegem.

– Și dacă nu găsești un bărbat care să te iubească pentru ceea ce ești? Întrebă domnișoara Doreen cu tristețe.

– Nu trebuie să-ți faci griji în această privință, răspuse Rosina cu fermitate. Ești atât de drăguță și de fermecătoare încât nu ai cum să nu găsești un bărbat care să te iubească, indiferent de cât de săracă sau de bogată ești.

– Și dacă totuși nu se întâmplă? insistă domnișoara Doreen.

– Atunci, o să ajungem niște fete bătrâne fericite.

Se îmbrățișară cu afecțiune.

– O să fim mereu prietene, îi promise Rosina.

Coborâră împreună, dar când ajunseră în hol, majordomul tocmai deschidea ușa, poftindu-l înăuntru pe un bărbat care rămase pironit locului din pricină groazei care puse stăpânire pe el când le văzu. Și ele se opriră, la fel de uimite.

– Arthur ! șopti domnișoara Doreen.

O privire îi fu de-ajuns acestuia să-și dea seama de situație, dar încercă să braveze.

– Am venit să te iau acasă, zise el. Sper că n-ai crezut minciunile care ți s-au spus despre mine.

– Am aflat adevărul, zise ea pe un ton pătimăș. Nu te apropia de mine. Nu vreau să te mai văd sau să-ți vorbesc.

– Dar pot să-ți explic, strigă el, refuzând să accepte că trofeul îi scăpa printre degete.

– Dar scrisorile? Ce zici de ele? Le-am văzut, Arthur. Am citit

fiecare cuvîntel. N-ai ce explicație să-mi dai.

Dacă în urmă cu câteva clipe zâmbea printre lacrimi, plină de curaj, acum văzându-l durerea îi reveni.

Cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, coborî restul treptelor, îl dădu pe Arthur Woodward la o parte și o lună la goană pe stradă.

El se luă după ea, dar nu reuși s-o mai prindă, întrucât trăsura se pusese deja în mișcare.

Când se întoarse în casă, avea parcă ochii injectați din pricina urii.

Majordomul se uită neliniștit de la unul la altul.

– E în regulă, Amesbury, se grăbi Rosina să-l liniștească. Poți pleca.

Indiferent ce se va întâmpla, nu voia să fie după aceea bârfită de un servitor.

Majordomul se îndepărtă.

– Vina vă aparține, îi aruncă Arthur Woodward.

– Ați căutat-o cu lumânarea, mințind despre mine. Dar minciunile vi se potrivesc de minune, nu-i așa?

– Țineți neapărat să mă distrugeți. N-o să vă potoliți până n-o s-o răzbunați pe femeia aia neroadă.

– Să nu v-aud vorbind așa despre ea.

– Ba o să vorbesc cum poftesc. Credeți că-mi mai pasă acum de ceva? Aș fi putut face din viața mea ceva. Mi-aș fi putut servi țara...

– Ba nu! Nu vă gândeați decât la dumneavoastră. Nu puteam să-mi las prietena să se lege pe viață de dumneavoastră, având în vedere ceea ce știu...

– Și ce-o să se-ntâmple acum cu mine, cucoană ? Trebuie să mă retrag ca un câine bătut pentru că v-ați întors împotriva mea ? Credeți

că renunț atât de ușor?

– Prea puțin îmi pasă ce-o să faci de-acum încolo, spuse Rosina.

– Ba o să vă pese. Lucrurile n-or să rămână așa. Și eu știu cum să mă răzbun, și am s-o fac. Vă promit că o să blestemați ziua când m-ați cunoscut.

– Iar tu o să blestemi ziua când i-ai vorbit astfel unei femei, se auzi vocea domnului John pe neașteptate.

Îl luă imediat pe Arthur Woodward de ureche și-l lipi de ușa din față.

– Dă-mi drumul! strigă domnul Woodward.

– Chiar așa! exclamă domnul John, dându-i drumul așa de brusc încât vinovatul se prăbuși pe trepte.

– O să mai auziți de mine! strigă el ca un turbat. O să vă pară rău amândurora, dar mai ales ei, zise el arătând amenințător cu degetul spre Rosina.

Imediat, domnul John îl prinse de guler și-l încolți la zid.

– Dacă îndrăznești să te atingi de un fir de păr din capul domnișoarei Clarendon, o să te fac să-ți pară rău că te-ai născut. M-ai înțeles ?

Woodward dădu din cap a încuviințare, iar domnul John îi dădu drumul.

Se răsuci pe călcâie și o luă la goană pe scări.

– Te simți bine? o întreabă domnul John pe Rosina.

– Da. Nu l-aș fi lăsat pe individul ăla să mă sperie. Dar mă bucur că ați venit.

– N-a fost o întâmplare. Amesbury era îngrijorat și, din fericire, a venit să mă caute. Chiar te simți bine? Pari supărată.

Rosina începu să tremure. Domnul John o duse repede în bibliotecă și închise ușa după ei. Apoi, o prinse în brațe.

Treptat, ea își reveni.

– E mai bine acum, nu ? N-ar fi trebuit să rămâi singură cu această bestie.

– De ce nu? Vă jur că era mult mai speriat de mine decât eu de el.

– De-aici vine și pericolul. Un astfel de bărbat luptă ca un șobolan. Nu vreau să-i cazi pradă.

– Poate să lupte cât o vrea. Domnișoara Doreen a aflat adevărul. De ce-ar mai lupta?

– Să se răzbune. L-ai auzit. Biata de tine ! N-ar trebui să duci poveri atât de grele.

La auzul acestor vorbe, deveni rigidă și făcu un pas înapoi. Chiar dacă-i plăcea să stea astfel cu el, totuși n-ar fi vrut pentru nimic în lume ca domnul John s-o creadă o femeie slabă care are nevoie de protecția unui bărbat.

Probabil aceasta eră viziunea lui despre o femei. Dacă era așa, îi va arăta că se înșală.

– De ce nu ? De ce să nu port poveri atât de grele ?

– Pentru că poverile sunt pentru bărbați, iar...

Se opri, avertizat pe sclipirea din privirea ei că intrase pe un teritoriu minat.

– Știu că ești mai puternică și mai inteligentă decât majoritatea femeilor, dar...

– Așa deci ! Credeți că majoritatea femeilor sunt niște prostuțe slabe?

– N-am afirmat așa ceva.

– Ați insinuat-o.

– Ții morțiș să te cerți cu mine, nu? Ești furioasă pentru că o dată-n viață ai avut nevoie de ajutorul meu?

– Vă sunt recunoscătoare pentru ajutor, dar nu vă lăsați condus de aparențe. Sunt mai puternică decât bărbatul ăla.

– Nu-l subestima, Rosina.

– Atunci, nici el să nu mă subestimeze. Scrisorile sunt tot la mine și, dacă mai încearcă să facă necazuri, o să le folosesc.

– Ești atât de curajoasă și de neînfricăată! Dacă nu te-aș cunoaște mai bine, mai că m-aș speria și eu.

– Ce vă face să credeți că mă cunoașteți mai bine? Mă cunoșteți așa cum eram înainte de moartea domnișoarei Draycott. De atunci, sunt altcineva. Ripostez. În numele ei și al tuturor femeilor. Și n-am să mă opresc până ce femeile nu vor avea mijloacele de a lupta pentru ele însele.

– Te referi la dreptul femeilor de a vota?

– Printre alte lucruri, da. Ce vi se pare așa amuzant ? Credeți că-i amuzant ce i s-a întâmplat? V-a tratat cineva în felul ăsta? Nu prea cred.

– Te înșeli, zise el. Am fost tratat exact în același fel de o femeie care mi-a frânt inima și m-a părăsit fără să privească în urmă de îndată ce a găsit pe cineva mai bun decât mine. Tipul ăsta de comportament nu e specific numai bărbaților, crede-mă.

– Atunci, ar trebui să dați dovadă de mai multă simpatie și înțelegere pentru că încerc să fac ceva pentru femei.

– Dar ai făcut deja. Te rog să nu te expui pericolelor. Rosina, ai trecut o victorie în contul femeilor, dar oprește-te aici. Promite-mi !

– Ba n-am să vă promit nimic. Cum îndrăzniți să veniți cu asemenea cereri?

– Ba chiar insist. Dă-mi scrisorile alea imediat.

– N-am să fac așa ceva. Cine te crezi? Tata ?

– Deloc, zise el atât de încet încât de-abia îl auzi. Ești curajoasă și puternică, dar nu cunoști lumea, zise el mai tare.

– O cunosc suficient de mult încât să-l înfrâng pe Arthur Woodward.

– Nu e înfrânt, numai năucit.

O să revină. Și dacă te crezi războinică, dă-mi voie să-ți spun ceva: niciun războinic nu e invincibil. Numai proștii cred așa ceva. Ai nevoie de ajutor.

– N-am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

– Ba eu cred că da.

– Pentru dumneavoastră, a mă ajuta înseamnă a-mi da ordine.

– Vreau să-mi dai scrisorile.

– N-am s-o fac. Și cu asta am închis subiectul.

– O, da? zise el, aruncându-i o privire plină de mânie.

– Da, pentru că acum o să mă duc la mine în cameră și o să mă încui.

Dacă încercați să mă urmăriți, o să iasă scandal. Ca să fiu sinceră, cred că mama o să vă dea afară din casă.

– Iar tatăl tău mă va aduce imediat înapoi, nu se putu el împiedica să riposteze.

Rosina întoarse capul, pe punctul de a izbucni în râs.

– Vă înșelați, domnule. O fi tata un om important în Camera Comunelor, dar la reședința familiei Clarendon mama e cea care

conduce.

– E o luptă care nu se duce pe picior de egalitate, zise el scrâșnind din dinți. Asta înseamnă că profiți de pe urma punctelor slabe ale adversarului.

– Credeam că așa se luptă în politică, replică Rosina.

– Atunci, ce zici de asta? Fie îmi dai scrisorile alea, fie am să-i spun totul tatălui tău, iar el ți le va cere.

– Să nu cumva să îndrăzniți!

– De ce nu? Joc după regulile tale. După cum bine zici, e vorba de politică, iar tu ești unul dintre ei. Așa încât ne aflăm pe poziții de egalitate.

Ochii Rosinei străluciră.

– Scrisorile sunt sus.

Se îndreptă spre dormitor, urmată de domnul John. Când ajunseră la ușă, îi spuse:

– Va trebui să așteptați aici.

– Desigur, zise el, șocat la gândul că ar fi putut face altfel. Dar lasă ușa deschisă, ca să văd ce faci.

– Dar de ce ? Nu aveți încredere în mine ?

– Nu.

Ea se strecură în cameră.

În clipa următoare, îi trânti ușa-n față. În clipa aceea, își dădu seama că fusese dus de nas.

– Rosina!

Dinăuntru se auzi glasul ei triumfător :

– Există mai multe căi de a lupta necinstit.

Tocmai era pe punctul de a bate furios în ușă când o văzu pe

menajeră apropiindu-se. Ridică vocea și zise :

- Mă bucur că v-am putut fi de ajutor, domnișoară Clarendon.
Apoi, se întoarse și se îndreptă spre camera lui cât putu de demn.
Râsul ei îl însoți tot drumul.

Capitolul 7

A doua zi, domnul John se duse în circumscripția sa electorală ca să rezolve unele probleme, iar Rosina nu-l văzu ceva vreme.

Între timp, viața ei socială era tot mai bogată, încât aproape ajunsese la un moment dat să scape totul de sub control.

Fiind nou intrată în societate, fu prezentată la curte și se trezi așezată la masă lângă prințul de Wales. Participa la petreceri, baluri și picnicuri. Se alătură, la curse, unui grup vesel, pariind pe calul de curse al prințului, dar pierdu.

Domnișoara Holden, care era și ea prezentă, pierdu o mare sumă de bani, dar nu păru să fie deranjată. Și George Blakemore tot pierdea, însă tot ce putea să facă era să ridice din umeri.

Câteva zile, n-o văzu pe domnișoara Doreen și se întrebă ce se întâmplase cu Arthur Woodward, care parcă dispăruse de pe scena socială. Tocmai se gândea să-i facă o vizită când o văzu la balul dat de ducele de Malton.

Prietena ei zâmbi și se îndreptă spre ea.

– Speram să te văd, zise ea. Am atâtea să-ți povestesc.

Se retraseră într-o cămăruță.

– Spune-mi ce s-a întâmplat, o rugă Rosina. L-ai trimis pe Arthur Woodward la plimbare?

– O, da ! Când am ajuns acasă, tata a remarcat că eram supărată. A vrut să știe de ce, iar eu am fost nevoită să-i spun totul. A fost neplăcut surprins când a aflat că l-am încurajat pe domnul Woodward, însă m-a iertat. Am pomenit și de ultima scrisoare în care Arthur vorbea despre faptul că găsisese o partidă foarte bună, adică pe mine. Atunci, tata s-a înfuriat. A trimis după el și i-a spus că nu vrea să-l mai prindă pe la noi prin casă. În același timp, i-a avertizat și pe alți oameni importanți să nu mai aibă de-a face cu el.

– Mă bucur să aud asta, zise Rosina cu ardoare.

– Tata vrea să-ți vorbească.

Spunând acestea, o luă de mână și o duse la lordul Blakemore.

– Fiica mea mi-a spus cât de mult vă datorează. Când o să aveți nevoie de ajutor, vă rog să apălați imediat la mine.

– Vă mulțumesc, domnule. Mă bucur că i-am putut fi de ajutor prietenei mele, zise ea zâmbindu-i domnișoarei Doreen.

– Și i-ați fost de mare ajutor, zise domnul Blakemore cu afecțiune. Voiam să-l propun pe domnul Woodward candidat în circumscripția electorală nou formată, dar acum mi-am retras ajutorul. De dragul fiicei mele, n-am explicat motivul care a stat la baza deciziei mele. Pur și simplu, nu m-am lăsat deloc entuziasmat de această candidatură și roadele s-au văzut imediat.

– Ce veste minunată! exclamă Rosina.

– Da, însă nu sunt deloc sigur că am scăpat de el. Nu e deloc

recunoscător și se va duce într-un loc unde eu n-am niciun fel de influență.

– Există un astfel de loc? îl întrebă Rosina.

– Va găsi el unul. Mă îngrozesc la gândul că-l prețuiam atât de mult încât îi permisesem fiicei mele să-l însoțească în campanie.

– Dar poate că o să vină cu mine, la campania tatei, zise Rosina.

– Asta mi-a spus că vrea să facă. Se apropie acel moment.

– Îmi doresc tare mult să-l ajut pe domnul Elroy să câștige iar un loc în parlament, zise cu entuziasm domnișoara Doreen.

– Desigur, draga mea. Domnișoară Clarendon, vă urez noapte bună. Și nu uitați că vă sunt veșnic recunoscător.

Aproape copleșită, Rosina îi mulțumi. Nici nu-i venea să creadă că ceea ce se întâmpla era adevărat. Domnul Woodward fusese învins. Tare mult și-ar mai fi dorit în clipa aceea ca domnul John să fie de față, ca să-și savureze victoria.

Ca să fie sinceră, fiecare petrecere la care venea i se părea neinteresantă dacă el nu era prezent.

Dar își dădu imediat seama că, și să fi fost de față, ar fi dansat cu Lettice Holden și nu i-ar fi acordat nicio atenție.

Domnișoara Holden dansa cu George Blakemore, dar la sfârșit veni s-o invite și pe ea pe ringul de dans.

Dansă de două ori cu el, apoi cu alți admiratori care-o ridicau în slăvi. Ba chiar un marchiz o ceru în căsătorie, însă ea îl descurajă cu eleganță.

Când plecă acasă, răsuflă ușurată că scăpase de atâția admiratori care începuseră s-o plictisească.

După ce coborî din trăsură și se apropie de treptele de la intrare,

ceva o făcu să se întoarcă și să se uite spre capătul străzii.

Avu senzația că se sufocă.

Pentru o clipă, avu senzația că-l văzuse pe Arthur Woodward stând acolo și uitându-se la ea.

Dar locul era gol. Probabil fusese o nălucire.

Majordomul deschise ușa, iar ea intră în casă.

Am început să am vedenii, cugetă ea. E din cauza domnului John care a băgat frica în mine, când de fapt n-avea de ce. Aceasta este seara triumfului meu și nimic n-o s-o strice. Dar ce păcat că nu-i aici ca să vadă.

În zilele acelea, domnul Elroy stătea până târziu la Camera Comunelor. Era clar că apele începuseră să se mai limpezească.

– Legea reformei legislative e aproape gata, le spuse el într-o seară soției și fiicei sale. După ce va fi adoptată, parlamentul va fi dizolvat și ne putem concentra asupra alegerilor.

Dar situația părea că trenează, iar domnul John nu se mai întorcea. Rosina constată cu surprindere că nu fusese plecat decât două săptămâni, deși i se părea că trecuseră luni bune.

Într-o seară, tocmai se întorsese de la o petrecere unde produsese senzație, iar doamna Clarendon era extaziată de succesul fiicei sale.

– Totuși, trebuie să te avertizez, draga mea. Ai dansat de trei ori cu domnul Hon. David Conroy este fiul cel mic.

– Dar mă face să râd, mamă.

– A, da! exclamă doamna Clarendon, oftând. Uneori, o mai face și acum. Știi că e foarte plăcut, dar nu uita că e ultimul născut.

– Cred că și fii cei mici trebuie să se căsătorească, observă Rosina.

– Dar nu cu tine, zise mama ei, dezamăgită de turnura pe care o

lua discuția.

– Mă întreb când se va întoarce domnul John de la Londra, zise Rosina cu indiferență. Având în vedere cum evoluează lucrurile în parlament, ar cam trebui să fie aici, nu ?

– Sunt convinsă că domnul John știe mai bine ce trebuie să facă, zise doamna Clarendon.

– Da, dar trebuie să-l ajute și pe tata. Ar trebui să fie aici, zise Rosina.

– Păi, cred că o să revină cât de curând.

De data asta, Rosina tăcu, dar își lovea cu nervozitate degetele de poșetă.

Când ajunseră acasă, doamna Clarendon se duse în biroul soțului ei în timp ce Rosina luă niște invitații care sosiseră în timpul absenței lor și care stăteau pe măsuta din hol.

Între timp, doamna Clarendon se întoarse.

– Ei bine, domnul John s-a întors. Sper că ești mulțumită acum.

– E aici?

– Da. E cu tatăl tău, în bibliotecă. Muncesc din greu. Le-am spus că ai avut mare succes astă-seară, iar ei te felicită și-și cer iertare că nu-ți spun noapte bună, dar au mult de lucru.

– Nici nu mă gândeam să-i deranjez, mamă. Noapte bună!

Își sărută mama și se duse în camera ei, trântind ușa.

În dimineața zilei următoare, Rosina fu nevoită să aibă o discuție cu tatăl ei care o chemă în birou.

– Draga mea, ce-ai făcut? o întrebă el.

– La ce te referi, tată?

– Am auzit niște povești tare ciudate... despre Arthur Woodward

și o profesoară pe care-ai avut-o la școală, o anume domnișoară Draycott. Știi totul despre el și – nici nu-mi vine să rostesc cuvântul – l-ai șantajat ?

Așadar, domnul John îi povestise tatălui ei întreaga poveste. În clipa aceea, îl ura.

– Știam că se comportase urât, tată, și că o va face din nou. L-am oprit.

– Fără să spui nimic părinților tăi? O, Doamne! N-am mai auzit una ca asta...

Se opri în clipa când înăuntru pătrunse domnul John.

– Îmi pare rău că vă deranjez, dar a sosit pachetul...

Arată spre un plic mare pe care-l purta la subsuoară și pe care domnul Elroy îl luă imediat.

– Mulțumesc, John. O să vorbim mai târziu.

Rosina se strecură din cameră împreună cu domnul John.

De îndată ce ieșiră pe hol, se întoarse spre el și-i spuse :

– Ar fi trebuit să-mi dau seama, zise ea cu amărăciune.

– Despre ce e vorba?

– M-ați trădat. Nu v-ați ținut de cuvânt.

– Nu-i adevărat. Dacă te referi la scrisori, nu ți-am promis nimic.

– Deci, i-ați spus totul tatălui meu.

– Jur că n-am făcut-o. Cum poți să crezi așa ceva despre mine?

– Știe totul. Tocmai mi-a spus... a folosit aceleași vorbe...

– Sunt unele lucruri pe care un bărbat trebuie să le spună când crede că ești în pericol. Înțelegi?

– I-ați vorbit tatei, zise ea cu încăpățănare.

– Așa ți-a spus el?

– N-a avut când, dar data viitoare când am să vorbesc cu el, o să-l întreb...

– Și o să mă dea afară din casă, nu?

– Ce vreți să spuneți?

– Nu i-am vorbit despre Woodward, dar dacă o să-i spui că știam, o să se supere pe mine pentru că nu i-am spus. Așadar, dacă vrei să-mi faci rău, spune-i!

În clipa aceea, se deschise ușa și domnul Elroy își făcu apariția.

– O să mai vorbim despre asta mai târziu, îi zise el fiicei sale.

– Da, tată. Spune-mi, te rog, cum ai aflat?

– Păi... de la lordul Blakemore, de la cine altcineva? L-am întrebat de ce nu-l mai susține pe Woodward și mi-a explicat ce a descoperit cu ajutorul tău. De ce? Ar fi putut altcineva s-o facă?

– Nimeni, tată. Nu prea mi-am pus eu mintea la contribuție. Plec. Știu că aveți multe de discutat.

Îi era rușine de faptul că-l nedreptățise pe domnul John.

Cum putuse să gândească astfel despre el?

În acea după-amiază, sosi croitoreasa cu rochia făcută din satin albastru strălucitor și pe care trebuia s-o poarte în acea seară.

Cu bijuteriile mamei ca accesorii, va arăta extraordinar. Dar nu va putea fi fericită până nu-i va cere scuze domnului John.

De data asta, doamna Clarendon n-o mai însoțea, urmând să fie luată de trăsura familiei Blakemore.

Pe când cobora scările ca să plece, îl văzu pe domnul John stând pe hol.

Când își ridică ochii, ceva în privirea lui o tulbură. Așteptă să-l audă vorbind, însă el tăcu. Văzând-o, rămăsese parcă fără respirație.

– Rosina, zise el în cele din urmă. Rosina...

Acesteia îi bătea inima cu prea multă putere ca să spună ceva.

Timpul parcă se oprise.

– Ești gata, draga mea ?

Vocea mamei sale rupse vraja. Reveni cu picioarele pe pământ, la fel ca și el, de altfel.

– Da, mamă, zise ea, îndepărtându-se de el.

Doamna Clarendon apărură în hol, extrem de agitată.

– A sosit trăsura. O să te însoțească domnul John. E și el invitat. Bucurați-vă amândoi de petrecere.

Majordomul deschise ușa, iar Rosina coborî treptele la brațul domnului John.

Clipa magică trecuse.

Avea atâtea să-i spună, dar era cu neputință. Prezența familiei Blakemore făcea să nu se vorbească decât despre subiecte mărunte.

Va avea ocazia la bal, când o va invita la dans.

Dar n-o făcu. Dansă o dată cu domnișoara Doreen, cu Lettice Holden de două ori și cu toate frumusețile de la bal, după cum i se părea Rosinei.

Nu se apropie de ea și plecă mai devreme de la bal, pretextând că are ceva urgent de citit.

Ajunse acasă tot cu trăsura familie Blakemore, fiind însoțită de domnișoara Doreen.

Când Rosina intră în hol, mama ei deschise ușa de la bibliotecă și o întrebă cu nerăbdare :

– Cum a fost ? S-a întâmplat ceva?

Prin "ceva" înțelegea o cerere în căsătorie.

– Lordul Senwick mi-a făcut o ofertă, mamă, zise ea nepăsătoare.
Doamna Clarendon își acoperi gura cu mâinile.

– Ești logodită cu lordul Senwick?

În clipa aceea, Rosina își dădu seama că tatăl ei și domnul John se apropiaseră și ascultau.

– O ! Nu, mamă. L-am refuzat.

Doamna Clarendon țipă scurt.

– L-ai refuzat? Fără să te consulți cu mine sau cu tatăl tău?

– E un prostovan. Când am încercat să vorbesc despre politică, mi-a spus că n-ar vrea să umple capul unei doamne cu un subiect atât de oribil. Sincer vorbind, ce să discuți cu un asemenea specimen ?

– Absolut nimic, zise domnul John cu voioșie. N-are nicio șansă.
Doamna Clarendon nu-l luă în seamă.

– Dar l-ai respins fără a-ți consulta părinții, repetă ea în încercarea de a o face pe fiica ei să înțeleagă ce ofensă le adusese.

– Dar nu vreau să mă căsătoresc cu el, mamă.

– Ce contează dacă vrei sau nu?

Rosina văzu că domnul John privește amuzat scena. Fără să vrea, își țugui buzele.

– Și eu care credeam că are o oarecare importanță, zise ea cu blândețe.

– Știi foarte bine la ce mă refer. E conte.

– E un conte foarte prost.

– Draga mea, nu vezi lucrurile așa cum trebuie. Nu contează dacă are sau nu minte.

Rosina citi în ochii domnului John aceeași sclipire amuzată.

– Mare noroc pe capul lui! murmură Rosina.

– Dacă toate femeile ar pretinde de la un bărbat inteligență înainte de a se căsători cu el, unde-am ajunge?

– Nicăieri. Rasa umană ar dispărea, zise Rosina cu perfidie.

Tatăl ei chicoti, fapt care o făcu pe doamna Clarendon să se întoarcă spre el.

– N-ai nimic să-i spui fiicei dumitale, domnule?

– Ba da. Vreau să-i aprob decizia de a refuza un bărbat stupid.

– Ești la fel de rău ca și ea, îi aruncă doamna Clarendon.

– În niciun caz, răspunse domnul John, șocat

Doamna Clarendon nu-l luă în seamă, dar Rosina îi înțelese pe deplin replica. Nimeni nu era la fel de rău ca ea. Îi aruncă o privire prin care-i dădea de înțeles că a decriptat corect mesajul, iar el îi zâmbi.

Îl înțelegea, așa cum și el o înțelegea pe ea. În pofida diferențelor dintre ei, se înțelegeau din priviri.

Chiar și când vor îmbătrâni și încărungi, tot se vor înțelege din priviri. Era un sentiment la fel de trainic ca dragostea.

Nu va pieri niciodată, deși fiecare își va construi viața alături de altcineva.

Nici ea nu știa de ce, dar se întristă.

A doua zi, îl căută pe domnul John.

– Vreau să-mi cer scuze pentru reproșurile făcute. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu mă veți trăda.

– Da, așa ar fi trebuit, zise el cu reproș.

– Îmi pare rău. Suntem iar prieteni?

– Prieteni, zise el strângându-i mâna.

Rosina era dezamăgită. Nici ea nu știa de ce, dar se așteptase la

mai mult.

– Așadar, ce s-a întâmplat cu Arthur Woodward? Am auzit unele zvonuri, dar n-am vrut să-ți pun întrebări decât ție.

– Nu mai e candidat pentru circumscripția Gradley de sud. S-a îngrijit lordul Blakemore de asta, răspunse ea.

– Cum s-a petrecut asta?

– Pur și simplu, lordul Blakemore i-a retras sprijinul.

– Iar asta te satisface pe deplin, nu?

– Mă încântă.

– Crezi că așa ar fi trebuit procedat ?

– Cu un astfel de bărbat, da.

– Dar cu un alt bărbat ? Unul care nu-i vinovat ?

Ea se încruntă.

– Adică ?

– Adică, lordul Blakemore a ridicat din sprânceană și toți s-au grăbit să-i facă pe plac. Nu-i bine. În cazul ăsta, nu-i nicio problemă, întrucât Woodward e un om rău. Dar e oare bine ca un singur bărbat să dispună de atât de multă putere? Mai ales că o exercită în spatele scenei?

– Dar atât de multe lucruri se petrec în spatele scenei, protestă Rosina. Multe lucruri nici n-ar putea fi făcute altfel. Îmi pare rău că s-a ajuns la așa ceva. Cum altfel ar fi putut fi înfrânt fără scandal ?

– Înțeleg, dar...

– Ba eu cred că nu înțelegeți. Sunteți bărbat, iar bărbații pot lupta deschis, pe când femeile nu.

– Desigur, dar...

– Trebuie să folosim orice armă pe care o avem la îndemână,

chiar dacă nu ne mulțumește. De-asta am luptat în felul ăsta împotriva lui Arthur Woodward și aș face-o la fel. De ce zâmbiți?

– Mă gândeam că Senwick a avut un noroc chior că a scăpat. Mai că-mi vine să cred în reîncarnare, văzând felul în care gândești.

– Nu înțeleg...

– Sunt convins că într-o altă viață ai fost Ioana d'Arc.

– Ai vrea să mă vezi arsă imediat pe rug, nu-i așa? Numai în acest fel aș putea fi redusă la tăcere.

– Păi.. altă soluție nu văd.

– Și aveți dreptate. Nimic nu mă va face să tac. Politica le privește la fel de mult pe femei ca și pe bărbați. Cred că pricepeți asta, dar într-un fel sau altul sunteți la fel de rău ca lordul Senwick. Da, vreau ca femeile să aibă drept de vot. Da, vreau să le văd în parlament. Într-o bună zi, se va întâmpla și asta.

– Ard de nerăbdare. Sper să apuc un astfel de moment...

– Nu mă mai luați peste picior, domnule.

– Dar eu nu...

– Ba da. Cunoscut tonul ăsta care înseamnă : " Iar începe... ea și visele ei imposibile... " Vreau numai ca femeile să se poată apăra și singure împotriva bărbaților lipsiți de scrupule și am să fac tot ce-mi stă în putință pentru ca acest deziderat să se împlinească. Dumneavoastră, în schimb, ați face orice ca să puneți piedici.

– E cât se poate de nedrept...

– Ha !

– Ce înseamnă asta ?

– Înseamnă " Ha ! "

– Înseamnă că ai rămas fără argumente, se aprinse el. Când nu

mai ai nimic de zis, îți privești cu dispreț adversarul. O, Doamne ! tare mult aş vrea să te văd într-o dezbateră parlamentară. O să dai de pământ cu unii bărbați.

– Iar mă luați peste picior.

– Nimic din ceea ce spun nu-i pe placul tău, bombăni el. Rosina, îți admir inteligența, dar sunt multe lucruri pe care nu le înțelegi.

– Ce convenabil ! E simplu să afirmați așa ceva și să mă dați astfel la o parte.

– Bărbatul care ar încerca să te dea la o parte, ar trebui să fie foarte curajos, zise domnul John cu patimă. Va trebui să aibă și o ascunzătoare, eventual din piatră.

Îi veni iar să exclame "Ha ! ", dar își dădu seama că nu era înțelept din partea ei. Se întoarse, în intenția de a măsura camera-n lung și-n lat. Dar se opri, uimită de ceea ce vedea.

William Gladstone stătea în pragul ușii.

– Unchiul William! exclamă ea.

– Draga mea!

O îmbrățișă cu afecțiune.

– Ai venit de mult?

Un zâmbet i se ivi în colțul buzelor.

– De suficientă vreme, încât să aud unele lucruri interesante. Habar n-aveam că ești atât de pasionată de politică. Ai dreptate într-o singură privință în țara asta trebuie făcute mari schimbări. Schimbări foarte mari. Vremea asta se apropie.

Rosina îl privi triumfător pe domnul John.

– Atunci, de-abia aștept alegerile, declară ea.

– Vin și ele cât de curând.

– Au mai evoluat lucrurile ?

– Legea reformei a trecut. Disraeli poate să dizolve parlamentul.

– Și dacă n-o va face?

– O să-i forțăm mâna, zise unchiul William pe un ton ferm. Trebuie să vorbesc repede cu tatăl tău.

– Mă duc să-l chem, zise ea plecând în grabă.

Avea senzația că de data asta își adjudecase victoria în fața domnului John.

Înainte de a coborî treptele, avu vreme să-l audă pe unchiul William zicând:

– Fina mea e pricepută, inteligentă și ar fi soția perfectă pentru tine, John.

– M-aș căsători mai degrabă cu un tânțar care bâzâie întruna decât cu ea.

De data asta, Rosina scoase un " Ha ! " de toată frumusețea.

La fel făcu și când își anunță tatăl că are un oaspete, dar și când se duse în grădină.

Habar n-avea ce voia să spună prin asta, dar o făcea să se simtă mai bine.

Capitolul 8

Părăsiră în sfârșit Londra. Alegerile urmau să se desfășoare în circumscripții noi și cu noi votanți. Proprietatea lordului Blakemore se afla în circumscripția electorală a domnului Elroy. Prin urmare, cele două familii călătoriră cu același tren. Venise și domnul John cu ei și stătu tot drumul de vorbă cu domnișoara Doreen.

– Ceea ce face alegerile astea diferite, explică el, e că sunt cu un milion și jumătate mai mulți votanți. Bărbații care dețin un teren de o anumită valoare, ba chiar și cei care închiriază imobile de o anumită valoare pot vota pentru prima dată.

– Numai bărbații ? îl întrebă domnișoara Doreen.

Domnul John zâmbi.

– Trebuie să vorbiți cu domnișoara Clarendon despre asta. Are niște păreri foarte ferme în această privință. De fapt, are păreri ferme despre orice subiect.

– Așa cum ar trebui să aibă orice femeie, răspunse Rosina.

– O, da? o tachină el. Numai femeile? Bărbații n-au și ei dreptul să

aibă păreri ferme?

– Sunt convinsă că nimeni nu-i împiedică, zise ea, râzând încetișor.

Mai târziu, se retrase cu domnișoara Doreen într-un colțișor și o întrebă:

– Cum te simți ? Ești atât de veselă, încât mă întreb dacă mai ești rănită.

– Ce drăguț din partea ta să-mi pui o asemenea întrebare. Nu, nu mai sunt rănită. N-am inima frântă. Nici nu cred că l-am iubit cu adevărat. Părea atât de diferit... provenea dintr-o familie care nu se bucurase de privilegii, era ferm hotărât să-și croiască un drum în viață... Asta mi se părea admirabil. Nu vreau decât să uit cât mai repede că eram pe punctul de a mă face de râs. Slavă Cerului că ai apărut la timp să mă salvezi.

– Nu te mai gândești la asta ! zise Rosina. Sper ca această călătorie să te facă să uiți de trecut.

Domnișoara Doreen râse.

– Îmi place felul în care pui problema. O să-mi facă plăcere să-mi petrec timpul cu tine.

Când ajunseră în Gradleyul de est, cele două familii coborâră din tren. În schimb, domnul John rămase în tren, ca să ajungă în Gradleyul de vest.

Fără el, Rosinei lumea i se părea goală.

– Vino, draga mea, îi zise tatăl ei. Avem de lucru.

În seara aceea, domnul Elroy fu vizitat de oficiali ai partidului. Atât Rosina, cât și mama ei fură prezente și-l auziră pe secretarul local spunând că locul său ar putea fi în pericol. Mulți dintre cei care-l

votaseră la alegerile anterioare făceau acum parte din cealaltă circumscripție electorală. Nu se știa cum va vota electoratul. Vom avea foarte mult de lucru.

– Dar domnul John Crosby? îl întreabă domnul Elroy. Are și el aceeași problemă?

– Din fericire, nu. I-au rămas aceiași votanți și nu va întâmpina nicio dificultate să-i convingă din nou.

– Slavă Cerului! exclamă domnul Elroy. O să vină să mă ajute și n-aș vrea să-și negligeze prea mult votanții.

– Nu vă faceți griji! Domnul John se bucură de multă popularitate, așa încât e normal să vină să vă dea o mână de ajutor. Gândiți-vă numai ce-ar însemna să vă pierdeți locul în parlament când sunteți pe punctul de a deveni...

– Tăcere! se grăbi să spună domnul Elroy. Nu trebuie să gândești sau să vorbești în acest fel.

– Desigur. Voiam numai să vă spun că se fac pariuri în toate casele.

– Dacă fac pariuri, spune-le să facă pe orice altceva, numai pe faptul că am să fiu sau nu ales, nu. Nimic nu-i mai rău decât ca oamenii să creadă că sunt sigur de victorie.

Când se duse la culcare, Rosina cugetă mult la situația tatălui său. Locul în parlament era cu adevărat amenințat. Și asta tocmai în clipa când era pe punctul de a deveni ministru.

Nu trebuie să-și piardă locul din parlament. Trebuie să existe o cale prin care să câștige. Ce bine-ar fi dacă domnul John ar veni mâine. Sunt convinsă că o să știe ce-i de făcut.

Cu gândul ăsta în minte, adormi.

În dimineața următoare, chiar foarte devreme, domnul John își făcu apariția cu un plan de luptă gata făcut.

– Cred că ar trebui să începem prin a-i vizita pe oamenii pe care-i putem găsi acasă. Apoi, o să mergem în fabrici. Mulți dintre noii votanți lucrează și o să-i găsim la muncă.

Doamna Clarendon îi spuse fiicei sale, cu mândrie:

– Îmi amintesc când l-am însoțit pentru prima dată pe tatăl tău în campania electorală. Eram emoționată. Acum, ți-a sosit și ție vremea.

– Ai să-mi dai vreun sfat, mamă?

– Nu uita că fiecare om are problemele lui, îi răspunse doamna Clarendon. Nu există unul care să nu vină cu un pas mai mare sau mai mic. Unii se gândesc la copii, iar alții vor să fie ajutați în mod foarte concret. Au tot felul de necazuri.

– Presupun că majoritatea dintre ei vor bani.

– Cu siguranță. Oricât de mult ar avea, tot se simt săraci și ar vrea să obțină mai mult. Asta e valabil și în cazul nostru. Lasă-i să-și spună păsurile și dă dovadă de înțelegere și simpatie. Lasă-le impresia că, dacă tatăl tău câștigă, va face tot ce-i va sta în putință să-i facă pe oamenii de aici cât se poate de fericiți.

– Dar adversarul lui? Un domn pe nume Montague Rushley, dacă nu mă înșel.

– E o persoană detestabilă. A fost ales personal de Disraeli pentru calitățile sale de "lingușitor". Se luptă din răspuțeri să submineze poziția tatălui tău, spunând tot felul de lucruri neadevărate despre el.

– Cum poate să facă așa ceva ? o întreabă Rosina, șocată.

Doamna Clarendon râse.

– Știi la fel de bine ca și mine că dacă o persoană își dorește ceva

foarte important, scoate minciuni pe bandă rulantă.

– Da, știu, zise Rosina, gândindu-se la Arthur Woodward.

– Am aflat că domnul Rushley a adunat în jurul lui tot felul de haimanale, de neaveniți, fără trecut sau principii. Cel puțin așa se zvonește, nu există nicio informație oficială, dar va fi foarte greu să ținem piept unor astfel de oameni. Sunt lipsiți de scrupule și vor face tot ce le stă în putință ca să obțină puterea.

– N-o să le permitem una ca asta, declară Rosina cu fermitate.

În clipa aceea, în cameră apăru domnul Elroy, care o întrebă:

– Ești gata?

– Credeam că o să sosească și domnișoara Doreen, zise Rosina, dar acum mi-am pierdut orice speranță. Poate că tatăl ei s-a răzgândit.

– Nu putem s-o așteptăm, zise domnul John. Avem multe de făcut.

În clipa aceea, văzură o trăsură apropiindu-se. Când se opri, din ea coborî domnișoara Doreen.

– Am sosit. Sunt gata să vă ajut, zise ea. Sau credeți că am uitat?

– Deloc, zise Rosina, deși i-ar fi plăcut să petreacă ziua aceea numai cu domnul John.

– La dispoziția dumneavoastră, doamnă, zise el făcând o ușoară plecăciune.

– Cu cât sunt mai multe fete frumoase care să ne pledeze cauza, cu atât mai multe voturi o să obținem, comentă domnul Elroy.

Domnișoara Doreen râse.

– Tatăl meu îmi spunea la micul dejun că toată Londra e cu ochii pe alegerile de aici. Așa încât, vreau să muncesc la fel de mult ca Rosina.

– Sunt sigură că veți avea mult succes, zise domnul John zâmbind.

– Mulțumesc foarte mult. Ard de nerăbdare să aflu cât mai multe despre oamenii care au un mod de viață atât de diferit de al nostru, zise domnișoara Doreen.

– Așa e, zise Rosina. Gândește-te cât de mult putem afla de la cei care lucrează la calea ferată sau în mină. Ca și de la femeile care au mulți copii și sunt nevoite să lucreze într-un magazin sau în altă parte ca să câștige bani să-i hrănească. Mama insistă să vorbim și cu femeile, chiar dacă nu votează. Ele își pot influența soții.

– Ascultă oare bărbații de soțiile lor? întrebă domnișoara Doreen.

– Mă îndoiesc, dar asta e teoria mamei.

– Și are dreptate, zise imediat domnul Elroy. Am ascultat întotdeauna cu respect ce mi-a spus soția, întrucât e o femeie atât de înțeleaptă.

Rosina râse.

– Așa e, tată. Promit să-i spun mamei ce-ai zis despre ea.

– Îți mulțumesc, draga mea, zise domnul Elroy, netezindu-și sprânceana.

Izbucniră cu toții în râs când îl văzură cum răsuflă ușurat.

Lăsându-l pe domnul Elroy în locul unde avea întâlnire, cei trei petrecură două ore epuizante vorbind cu oamenii care de-abia obținuseră dreptul de vot și nu prea le venea să creadă că lucrurile se petrec aieva.

Rosina își dădu seama că îi va fi foarte greu să-i convingă pe oameni cât de importante erau alegerile și, mai ales, să voteze partidul liberal. Le vorbi despre reformele pe care domnul Gladstone

voia să le pună în practică pentru a îmbunătăți viața oamenilor.

Bărbații o ascultară cu atenție, dar era greu de spus cât înțeleseseră.

– O, Doamne ! Ce trudă ! îi zise ea domnișoarei Doreen când ieșiră afară. Crezi că am fost de folos?

– Nu pot decât să sper. Cred că te-ai descurcat foarte bine când le-ai vorbit despre caracterul crucial al alegerilor și despre importanța voturilor.

– Nu putem decât să sperăm, zise Rosina, că vorbele noastre i-au ajutat să înțeleagă cât de mult contează votul fiecăruia.

– N-am crezut niciodată că e atât de obositor să repeți aceleași vorbe, zise domnișoara Doreen râzând. Dacă trebuie să mai repet ce-am zis de cincisprezece ori, cred că am să-mi ies din minți.

– Ba nu, o contrazise Rosina. Muncim cu toții cât de bine putem. Uite că am ajuns la următoarea destinație și va trebui să spui aceleași lucruri.

– Te descurci atât de bine, zise tânăra oftând. Încerc să fiu la înălțimea ta, dar știu că nu reușesc.

– Trebuie să crezi în tine, așa cum crezi în adevărul spuselor tale, îi răspunse Rosina. Cei din opoziție le-au spus o mulțime de minciuni.

Mai stătură încă o oră de vorbă, încercând să fie cât mai cinstite în cele ce spun. Când se întoarseră la trăsură, erau foarte obosite.

În timp ce se îndreptau spre "următoarea haltă", trecură prin fața gării. Rosina scoase un țipăt.

– Oprește! Oprește! îi strigă ea vizitiului. Uite-l pe Charles! Wilkins opri trăsura, iar Rosina deschise portiera și sări jos.

– Charles! Charles! exclamă ea. Cât mă bucur să te văd din nou !
O, Doamne ! Ești rănit !

Constată cu groază că avea brațul bandajat.

– Nu-i nimic grav, zise el sărutând-o pe obraz. Am căzut pe trepte.

– Dar... cum s-a întâmplat?

– Fie vorba-ntre noi, eram vesel nevoie mare și n-am fost atent...

– Și-ai căzut, zise ea, amuzată.

– A fost suficient ca să mi se dea liber. M-am gândit să vin să-l ajut pe tata...

– Mă bucur să te văd, zise Rosina. Noi tocmai mergeam pe la oameni să le explicăm cum stau lucrurile cu votul... Dacă vrei, poți veni cu noi. După aceea, te poți duce acasă.

– Bine, dacă asta-ți dorești, acceptă fratele ei.

Văzându-l pe domnul John în trăsură, Charles se arată foarte plăcut surprins.

– Speram să te găsesc aici, zise el. Înainte de a pleca de la Londra, am încercat să te găsesc, dar mi s-a spus că ești plecat la țară.

– Ai sosit la țanc, îi spuse domnul John. Treaba e foarte serioasă și trebuie să luptăm cu toate armele ca să câștigăm această bătălie dură și neplăcută.

– O, Doamne! E chiar atât de rea situația?

– E foarte rea, îi răspunse domnul John. Dă-mi voie să te prezint altcuiva care-l ajută pe tatăl tău, deși cred că știi deja despre cine este vorba.

Charles văzu despre cine e vorba și scoase un strigăt.

– Domnișoara Doreen ! Cât mă bucur să vă revăd ! Nu mă așteptam să vă găsesc aici.

Spre amuzamentul Rosinei, îl văzu roșind.

– Am venit să dau o mână de ajutor, îi răspunse domnișoara Doreen. Mă bucur că ați venit să vă îndepliniți datoria.

– Cred că o să-mi facă mare plăcere, zise el zâmbitor.

După ce transportară bagajele lui Charles, porniră la drum.

Vizitară foarte repede trei familii. La ultima vizită, cele două tinere se duseră mai repede la trăsură.

– Habar n-aveam că politica cere atâta muncă, zise domnișoara Doreen. Mă întreb cum se va descurca Lettice Holden.

– Domnișoara Holden ? repetă Rosina.

Își dădu seama că aproape o dăduse uitării pe Lettice, cea cu dare de mână. Era un adevărat șoc să i se amintească de ea tocmai acum.

– Păi nu ? Că doar am muncit amândouă ca s-o împingem în brațele domnului John, adăugă domnișoara Doreen cu viclenie.

– O, da? întrebă Rosina, care nu-și amintea să fi făcut așa ceva.

– Desigur. O soție bogată e mare lucru pentru cariera lui. Din câte am înțeles, totul e deja fixat.

– Prostii! nu se putu Rosina abține să spună. Dacă ar fi fost așa, mi-ar fi spus. Sau măcar tata.

– Poate l-a oprit delicatețea. De obicei, unui bărbat nu-i place să se arate prea încrezător înainte de a primi un răspuns ferm.

Rosina era aproape palidă și de-abia reuși să pună următoarea întrebare :

– Vrei să spui că domnul John chiar a cerut-o în căsătorie pe domnișoara Holden?

Așteptând răspunsul, inima îi bătea cu putere.

– Nu sunt chiar sigură, zise domnișoara Doreen. De obicei, are

încredere în mine, dar când am întreat-o de curând cum merg lucrurile între ea și domnul John, s-a mărginit să chicotească.

– Atunci, nu e genul de femeie de care are nevoie, zise Rosina pe un ton care spera să nu-i trădeze tulburarea. O soție care să chicotească l-ar scoate din minți.

– Așa cred și eu. Dar dacă a cerut-o în căsătorie, nu mai poate da înapoi.

– Desigur. Dar numai dacă a cerut-o în căsătorie.

– Păi... sunt convinsă că nu-i decât o chestiune de timp. De fiecare dată când i-am văzut împreună, păreau foarte fericiți. Iar când dansau, ea râdea tot timpul.

Rosina tăcu, gândindu-se la momentele când dansase cu domnul John. Nu-i venise niciodată să râdă. Mai degrabă, își dorise ca acesta s-o țină lipită de el ca să-i simtă respirația caldă. Își dorise să privească în adâncul ochilor săi și să vadă aceeași scânteie ca și la ea.

Își dorise să-i privească buzele, întrebându-se cum ar fi s-o sărute.

De râs, nu-i venise niciodată să râdă. Cu atât mai puțin în clipa aceea.

– Rosina ?

Își dădu seama că domnișoara Doreen i se adresa.

– Îmi pare rău, zise Rosina, tresărind.

– Îți spuneam că bărbații se întorc. Putem pleca.

Rosina se uită la domnul John de parcă acum îl vedea pentru prima dată. Ce chipeș era, ce față zâmbitoare! Ce masculinitate vibrantă!

Ar putea vreo femeie să-l refuze dacă o cere în căsătorie?

Iar ea cum de fusese oarbă atâta vreme?

Până ajunseră bărbații la trăsură, redeveni stăpână pe sine.

– Cum a mers ?

– Nu prea rău, îi răspunse domnul John. Dar, dacă vrei să știi adevărul, va trebui să muncim foarte mult ca să-i convingem că liberalii trebuie să fie la putere.

– Dar trebuie să câștigăm, zise Rosina. De dragul tatei, chiar trebuie să reușim.

– Nu-ți face griji, o liniști el. Totul o să iasă bine, adăugă el punându-și mâna peste a ei.

La următoarea oprire, un bărbat le puse o mulțime de întrebări dificile, dar ei se descurcă, întrucât credeau în ceea ce spuneau.

Charles fu mai convingător, sau așa credea domnișoara Doreen.

Când ajunseră acasă și se așezară la masă, domnul John spuse :

– Am senzația că am ajuns pe cel mai înalt vârf muntos și am căzut pe partea cealaltă.

– Cunosc perfect senzația, îi răspunse Rosina. Cred că trebuie să mâncăm repede și să ne grăbim, pentru că mai avem multe de făcut în această după-amiază.

– Cred că de mult n-am mai muncit atât ca în dimineața asta, zise domnul John. Amândouă ați fost minunate. Mi-aș face griji dacă ați lucra pentru opoziție.

– Ultimul bărbat cu care am discutat încerca din răspuțeri să mă convingă să devin conservatoare, zise Rosina. Mi-a făgăduit că, dacă o să devin una de-a lor, o să am tot ce-mi doresc și un număr nesfârșit de bărbați la picioarele mele.

Râseră cu toții.

– Dacă o să crezi asemenea prostii, o să crezi orice, zise fratele ei.

– Nici nu știi cât îți mulțumesc, frate drag! Ești mai mult decât măgulitor.

– O, știi prea bine la ce m-am referit.

– Frații nu sunt niciodată măgulitori, zise domnișoara Doreen cu înțelepciune.

– Dincolo de asta, domnișoara Clarendon nu trebuie să facă politică pentru ca bărbații să-i cadă la picioare, observă domnul John. Cam toată Londra e la picioarele ei.

Cam toată Londra, însă nu și el, își spuse Rosina în sine.

Charles privi remarca domnului John cu scepticism frățesc.

– Rosina ? exclamă el. Niciodată.

Rosina îl lovi cu piciorul pe sub masă.

– Mănâncă, zise ea, neluându-i în seamă țipătul. Trebuie să fim în mare formă pentru vizitele pe care le avem de făcut în această după-amiază.

Domnișoara Doreen se strâmbă puțin.

– Chiar trebuie s-o facem ?

– Cu siguranță, îi răspunse Charles. Dar o să am eu grijă de dumneata, așa încât n-o să ți se mai pară atât de obositor ca la început.

Rosina și domnul John se priviră cu subînțeles.

Când își terminară treaba pe ziua aceea și beau ceaiul, mărturisiră cu toții că nu munciseră niciodată atât de mult toată viața lor.

– Iar acum, zise domnul John, mă duc să-mi fac baie și imediat o să mă culc, pentru că sunt epuizat.

Rosina râse.

– Prostii! zise ea. Ați savurat fiecare clipă. V-am văzut în

după-amiaza asta fermecând mai multe femei prin ceea ce le spuneai.

– Dar la ce-ar folosi o discuție cu femeile? Întrebă domnișoara Doreen. La urma urmei, femeile nu au drept de vot. Prin urmare, ce rost are să le vrăjești?

– Niciunul, îi replică imediat Rosina. Dar domnului John îi place să fie adulat de femei. Și atâta vreme cât domnișoara Holden nu-i aici, trebuie să se descurce într-un fel sau altul.

Dacă trăsesese nădejde că-l va surprinde, fu dezamăgită, întrucât el se mărgini să-i zâmbescă.

Cum sosise vremea ca domnișoara Doreen să plece, Charles o conduse la trăsură.

– Nu trebuie să le permiteți să vă tachineze. Ați fost splendidă și nu numai că arătați minunat, dar ați și vorbit foarte frumos.

– O, da? M-a interesat întotdeauna politica. De fapt, nici nu se putea altfel, având în vedere familia din care provin. Dar tare mult mi-aș dori să înțeleg mai multe.

– Atunci, va trebui să vă povestesc, zise Charles. Mi-ar plăcea mult mai mult să vă vorbesc despre politică decât să aduc alte voturi liberalilor.

Vorbise într-un mod care o mișcă profund pe domnișoara Doreen.

Se urcă în trăsură, iar Charles închise portiera.

– Pe mâine, zise el. O să număr fiecare clipă până când o să ne întâlnim din nou.

Vorbise atât de încet, încât nu fu auzit nici măcar de vizitiu.

După aceea, sărută mâna domnișoarei Doreen. Rămase și privi

trăsura până ce aceasta nu se mai văzu.

Apoi, fără tragere de inimă, se întoarse și intră în casă.

– Pari vesel, observă domnul John.

Lui Charles îi dispăru zâmbetul de pe buze și trecu de ei, ignorându-i.

– Bietul de el, remarcă domnul John. E îndrăgostit lulea.

– Credeți că el și domnișoara Doreen... ?

– Cu siguranță. Arată ca un bărbat îndrăgostit.

– Și cum arată un bărbat îndrăgostit? Îl întrebă curioasă Rosina.

– Ar cam trebui să știi. Ai văzut mulți bărbați arătând ca niște mortăciuni.

– Dar asta nu înseamnă că-i îndrăgostit, zise Rosina. Sunt convinsă că iubirea înseamnă cu totul și cu totul altceva.

– Vorbești din experiență ?

– Păi... nimeni nu m-a văzut arătând așa.

– Cred și eu. Ai prea mult bun-simț.

Rosinei nu-i trecuse niciodată prin cap că expresia "bun-simț" e atât de frumoasă.

– Mă laud cu bunul-simț de care dau dovadă, zise ea pe un ton provocator.

El făcu o plecăciune, ușor ironic.

– Câtă înțelepciune! Acum, trebuie să plec acasă. Îți urez să ai o zi bună.

Rosina îl conduse până la ușă. Stătu acolo până ce se urcă în trăsură.

Imediat, înțepeni parcă.

– Ne vedem mâine, dis-de-dimineață, îi strigă el. Rosina, ce s-a

întâmplat ?

Cum ea nu-i răspunse, el coborî repede din trăsură și urcă treptele.

– Ce-i? repetă el.

– Nimic. Mi s-a părut că văd...

– Ce-ai văzut? Povestește-mi, o îndemnă el, prinzând-o de mâini.

– Mi s-a părut că-l văd pe el... pe Arthur Woodward.

– Unde? o întrebă el cu asprime.

– Acolo... lângă poartă. A plecat.

El coborî imediat treptele și se duse la poartă, privind când într-o parte, când în alta. În cele din urmă, se întoarse la ea.

– Nu-i nimeni, zise el.

– Poate mi s-a părut, dar l-am văzut de mai multe ori.

Domnul John o trase înăuntru și închise ușa.

– Cum adică... l-ai mai văzut? o întrebă el cu febrilitate.

– L-am văzut de două ori, la Londra. Stătea nemișcat și mă privea cu atâta ură... La început, am crezut că totul e o plăsmuire a minții mele, dar se tot întoarce. O, John ! Cred că-mi pierd mințile.

– Prostii! zise el ca s-o liniștească. Sigur nu-i așa.

– Atunci, cum de văd un bărbat care nu-i aici?

– Poate că e. Toată lumea știe că te urăște și te învinovățește pentru toate nerealizările lui. Poate te urmărește și încearcă astfel să te enerveze. Încă un motiv să fii atentă.

Pe Rosina o trecură florii.

– Da, cred că așa e. Dar unde-i acum? După tot ce s-a întâmplat, parcă a intrat în pământ.

– De-asta e totul atât de derutant. O să-l găsesc și când am să-l

localizez, o să te liniștești și tu, zise domnul John.

– Puteți face asta? îl imploră ea. O, vă rog!

– Probabil o să-mi ia vreo două zile, dar cu siguranță o să-l găsesc. N-am să permit nimănui să te rănească sau să te sperie. Rosina, te rog să nu-ți faci griji.

Se uită la el, nemaîncăpându-și în piele de bucurie la căldura din vocea lui. Simțea că-și pusese mâinile pe umerii ei ca s-o îmbărbăteze și s-o liniștească, iar asta îi dădu sentimentul că ar fi făcut orice de dragul ei.

Dar în clipa aceea își aminti ce-i spusese domnișoara Doreen despre Lettice Holden.

După câte se părea, bărbatul ăsta era ca și logodit cu o altă femeie. Iar asta însemna că nu va fi niciodată al ei.

Nu se cuvenea să fie aici, cu el, atât de aproape...

De-acum înainte, acest simțământ îi era interzis.

Îl privi îngrozită și se îndepărtă de el.

– Mulțumesc, se grăbi ea să spună. Am să vă fiu veșnic recunoscătoare pentru tot ce-o să faceți pentru mine. Acum, vă spun noapte bună.

– Noapte bună, zise el uimit. Rosina...

– Noapte bună, noapte bună, strigă ea.

Aproape o luase la goană, dar când îl auzi închizând ușa și coborând treptele, se duse la fereastră și-l văzu urcându-se în trăsură.

Nu se mișcă de acolo până nu dispăru trăsura din fața ochilor ei.

Avea ochii plini de lacrimi.

Îl pierduse.

Capitolul 9

Rosina zăcu bună parte din noapte, încercând să-și adune gândurile.

Cum se ajunsese aici ?

Cum de înțelesese abia acum că-l iubește pe John, acum când era prea târziu ?

Era clar că-l iubea de multă vreme. Se simțise de fiecare dată bine când era în preajma lui, dar își spusese întotdeauna că pur și simplu e vorba de prietenie.

Dar nu e și prietenia tot o formă de iubire ? N-ar fi grozav să te căsătorești cu un bărbat care îți e și prieten, nu numai iubit?

Discuta cu el așa cum nu putea face cu altcineva. Chiar și frecvențele lor dispute nu erau altceva decât întâlniri între două minți strălucite. Iar ei îi făceau plăcere aceste confruntări.

Dar în ultima vreme, unele lucruri se schimbaseră. O tulburare cu totul nouă pusese stăpânire pe ea. Să danseze cu ea, să simtă cum o ține în brațe, mișcându-și trupul lângă al ei o răscoliseră așa cum nu

i se mai întâmplase niciodată.

Și cu toate astea, refuzase să privească adevărul în față.

Îl iubea. Îndrăgosteala ei copilărească făcuse loc iubirii pasionale a unei femei. Iar asta se petrecuse când se supărase pe el din pricina domnișoarei Draycott.

Încercase s-o avertizeze că Woodward nu era un om serios, pe care să te poți baza. Din păcate, ea interpretase avertismentul lui greșit, crezând că are de-a face cu un om lipsit de sentimente. De fapt, el nu încercase decât s-o scutească pe prietena ei de o suferință inutilă.

Furia o făcuse să și-l scoată de la inimă și astfel nu putuse să-și înțeleagă propriile simțăminte.

Așa cum spusese și domnișoara Doreen, îl încurajase pe jumătate s-o curteze pe Lettice Holden, chiar dacă o făcuse la modul ironic. Numai că el n-ar fi fost în stare să înțeleagă că ea spusese multe lucruri în care nu credea.

Dar dacă lui nici măcar nu-i păsa ce crede ea ? Dacă nu se gândea decât la beneficiile pe care putea să le tragă dintr-o astfel de căsătorie?

A doua zi dimineată, când se trezi, avea perna udă de lacrimi.

Se strădui să-și compună o înfățișare cât mai normală, pentru ca familia să nu intre la bănuieli. Dar în bucătărie nu era decât fratele ei.

Nu păru că observă aerul ei nefericit, fiind prea preocupat de propriile lui gânduri. Rosina își dădu seama că de-abia își stăpânea bucuria.

– S-a întâmplat ceva? îl întrebă ea.

– Nimic rău. E vorba de ceva minunat. Când vin mama și tata, am

să vă povestesc totul.

– Ba nu, protestă Rosina. Spune-mi acum !

– Prea bine. Aseară, după ce ne-am întors acasă, m-am dus la reședința familiei Blakemore. Se pregăteau cu toții să meargă la culcare când am ajuns, dar am avut vreme să le spun ce-mi doream.

Se opri. De fericire, fața îi strălucea.

– E... vorba despre domnișoara Doreen? îl întrebă Rosina.

– Da, zise el cu încântare. I-am cerut lordului Blakemore permisiunea de a o curta și el a fost de acord.

– Dar ea ce-a spus ?

– Nu prea mult. A zâmbit numai și a încuviințat. Oficial, nu suntem încă logodiți, dar se va întâmpla cât de curând:

– De ce... atât de repede ?

– Pentru mine nu e repede. M-am îndrăgostit de ea din clipa când am văzut-o, la balul tău de intrare în lume. De când am plecat, nu mi-am putut lua gândul de la ea. Mă munceam să găsesc o soluție ca s-o văd din nou.

– De ăsta-mi ești! Ia spune, chiar ai căzut pe trepte? îl tachină Rosina.

– Păi... n-aș spune că m-am străduit cine știe ce să mă salvez, recunosc el cu un zâmbet larg pe față. Știam că trebuie să mă întorc și s-o revăd. Nu m-am gândit că o să fiu atât de norocos încât s-o cuceresc. Mi-a spus că mă place și că asta s-ar putea transforma în dragoste. Deocamdată, asta-i tot ce pot spera.

– O, Charles! E minunat! Mi-e foarte dragă și sunt convinsă că vă puteți face fericiți unul pe altul.

Se îmbrățișară. Rosina avea impresia că trăiește un vis. Nu exista

nimic mai minunat decât ca fratele ei s-o ia în căsătorie pe prietena ei.

Când veniră și părinții în bucătărie și afluă vestea, se arătară foarte încântați. La început, Rosina le împărtăși bucuria. Treptat însă, bucuria aceasta se risipi. În locul fratelui ei și al domnișoarei Doreen, ar fi putut fi ea și domnul John.

Dar nu era cu putință, întrucât îl aruncase în brațele altei femei.

Va trebui să regrete toată viața gestul ei, întrebându-se cum s-ar fi desfășurat lucrurile dacă ar fi ascultat mai devreme glasul inimii. Cine știe? Poate l-ar fi cucerit, nu?

Dar nu va afla niciodată.

– Cred că o să vină cât de curând, zise domnul Elroy. O să fie minunat s-o vedem.

Dar ea nu sosi. Și nici domnul John.

Timpul trecea și toată lumea avea inima cât un purice.

– Mă duc la Blakemore Hall, zise în cele din urmă Charles. Pesemne s-a întâmplat ceva.

– Așteaptă! strigă Rosina, aruncându-și ochii pe fereastră. A sosit. De fapt, amândoi.

Cele două trăsuri veneau una lângă alta. Atât domnișoara Doreen, cât și domnul John erau încruntați și agitați.

Săriră din trăsuri, se salutară și se îndreptară spre ușa de la intrare braț la braț.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat? întrebă Charles, ducându-se săgeată la domnișoara Doreen și prinzându-i mâinile între ale sale. Povestește-mi totul, draga mea.

– Nu prea știu cum, zise ea cu voce tremurândă. S-a întâmplat

ceva care... care... O, domnule John, cum să vă spun?

– Dar ce legătură are el cu toată povestea asta? Întrebă Charles.

– Dis-de-dimineață, a sosit un mesager de la Londra cu niște vești îngrozitoare. Poate îți mai amintești că tata voia ca George să ne însoțească. El, însă, a refuzat. Acum, știm de ce. A fugit cu cineva.

– A fugit? repetă Charles. Dar de ce s-o facă? Sunt convins că oricine și l-ar fi dorit ca ginere, nu?

– Așa e. Numai că tata nu este de acord cu alegerea făcută de el. Așa încât, George a fugit. Probabil își făcuse cu multă vreme în urmă planul ăsta, iar de îndată ce noi am părăsit Londra, l-a pus în aplicare.

– Dar cu cine a fugit? o întrebă Charles.

– Cu Lettice Holden, șopti domnișoara Doreen, cu privirea fixată asupra domnului John.

Pentru o clipă, acesta nu reacționează în niciun fel, ci o privi ca lovit de trăsnet. Rosina se uita la el, dar nu putea să-și dea seama dacă are inima frântă sau e numai mirat.

– Ați spus... Lettice Holden ? întrebă el în cele din urmă.

– Da, domnule John, mă tem că da. Știu că știrea asta e o lovitură teribilă pentru dumneavoastră...

Se întrerupse, întrucât domnul John își dădu capul pe spate și izbucni într-un râs nestăvilit. Toată lumea făcuse ochii mari de uimire. Rosina fu invadată de fericire.

Nici nu-i venea să creadă că tot ceea ce se întâmplă e aieva.

– Iertați-mă, zise el în cele din urmă. Nu știu cum vă așteptați să reacționez, dar...

Ridică din umeri, zâmbind.

– Cred că vă comportați grozav, îi spuse domnișoara Doreen cu

însuflețire. Eram cu toții încredințați că veți forma un cuplu. De fapt, eu și cu Rosina am făcut tot ce ne-a stat în putere să vă facem să fiți împreună și e îngrozitor să vezi că toate eforturile au fost zadarnice.

– Vă sunt profund îndatorat, atât domnișoarei Clarendon, cât și dumneavoastră pentru eforturile depuse, zise domnul John pe un ton ironic, dar se pare că am fost înfrânt de cel mai bun bărbat.

– O, prostii ! zise domnișoara Doreen cu o vehemență neașteptată. George nu e cel mai grozav bărbat, ci cel mai sărac. Ea e putred de bogată, iar George are atât de multe datorii, încât nu-și poate permite să se căsătorească cu altcineva. Tata n-a acceptat-o pentru că o consideră vulgară, dar habar n-are că George e înglodat în datorii, iar acestuia i-a fost teamă să-i spună.

– Dar familia Holden ce crede de toată această poveste? întrebă domnul John.

– Se pare că sunt încântați, îi explică domnișoara Doreen.

– Păi... normal. Că doar e moștenitorul unui titlu de conte, nu? Cum aş putea intra în competiție cu el ?

– O, domnule John, sunteți foarte dezamăgit, nu-i așa? întrebă domnișoara Doreen pe un ton tragic.

Rosina își ținu respirația, iar inima începu să-i bată nebunește în piept.

– Vă rog să nu credeți despre mine că sunt dezamăgit sau abătut. De fapt, cred că am fost norocos că am scăpat. Gândiți-vă numai: dacă n-ar fi pus ochii pe o pradă mai bună, cine știe ce s-ar fi întâmplat cu mine, zise el înfiorându-se.

– Dar păreați atât de fericiți împreună, protestă domnișoara Doreen. Ea râdea întruna.

– O, Doamne! Da' ce mai râdea! Ce mai putea să râdă femeia aia! Ce mai contează ? Îndrăznesc să spun că o să depășesc momentul ăsta dificil.

Părea mai degrabă vesel, cugetă Rosina, nevenindu-i să creadă că era adevărat ce se petrecea.

Era liber. Nu mai era legat de o altă femeie.

Cu toate astea, trebuia să fie precaută. Nu-i dăduse în niciun fel de înțeles că o iubește. Totuși, o speranță exista: putea să-i câștige dragostea.

Avu nevoie de ceva timp până să poată vorbi cu el între patru ochi. Mai întâi, ceilalți îl puseră la curent cu noutățile, apoi urmară felicitările pentru cuplul cel fericit.

Când în sfârșit rămaseră singuri, Rosina nu se putut abține să-l certe :

– Să vă fie rușine că i-ați vorbit în acest fel domnișoarei Holden. E clar că s-a căsătorit cu George pentru că aveți o fire nesimțitoare.

– Dar nu-i adevărat, se apără el cu inocență. M-aș fi aruncat la picioarele ei și i-aș fi oferit inima mea dacă aș fi putut cheltui oricât din averea ei.

– E, ca să vezi! exclamă Rosina cu indignare.

– O, dar de ce ești atât de indignată ? Mărturisește, Rosina, că asta voiai. Îmi pare rău să te dezamăgesc. Probabil și-a dat ea seama că scârțâie ceva în declarațiile mele de dragoste.

Oftă cu melancolie, dar Rosina nu se lăsă păcălită.

– Ați fi putut avea averea familiei Holden, zise ea.

– O, da! Mă întreb cum am să mă descurc fără ea? Totuși, îmi dau seama că George are mai multă nevoie de această avere decât mine.

Ca să fiu sincer, cred că vor fi foarte fericiți împreună.

– Cum puteți afirma așa ceva? E o tânără prostituată.

– Așa e. Dar, dacă ea e prostituată, nici el nu-i mai de soi. De vreme ce niciunul dintre ei nu are prea multă minte, se vor potrivi de minune.

Rosina trebui să recunoască în sinea ei că are dreptate.

– Și totuși, mintea contează într-o căsătorie, adăugă el după câteva clipe. Contează mai mult decât crezi. Contează aproape la fel de mult ca și dragostea. Un cuplu nu poate fi fericit dacă cei doi nu gândesc la fel.

Oare încerca să-i spună ceva cu aceste vorbe ? se întrebă Rosina.

– Înainte să se întoarcă ceilalți, aş vrea să-ți spun ceva, zise el.

– O, da? îi răspunse Rosina a cărei inimă începu să bată mai repede.

– E vorba de Woodward.

– O! exclamă ea încet.

– Mă tem că ai avut dreptate. E aici.

– Aici? În Gradley? Deci, chiar l-am văzut?

– Aproape sigur. Dar așteaptă să auzi partea cea mai proastă, lucrul cu adevărat incredibil: Woodward a trecut de partea opoziției.

Rosina își acoperi fața cu mâinile.

– Adică...

– Lucrează pentru conservatori, ajutându-l pe Montague Rushley să câștige locul tatălui tău.

– O, nu ! Cum se poate așa ceva ? E liberal. Crede în cauza noastră.

– Mă tem că un om ca el nu crede decât în ceea ce-l ajută să

avanseze. Fie că e la stânga, fie că e la dreapta, pentru el e același lucru.

– Și... chiar o să încerce să-i facă rău tatei ? E vina mea. O, Doamne! Ce-am făcut?

– Rosina, nu-i vina ta. Nu trebuie să crezi așa ceva.

– Dar dacă tata își pierde locul în parlament, n-am să mi-o iert niciodată.

– Atunci, trebuie să ne asigurăm că nu-l pierde. De-acum încolo, nu trebuie decât să ne gândim la alegeri.

– Da, zise ea scoțând un ușor oftat. La nimic altceva.

Va trebui să aibă răbdare, își spuse în sinea ei. Până la alegeri, vor petrece suficient de mult timp împreună.

Nu peste multă vreme, își dădu seama că avertizarea domnului John cu privire la activitatea lui Woodward era adevărată. Nu-l vedea, însă parcă-l simțea lucrând în spatele scenei. La fiecare întâlnire cu electoratul, exista cel puțin o persoană care punea întrebări foarte incomode. Totul era mult prea bine organizat ca să fie vorba de o întâmplare.

Nici urmă de Woodward, iar ziua alegerilor se apropia cu repeziciune.

În preajma acestora, Rosina se mai afla în campanie împreună cu Wilkins, vizitiul care-i slujea familia de douăzeci de ani.

Era mulțumită de ceea ce făcuse în ziua aceea. Mai mult de atât nu putea face pentru tatăl ei.

Rosina se îndrepta spre trăsura care o aștepta când își dădu seama că recunoaște pe celălalt trotuar o figură familiară.

Era Arthur Woodward.

Tocmai ieşise dintr-o căsuță sărăcăcioasă și se comporta de parcă încerca să ascundă ceva. Se întoarse brusc spre dreapta și coborî strada cu un pas hotărât, de parcă s-ar fi grăbit să ajungă undeva.

Sub impulsul momentului, Rosina îi zise lui Wilkins :

– Urmărește-l pe bărbatul ăla care o ia în jos pe trotuar. Stai pe urmele lui, pentru că vreau să aflu unde se duce.

– Ce puneți la cale, conită ?

– E un om rău și viclean, îi răspunse Rosina, și vreau să știu ce face, pentru că sunt convinsă că e vorba de ceva mârșav. Întrucât a luat-o pe trotuar, n-o să-și dea seama că-l urmărim.

Wilkins se obișnuise cu poruncile fiicei stăpânului său, așa încât se ținu suficient de departe de Woodward. Acesta era deja cu mult în fața lor.

Se opri brusc și o luă spre o casă aflată la stânga. Deschise ușa și dispăru înăuntru.

Vizitul opri trăsură.

– Și-acum, ce să fac, conită ? o întrebă el.

– Mă întreb ce pune la cale. A făcut tot ce i-a stat în putință ca să-l împiedice pe tata să obțină voturile oamenilor și tare mult aș vrea să știu ce face în casa aia.

După câteva clipe de tăcere, vizitiul zise:

– Nu știu dacă-i adevărat, dar când m-am dus să beau ceva la o crâșmă de pe-aici, am aflat că opoziția tipărește voturi false.

– Voturi false ! exclamă Rosina cu indignare.

– Așa se zice. Plănuiesc să le amestece cu voturile valabile și astfel Montague Rushley să câștige. M-am întrebat dacă trebuie sau nu să-i spun tatălui dumneavoastră, dar m-am gândit că o să-și facă și mai

multe griji. Și apoi, dacă nu-s decât minciuni...

Rosina se gândi că era aproape sigur că Arthur Woodward va folosi mijloace necinstite, așa cum mai făcuse și cu alte ocazii.

– Să așteptăm puțin, zise ea. După ce iese, o să mă duc înăuntru să văd despre ce-i vorba.

– Mare atenție, conștientă. Nu vreau să dau de bucluc după ceea ce v-am spus. Cred că n-aș mai avea viață cu stăpânul.

– O să fiu foarte atentă, îi promise Rosina. Trebuie numai să aflu dacă e adevărat ce bănuim noi și să punem capăt mistificării.

Wilkins trase caii sub un copac mare, situat pe celălalt trotuar.

Trecură zece minute.

Rosina începu să creadă că totul e pierdere de vreme când ușa se deschise, iar bărbatul pe care-l ura se ivi în prag.

Fără să-i observe, întrucât se aflau pe partea cealaltă a drumului, în spatele unui copac, Arthur Woodward se întoarse și plecă.

De îndată ce nu se mai văzu, Rosina zise :

– Trebuie să aflu ce pune la cale. Cred că am să intru pe ușa din spate, ca să văd ce se petrece.

– Cred că e mai bine s-o fac eu, îi răspunse Wilkins. Stați aici și aveți grijă de cai.

Își scoase pălăria și se îndepărtă bombănind:

– Câte nu fac eu pentru familia asta!

Rosina se așeză în locul vizitiului ca să țină caii de hățuri, în timp ce acesta dispăru în spatele casei.

În așteptare, fata se întreba dacă tot ce se petrece e aievea sau era numai rodul imaginației sale.

Să existe oare cu adevărat ceva înăuntru care să periclitizeze locul

tatălui său ?

– Poate că e prostie ce fac și probabil că îmi pierd vremea, cugetă ea. Dar Arthur Woodward e periculos. Trebuie să-l protejez pe tata prin orice mijloc cu putință.

Wilkins stătu destul de multă vreme înăuntru. Când se întoarse, Rosina își dădu seama, chiar înainte de a vorbi, de pe expresia întipărită pe chipul lui, că găsisese ceva.

Când ajunsese la trăsură, își roti ochii împrejur, ca să fie sigur că nimeni nu-i spionează sau trage cu urechea. Apoi, spuse :

– Ați avut dreptate, conită. Omul ăsta e josnic.

– Ce s-a întâmplat? îl întreabă Rosina.

– Păi... din câte-am putut să-mi dau seama, zise vizitiul, fabrică multe voturi false. Pe masa din sufragerie există un teanc întreg cu voturi false. Din fericire, bărbatul care era acolo, a ieșit câteva clipe afară și am putut să mă strecur înăuntru. Am luat câteva voturi. Poftim!

Rosina rămase fără grai. Erau într-adevăr voturi false. Toate cu numele lui Montague Rushley.

– Ai făcut treabă bună, Wilkins! exclamă ea. Să mergem repede acasă și să le arătăm tatălui meu.

– Imediat, zise vizitiul.

Tata o să-ți fie foarte recunoscător pentru asta, zise Rosina.

Avea dreptate.

Tatăl ei nu știa cum să-i mai mulțumească servitorului său credincios. Domnul John era îngrozit și furios.

– Să ne ducem repede acolo cu poliția, zise domnul Elroy. Cu cât îl băgăm mai repede pe Woodward după gratii, cu atât mai bine va fi.

Nu-ți face griji, draga mea, i se adresă el fiicei sale. O să ne întoarcem curând.

– Vin și eu cu tine, tată.

– În niciun caz. Nu-i un loc unde să meargă o femeie.

– Dar o femeie a făcut această descoperire. Vreau să fiu în miezul acțiunii.

– Așa e. Are tot dreptul să vină, o susținu domnul John. E victoria ei și trebuie să vadă cum se sfârșește povestea.

Privirile li se întâlniră. Rosina își dădu seama că el înțelege de ce-și dorește să asiste la căderea lui Arthur Woodward.

Îi zâmbi în semn de recunoștință. El îi întoarse zâmbetul.

– Bine, zise domnul Delroy cu îndoială în glas.

Fu trimis un valet la secția locală de poliție, iar peste o jumătate de oră sosi un bărbat care se prezentă drept detectivul-inspector Vanner. Era însoțit de un polițist îmbrăcat în uniformă.

– Am suspectat întotdeauna că se petrec acțiuni de acest gen, dar n-am fost niciodată siguri pe unde-și au cuibul. Dacă informația dumneavoastră e corectă, domnule, ați adus un mare serviciu comunității.

– Haideți să mergem și să-i prindem în flagrant, se grăbi Rosina să spună.

Detectivul nu privea cu ochi buni prezența unei femei într-o astfel de situație, dar domnul John îi luă apărarea, iar tatăl ei nu obiectă. Se uită la ei cu încântare și curiozitate. Era un fin psiholog.

Se lăsase deja seara în clipa când ajunseră pe strada cu pricina.

– E a treia casă pe stânga, îi spuse ea detectivului. Din față, nu se vede nicio lumină, întrucât lucrează în spate.

Traversară drumul, se furișară pe poartă și se duseră în spate. În capătul scărilor, era un cufăr. Nu se vedea decât o luminiță.

– Vă rog să așteptați aici, zise detectivul, făcându-i semn polițistului să-l urmeze.

Cei doi oameni ai legii coborâră la subsol, urmați de domnul Elroy și de domnul John.

Rosina rămase pe loc, ascultând tăcerea care părea să nu se mai sfârșească.

Se auzi o ușoară lovitură când se închise ușa, apoi țipete.

Nemairăbdând, Rosina coborî treptele și-i văzu pe bărbați luptându-se la fereastră. Arthur Woodward și un alt bărbat se luptau cu reprezentanții autorității.

Încântată, intră în încăpere.

– I-am prins, domnișoară, zise detectivul. Tu, i se adresă el lui Arthur Woodward, ai unele explicații de dat. Dar o vei face la secția de poliție.

– Nu mă puteți trata așa, zise Woodward. Sunt un om important.

– Ba nu, zise Rosina, ai fi putut deveni un om important dacă n-ai fi fost distrus de mândrie și de aviditate.

Woodward îi aruncă o privire plină de venin.

– Tu ! Iarăși tu ! Toate necazurile mele de la tine se trag.

– Sper din tot sufletul să fie așa, îi replică Rosina.

Asta era prea de tot. Eliberându-se din brațele polițistului, se năpusti asupra Rosinei.

Woodward se strădui mult s-o doboare la pământ. În clipa următoare, acesta încerca s-o sugrume.

Capitolul 10

Pentru câteva clipe, Rosina parcă nu mai văzu nimic. Se luptă și lovi, dar bărbatul care o ținea era atât de furios, încât nu era în stare să-i țină piept.

Mâinile lui se împlântau tot mai mult în gâtul ei. Simțea că-și pierde cunoștința.

Apoi, tocmai când credea că nu mai are scăpare, greutatea care se prăvălise peste ea dispăru. Niște mâini puternice îl traseră pe Woodward, lipindu-l cu spatele de zid.

Se auzi o înjurătură.

– John, îngăimă ea. John...

Însă el nu părea s-o audă. Temându-se pentru viața ei, domnul John devenise foarte furios. Îi aruncă o privire în timp ce tatăl ei o ajuta să se ridice, și aproape că nu-l mai recunoștea.

Oricine-ar fi încercat s-o rănească, ar fi avut aceeași soartă. Ba chiar crezu preț de câteva clipe că o să-l omoare pe Woodward.

Rosina nu-și dorea așa ceva, întrucât ar fi dat el însuși de necaz.

Nu-l voia în închisoare, ci liber și teafăr, ca să-și trăiască viața. Și s-o ia de soție.

– John, strigă ea. Dă-i te rog drumul!

Dar toată concentrarea lui era canalizată asupra lui Woodward, ai cărui ochi îi ieșiseră parcă din orbite din pricina fricii.

– Să nu mai îndrăznești să te atingi de ea, tună domnul John. Dacă o mai faci, am să te omor. M-ai înțeles ?

– Vă rog, domnule, interveni detectivul Vanner. dați-i drumul. De-acum încolo, o să mă ocup eu de el.

Dar domnul John nu se mișcă. Parcă-i rămăseseră mâinile înghețate în jurul gâtului lui Woodward, iar ochii erau ai cuiva care-și ieșise parcă din minți.

În clipa aceea, Rosina îl prinse de braț.

– Dă-i drumul, zise ea. Nu înțelegi c-a sosit vremea să ne gândim numai la noi? Nu-i da voie să ne strice viața.

Vorbele acestea avură asupra lui efectul pe care nimeni nu se mai aștepta să-l aibă. Domnul John se relaxă treptat și-i dădu drumul.

– Foarte bine, domnule. Mă bucur că nu m-ați obligat să vă arestez și pe dumneavoastră. Ce-ar fi zis domnișoara de una ca asta?

Detectivul Vanner îi aruncă o privire scurtă Rosinei care, dintr-o dată, roși.

John întoarse capul și o fixă cu privirea.

– Să ne întoarcem la treburile noastre, zise polițistul. Ia uitați-vă la astea!

Arată spre masă.

– Toate aceste buletine de vot sunt făcute împotriva dumneavoastră, domnule Elroy. Sunt probabil suficiente să vă facă să

pierdeți locul din parlament dacă intră în circulație.

– Priviți banii ăștia, zise polițistul. Cred că sunt falși.

Detectivul Vanner îl supraveghea pe Arthur Woodward.

– O să petreci ceva vreme la închisoare, băiete. Hai, să plecăm de aici!

Îl trase după el, în timp ce polițistul se ocupa de celălalt bărbat.

– O, Doamne! Ce experiență palpitantă! zise domnul Elroy. Slavă Cerului că l-am înfrânt. Și când te gândești că a îndrăznit să te atace, draga mea. John, îți sunt profund recunoscător pentru ceea ce ai făcut. Credeam că individul ăla o s-o omoare pe Rosina.

– Ar fi vrut el, zise fata.

– Slavă Cerului că John a fost aici să te protejeze. Ei, ce zici de asta?

– Îi sunt foarte recunoscătoare domnului John, tată.

– Sunt convinsă că vrei să i-o spui între patru ochi. Vă aștept pe amândoi la trăsură.

Domnul Elroy se îndepărtă, lăsându-i să se uite lung unul la altul.

– Ai dat dovadă de foarte mult curaj că ai sărit în ajutorul meu, zise Rosina. Îți mulțumesc foarte mult.

Tăcu, întrebându-se ce se întâmplă. John se uita la ea cu o expresie de nedescris întipărită pe față, iar ea nu știa ce să-i mai spună.

Brusc, inima ei începu să bată cu putere.

– Ba deloc, zise el. Nu suportam să văd pe cineva încercând să-ți facă rău. Mi-aș fi dat viața pentru tine.

Se uită la el, iar privirea lui era mai mult decât grăitoare. Promitea atât de multe și cu toate astea, nu voia să se înșele. Cine știe ? Poate

nu-i păsa deloc de ea.

Știa că dacă John n-o iubește, nimic altceva nu mai conta pe lume.

– John, șopti ea. O, John...

El veni imediat lângă ea.

– Rosina, Rosina, draga mea ! Iubirea mea! Crezi că m-ai putea iubi?

– Da, îi răspunse ea în extaz. O, da. Pot. Te-am iubit de la bun început, dar m-am supărat pe tine și mi-am spus în sinea mea că nu te iubesc. Dar nu era adevărat. Te-ai aflat întotdeauna în inima mea. Apoi, am crezut că-i faci curte domnișoarei Holden.

– Iar eu credeam că-i faci ochi dulci lui George Blakemore. Eram extrem de gelos, dar ce puteam să zic?

Sosise momentul magic, momentul pe care-l visase întotdeauna: el o strânse la piept și o sărută. Se simți ca în rai. Toate problemele ei dispărură ca prin minune numai și numai pentru că se afla în brațele sale. În brațele bărbatului pe care-l iubea.

– Dragostea mea, dragostea mea, murmură el. Te iubesc de luni bune, dar n-am putut să ți-o spun până acum. Erai prea tânără, iar eu știam că trebuie să aștept până ai șansa de a privi în jurul tău și de a alege partenerul cel mai potrivit.

– Nu există un partener mai bun decât tine, zise ea cu pasiune.

– N-am un titlu important ca unii dintre pretendenții la mâna ta. La fel, nu dispun de o mare avere.

– Mă iubești ?

– Din tot sufletul și pentru totdeauna.

– Atunci, ești partenerul cel mai potrivit pentru mine, strigă ea. Te vreau pe tine și numai pe tine.

– Draga mea !

O îmbrățișă din nou, cu și mai multă pasiune. Abia acum simțea Rosina pasiunea pe care acesta și-o ținuse în frâu atâta vreme.

– Să plecăm de aici, zise el în cele din urmă. E un loc întunecat și plin de ură și de răutate. De acum încolo, pentru noi nu va fi decât lumină.

Se luară de mâini și aproape dansară până la trăsură.

– Dar tata unde e? întrebă Rosina.

Wilkins se uită la ea și-i făcu cu ochiul.

– Domnul Elroy a închiriat o birjă să-l ducă acasă. A spus că poate doriți să împărțiți singuri trăsura.

– Ce șiret e tata! exclamă Rosina. Și-a dorit de la bun început să fim împreună.

Se urcară în trăsură și închiseră ușa în urma lor. Înăuntru era întuneric, așa încât nimeni nu putu să vadă cu câtă fervoare se îmbrățișează sau să audă vorbele de dragoste pe care și le spun.

– Trebuie să mărturisesc, zise John, că am insistat să fiu primit ca oaspete la voi acasă. Altminteri, nu prea te-aș fi văzut, iar eu voiam să te văd în fiecare zi. Credeam că o să am astfel ocazia de a-ți cuceri dragostea.

– Nu trebuia să mi-o câștigi, zise ea. Te iubeam de mult, dar credeam că nu mă consideri decât o fetiță.

– A trebuit să mă lupt cu mine însumi ca să nu-mi exprim simțămintele. Ar fi fost o greșeală să-ți vorbesc mai devreme, dar acum sunt liber să-mi declar dragostea veșnică.

O sărută din nou cu pasiune, iar Rosina îi răspunse la fel.

– Draga mea, oare domnișoara Draycott o să se odihnească în

pace acum?

– Da, zise Rosina. N-ar fi trebuit s-o pun între noi, dar eram atât de furioasă pe tine, întrucât mi se părea că ești rău și lipsit de compasiune.

– N-am vrut deloc să sune astfel. Dar visele și speranțele ei mi se păreau atât de nerealiste, știind ceea ce știu despre lume... o lume în care bărbații sunt în stare de orice ca să avanseze... N-am vrut decât s-o avertizez, nicidecum să insinuez că-i aprob pe cei de teapa lui Woodward.

– Dar eu nu voiam să ascult vocea rațiunii, nu-i așa? întrebă ea. Te-am învinovățit pe nedrept.

– Ai vorbit din suflet, iar pentru asta te iubesc și mai mult. Îmi pare nespus de rău că n-a putut fi salvată.

– Până la urmă, i-am făcut dreptate. Asta ar trebui să ne mulțumească. Presupun că a fost un gest necugetat din partea mea să-i vorbesc acelui bărbat așa cum i-am vorbit.

– Cât se poate de necugetat, zise el privind-o cu dragoste. Numai că ai făcut-o din loialitate față de prietena ta. Nici n-aș fi vrut să fii altfel.

– Dar de-acum încolo am să fiu discretă, de dragul bieteii domnișoare Draycott. Mi se întâmplă uneori să cred că acolo sus, în Ceruri, e foarte mulțumită.

– Sunt convinsă că e. Ai făcut tot ce-ai putut pentru ea. Acum, trebuie lăsată să se odihnească.

– Da, admise Rosina. N-am s-o uit niciodată sau să nu-i mai mulțumesc pentru că mi-a arătat adevărata față a lui Woodward, ca s-o previn pe domnișoara Doreen. Dar acum...

– Dar acum, continuă el prinzând-o în brațe, acum trebuie să ne gândim la noi și la viața pe care o vom petrece împreună.

O sărută cu pasiune. Restul călătoriei, stătu cu capul lipit de umărul lui.

Când trăsura opri în fața ușii din față, își dădură seama că din spatele jaluzelelor cineva se uita la ei. Imediat însă acestea fură lăsate să cadă.

– Cred că era tata, zise ea. Știu că el și-a dorit întotdeauna ca noi să fim împreună, dar mă întreb cum va reacționa mama.

– Hai să vedem, zise John.

Nici nu apucară să urce treptele, că majordomul deschise ușa. Înăuntru, domnul Elroy și soția lui așteptau sosirea lor cu nerăbdare.

– Ei bine? zise tatăl. Ei bine?

– O, tată ! Sunt atât de fericită!

Se aruncă în brațele lui și-l îmbrățișă cu exuberanță.

El o îmbrățișă și mai tare, lăsând-o aproape fără respirație, atât de încântat era de îndeplinirea celei mai dragi speranțe pe care o nutrise.

Când se desprinse din brațele lui, văzu că doamna Clarendon îl îmbrățișă pe John și spunea :

– Dragul meu, mă temeam că n-o să se mai întâmple niciodată.

– Mamă ! strigă Rosina. Dar nu voiai să mă căsătoresc cu John.

– Prostii! Sigur că asta-mi doream. Numai că ai fost întotdeauna o ființă atât de ciudată încât, dacă l-aș fi încurajat, l-ai fi respins numai ca să mi te opui. Așa încât, ți-am poruncit să nu te gândești la el. Știam eu că o să meargă.

– Mamă! exclamă Rosina, supărată. Cum ai putut fi atât de

duplicitară?

– A fost simplu, draga mea, zise mama ei, chicotind. Voiam să te văd fericită și am găsit calea cea mai potrivită s-o fac. John e cu siguranță bărbatul potrivit pentru tine.

– Gata, doamnă, zise John făcându-i complice cu ochiul. Dacă mai spuneți ceva, o să mă arunce pe ușă afară.

– N-aș lăsa-o, declară doamna Clarendon, îndreptându-se spre el cu brațele larg deschise.

Rosina îi privi zâmbitoare cum se îmbrățișează. Apoi, tatăl ei îi strânse mâna. Abia acum făcea cu adevărat parte din familie.

Între timp apărură și Charles, care-și petrecuse întreaga zi cu familia Blakemore.

La început, se arătă furios că "pierduse toată distracția", după cum se exprimase. Dar când o ascultă pe sora lui povestindu-i ce se întâmplase, sări în sus de bucurie și-i strânse mâna lui John cu efuziune.

Nimeni nu voia să se ducă la culcare. Erau cu toții emoționați de ceea ce se petrecuse în cursul acelei zile. În cele din urmă, domnul John trebui să plece acasă.

Petrecură ultimele minute împreună.

– Nu vreau să te părădesc, șopti el. Nu suport gândul de a sta departe de tine, chiar dacă mâine o să te văd din nou.

– Să te întorci repede, îi șopti ea. Timpul se scurge atât de greu fără tine.

– Te iubesc, te iubesc, te iubesc.

Rămase în pragul ușii până când trăsura dispăru în întuneric. Apoi, se duse la culcare și-l visă toată noaptea.

A doua zi dimineață, când se trezi, nu-i venea se creadă că totul se petrecuse aieva.

Oare John era cu adevărat îndrăgostit de ea ? Așa cum era și ea de multă vreme. I se părea că această iubire n-avea cum să fie reală.

— Îl iubesc, îl iubesc, își spuse în sinea ei. Îi mulțumesc Celui de Sus că mă iubește și el.

Îi mulțumi Celui de Sus că poate să-i dăruiască fără rezerve iubirea lui John.

— E cel mai minunat lucru care mi se putea întâmpla, cugetă ea în timp ce se îmbrăca. Sunt atât de norocoasă că l-am găsit pe John, iar când o să ne căsătorim, o să fim atât de fericiți, încât, într-un fel sau altul, o să-i facem și pe alții fericiți.

Se îmbracă repede, pentru că voia să coboare și să-l întâlnească pe bărbatul iubit.

Acesta era deja în grădină, nerăbdător s-o vadă.

Când îl zări pășind pe gazon, bătăile inimii sale se intensificară. În bătaia soarelui, nu era numai fericit, așa cum era și ea, ci și foarte chipeș.

Alergă spre el, lăsându-se prinsă în brațele sale.

Peste câteva minute, apărură și domnișoara Doreen. Rosina văzu cât de fericit e fratele ei și se gândi că Dumnezeu cel Bun fusese mărinimos cu toți.

Petrecură toți patru clipe fericeite împreună.

Oficial, ar fi trebuit să meargă în campanie, dar mare lucru nu făcură. Se simțeau prea bine împreună ca să mai fie în stare de altceva.

Sosi și ziua alegerilor.

Domnul John trebuia să se ducă la gară ca să ia trenul pentru a ajunge în circumscripția sa electorală.

– Nici nu știi cât de mult mi-aș dori să rămân aici să-l văd pe tatăl tău reales, îi explică el Rosinei. Dar trebuie să merg în circumscripția mea.

– Iar Rosina ar trebui să fie cu tine, zise domnul Elroy, care auzise ultima replică.

– Dar nu vrei să stau cu tine, tată? strigă ea.

– Desigur, dar o am pe mama ta, pe Charles și familia Blakemore. O să fii soția unui membru al parlamentului și e normal ca votanții să te vadă alături de el într-un moment atât de important.

– Așa e, draga mea, zise John. Ar însemna foarte mult pentru mine să mă însoțești.

– O, John! Habar n-ai cât de mult vreau să fiu cu tine.

– Atunci, grăbește-te. Plecăm peste câteva minute.

Mama și tata îi însoțiră până la gară, făcându-le cu mâna de pe peron. Peste o jumătate de oră, intrau în Gradleyul de vest, iar peste alte câteva minute, trenul intra în stație, acolo unde-i așteptau reprezentanții partidului.

Oriunde se duceau, vestea logodnei lor era întâmpinată cu bucurie. Rosina era nespus de fericită. Se căsătorea cu bărbatul pe care-l iubea și ducea viața pe care o visase. Două lovituri dintr-o dată.

Merseră mână-n mână pe la secțiile de votare și discutară cu oamenii care votau pentru prima dată. Aceștia îi felicitară și fură la rândul lor feliciți.

Seara, mâncară la sediul partidului, apoi se îndreptară spre Town Hall pentru numărarea voturilor. Nici nu apucară bine să intre, că

fură întâmpinați cu chiote.

– Bună treabă, domnule John, zise cineva. Tocmai s-a terminat numărarea voturilor, iar dumneavoastră ați câștigat într-un procent de trei la unu. Așteptăm dintr-un moment în altul, să se anunțe rezultatul.

Rosina avu privilegiul de a sta lângă viitorul ei soț la balconul de la Town Hall când acesta fu anunțat câștigător în Gradleyul de vest. Mulțimea de oameni adunați în piață chiui de bucurie.

– Ce bine-ar fi ca lucrurile să meargă la fel de bine și cu tata, îi zise ea lui John când plecară de la balcon. Mă gândesc la el și sper că totul e bine.

– Nu-ți face griji, zise John. I-am dejucat planurile lui Arthur Woodward și cu siguranță totul a ieșit bine.

Își consultă ceasul.

– Trebuie să plecăm. Altminteri, o să pierdem ultimul tren și nu trebuie să ratăm momentul victoriei tatălui tău.

Își luară rămas-bun și porniră la drum. În mai puțin de o jumătate de oră, se aflau în Gradleyul de est. De la gară, luară o cabrioletă ca să ajungă în piața centrală, unde oamenii stăteau în așteptare.

– Se pare că nu s-a anunțat încă rezultatul, remarcă John.

– Așa e, strigă cineva. Sunt la a treia numărătoare. Rezultatul e foarte strâns.

Se grăbiră să intre în imobil și-l găsiră pe domnul Elroy bând șampanie și înconjurat de membrii familiei.

– Tată, nu se poate întâmpla una ca asta! exclamă Rosina.

– Răbdare, draga mea. Am cu zece voturi mai mult, dar în cele trei numărători care s-au făcut, au încercat să micșoreze și mai mult cifra

asta.

– O, Doamne! Mai că-mi vine să m-arunc de la fereastră și să fug.

– Dacă o faci, am să vin după tine, îi răspunse domnul John.

– Mi-e teamă că ne-am bucurat prea devreme, zise ea.

– Ai încredere, iubito, o încurajă el.

În timp ce vorbea, se auzeau niște voci apropiindu-se. Șeful comisiei veni și-i spuse domnului Elroy :

– Felicitări. Contracandidatul dumitale și-a recunoscut înfrângerea. Ați câștigat alegerile în această circumscripție.

Doamna Clarendon se aruncă în brațele soțului său. Rosina îl îmbrățișă pe John. La fel, Charles pe domnișoara Doreen.

Se adunară cu toții pe balcon, iar primarul anunță învingătorul. Mulțimea strigă bucuroasă:

– Ați câștigat! Ați câștigat!

Când se arătară și membrii familiei, vocile se întetiră. Domnul Elroy ridică mâinile, iar în mulțime se făcu tăcere.

– Vreau să vă mulțumesc din suflet pentru sprijin și ajutor. O să facem țara asta și mai mare decât e acum. Fiți binecuvântați. Vă mulțumesc încă o dată.

Când termină de vorbit, se auzi un ropot de aplauze.

Domnul John părăsi balconul și zise:

– Să sperăm că nu ne-am bucurat prea devreme și că Gladstone o să obțină majoritatea.

În zori, plecară de la primărie și se duseră la gară, ca să prindă primul tren spre Londra. Când ajunseră la sediul partidului, era mare agitație.

– Rezultatele trebuie să sosească dintr-un moment într-altul. Se

pare că liberalii au câștigat lejer. Avem un mesaj pentru dumneavoastră, domnule Elroy. E de la domnul Gladstone. Vă puteți întâlni cu el în după-amiaza asta la cinci? Vrea să vorbești despre subiectul abordat mai devreme.

– Despre ce-ați discutat, tată ? îl întreabă Rosina.

– Despre postul pe care-o să mi-l ofere, draga mea. Am de ales între două posturi. I-am spus că o să-i spun după ce o să devină prim-ministru.

– Despre ce posturi e vorba? Și pe care o să-l alegi ?

Dar domnul Elroy își duse degetul la buze.

– Mamă, știi cumva ceva ?

– O, da! Tatăl tău mi-a povestit ceva cu săptămâni bune în urmă. Voia să-l ajut să se decidă.

– Atunci, spune!

Dra doamna Clarendon clătină din cap și se îndepărtă la brațul soțului său. Pentru prima dată, își dădu seama cât de mult se iubeau părinții ei, ce legați sufletește erau. Iubiți și prieteni.

Îi încredința soției sale ceea ce n-ar fi spus nimănui.

– Ești foarte gânditoare, draga mea, zise John cu tandrețe. Ești fericită?

– O, da ! Foarte fericită. Mă gândeam la ceva ce mi-ai spus când lordul Blakemore i-a distrus cariera lui Arthur Woodward, retrăgându-i pur și simplu sprijinul. Mi-ai spus că un bărbat n-are dreptul de a distruge cariera altui bărbat numai pentru că e cel puternic. Eram furioasă, pentru că Woodward se comportase ca un moșic. Mi-am dat însă seama că ai dreptate. Chiar dacă nu s-ar fi comportat josnic, ar fi fost același lucru. Atâta vreme cât domnul

Blakemore era dușmanul lui, nu mai avea nicio șansă. Nu e bine ca un bărbat să aibă atât de multă putere.

John încuviință.

– Ce bine că o să am o soție care gândește, zise el. Țara noastră e minunată, dar mai sunt o mulțime de lucruri care trebuie rezolvate, ca de exemplu de ce unii oameni au prea multă putere, iar alții prea puțină. Astăzi, am făcut un pas important înainte, acordând drept de vot mai multor oameni și încurajându-i să-l folosească. Acum, trebuie să ne gândim la următorul pas care trebuie făcut. Mă bucur că o să-mi fii alături.

– Pentru totdeauna, zise ea. Și asta pentru că numai cu tine vreau să fiu.

Își rezemă capul de umărul lui, fericită pentru că iubea, dar și mai fericită pentru că exista o asemenea comunicare a minții între ei.

Cuvintele lui John: "Ce bine că o să am o soție care gândește", străluceau în mintea ei, luminând anii care se întindeau în fața lor. Ani când vor fi mai uniți și mai apropiați, nu numai sufletește, ci și spiritual.

Asta era tot ce-și dorea de la viață.

Sfârșit